

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984- 1985

Nr. 6

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

8 JANUARI 1985

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	213
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	215
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden . .	278
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	230
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	236
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	247
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid	249
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	250
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	256
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	257
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	259
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	259
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	260
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden . .	260
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	261
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	261
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)**

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 13
van 19 november 1984
van de heer N. DE BATSELIER

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap — Uitoefening van hogere ambten

Naar ik verneem oefenen honderden ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap hogere functies uit, waarvoor ze echter niet vergoed worden.

Graag zou ik van de geachte Minister het volgende vernemen.

1. De oorzaak van deze toestand?
2. Hoeveel ambtenaren zijn hierbij betrokken?
3. Welke regels worden er gevolgd inzake het toekennen van hogere ambten?
4. Worden de vergoedingen met terugwerkende kracht uitgekeerd?

Antwoord

In antwoord op zijn voornoemde vraag kan ik het geachte lid volgende inlichtingen verstrekken in verband met de toepassing van de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983, betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de Rijksbesturen, voor de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1. Ik heb mij ten gronde uitgesproken over de toekenning van hogere functies, van zodra de administratie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in het bezit was van de individuele dossiers van alle personeelsleden. Pas in juli 1984 werden alle dossiers door de nationale overheid overgemaakt.

Nadat aan de hand van deze dossiers de conformiteit werd getoetst aan de bepalingen van het voormelde koninklijk besluit van 8 augustus 1983 werd de directieraad en de inspectie van financiën geconsulteerd.

Bovendien werd de eventuele toekenning van nieuwe hogere functies onderzocht voor die ambtenaren die bij de vorming van het departement vaak in zeer moeilijke omstandigheden een uitzonderlijke inspanning hebben gedaan en die niet met het voordeel van een bestaande hogere functie naar de Vlaamse Gemeenschap werden overgeheveld.

- 2 en 3. Bij de toekenning van hogere functies aan 273 personeelsleden van het Ministerie van de Vlaam-

se Gemeenschap worden volgende regels in acht genomen :

- a) de bestaande hogere functies die conform zijn aan de bepalingen van het KB van 8 augustus 1983 worden verder gezet;
- b) nieuwe hogere functies worden toegekend voor zover de voorgestelde personeelsleden voldoen aan de voorwaarden van het KB van 8 augustus 1983;
- c) vermits bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap nog geen bevorderingsexamens en examens naar een hoger niveau werden georganiseerd, worden hogere functies toegekend in graden waarvan de benoeming afhankelijk is van het slagen voor een dergelijk examen, aan personeelsleden die respectievelijk de anciënniteitsvoorwaarden vervullen om benoemd te worden in de betrokken bevorderingsgraad of de anciënniteitsvoorwaarden vervullen om deel te nemen aan het examen voor overgang naar een hoger niveau en behoren tot rangen 25 of 24, 35 of 34, en 44. 43 of 42;
- d) deze hogere functies worden toegekend tot 31 mei 1984 binnen de perken van de vacatures op de vroegere personeelsformatie.

Zij dienen te worden herzien overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1984, houdende vaststelling van de (nieuwe) personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

4. De uitbetaling van de vergoeding voor de uitoefening van hogere functies zal met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 1983 worden uitbetaald.

Vraag nr. 15
van 20 november 1984
van de heer E. BEYSEN

Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen — Buitenlandse missies

Onlangs pleitte u opnieuw voor een doorgedreven decentralisatie van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel.

Daarbij wees u erop dat de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen een belangrijke rol in het exportbeleid te vervullen hebben.

Het is mij bekend dat de respectieve Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen, sedert geruime tijd, initiatieven in de vorm van buitenlandse missies hebben ondernomen.

Graag vernam ik, aan de hand van cijfers, welke het aandeel is van deze initiatieven ten opzichte van de totale export van Vlaanderen?

Mag ik een overzicht voor de jaren 1979, 1980, 1981, 1982 en 1983?

Tevens wens ik te vernemen welke buitenlandse missies er per GOM werden ondernomen in 1979, 1980, 1981, 1982 en 1983?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan medegedeeld worden dat tot het geheel van de promotionele taken die door de vijf Vlaamse Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen worden waargenomen eveneens een aantal initiatieven ter bevordering van de export behoren.

Sinds zeer lang laten de GOM's zich in met de toeleveringsidee. Daartoe organiseren ze nu tweejaarlijk in het kader van Interregio, waarvan ze de medestichter zijn, een toeleveringsbeurs in ons land voor binnenlandse en buitenlandse uitbesteders. Hierop zijn ze aanwezig met een ruim opgevatte groepsstand, specifiek georganiseerd ten behoeve van KMO-bedrijven. Telkenjare wordt ook deelgenomen, met een groepsstand, aan een tweetal toeleveringsbeurzen in het buitenland (Nederland, Duitsland, en/of Frankrijk; VAT, Hannover, Migest).

In 1982 werd door de GOM's een viertalig toeleveringsrepertorium van de metaalverwerkende nijverheid uitgegeven. Deze uitgave werd vooral verspreid bij buitenlandse uitbesteders. Een gelijkaardig initiatief is thans in voorbereiding voor de kunststofverwerkende nijverheid.

De Vlaamse GOM's streven er eveneens naar om de export in KMO-bedrijven te stimuleren. Daartoe organiseren ze elk jaar een aantal groepsstanden voor KMO's op internationale vakbeurzen. Hiermede werd gestart in 1982. Buiten de toelevering zijn er een viertal initiatieven voorzien voor 1985. Daarenboven wordt in 1985 ook deelgenomen aan de luchtvaartvakbeurs van Le Bourget. De deelname aan luchtvaartvakbeurzen dateert van 1981 (Airmec, Le Bourget of Famborough).

Op initiatief van de GOM — Vlaams-Brabant werd een „liaison bureau” GREBMA te Algiers opgericht. Deze onder VZW-statuut opererende krachtenbundeling van 15 complementaire Vlaamse bouw- en uitrustingsbedrijven heeft hiermee een collectieve plaatselijk marketingdienst ter beschikking waar voorzien wordt in alle mogelijke logistiek (onder andere vervoer, telefoon, telex, logement) en welke geleid wordt door een Belgische zaakgelastigde. Op dit ogenblik wordt eenzelfde initiatief voor Iran (industriële uitrusting en agro-industrie) en Noorwegen (off-shore) onderzocht.

Deze initiatieven staan ook open voor ondernemingen die tot het actieterrein ressorteren van andere GOM's. Dit laatste geschiedt in onderling overleg.

Door de GOM — West-Vlaanderen wordt thans een initiatief genomen — dat in een ver gevorderd stadium verkeert — om op georganiseerde wijze verse groenten te exporteren naar Groot-Brittannië, een markt waar ons land slechts 2% vertegenwoordigt van de Nederlandse export van verse groenten.

Een speciale vorm van exportbevordering is de deelname van de Vlaamse GOM's aan technologiebeurzen waar nieuwe technologieën worden gevraagd en aangeboden. Aanvankelijk was dit initiatief beperkt tot een paar GOM's. Sinds een tweetal jaar treden de vijf Vlaamse GOM's gezamenlijk op. In 1983 waren circa 80 Vlaamse ondernemingen vertegenwoordigd op de technologiebeurs TechEx te Orlando en te

Lyon. In 1984 waren circa 90 Vlaamse ondernemingen vertegenwoordigd op de technologiebeurs TechEx te Orlando en de technologiebeurs te Berlijn. Deze laatste vertegenwoordiging hield de vraag naar en/of het aanbod van technologieën in. Circa 240 technologieën maakten het voorwerp uit van een overeenkomst tussen de Vlaamse ondernemingen en de GOM's. Op deze wijze wordt indirect de export gestimuleerd.

Tenslotte dient er op gewezen te worden dat de bijdragen van de ondernemingen de kosten dekken.

Vraag nr. 16
van 22 november 1984
van de heer G. CARDOEN

Provinciale Stedebouwkundige Dienst Brabant — Vestiging te Leuven

Er zou sprake zijn dat de administratieve diensten van de Provinciale Stedebouwkundige Dienst van Brabant, die sinds het ontstaan van de wet op de Stedebouw gehuisvest zijn te Brussel, thans overwegen om hun diensten te vestigen te Leuven.

Naast een probleem dat zich mogelijk stelt voor het personeel dat er tewerkgesteld is, stelt zich ontegensprekelijk een belangrijk probleem naar de bevolking van het arrondissement Halle-Vilvoorde toe, waarbij het voor de hand ligt dat kandidaat-bouwers die nogal vaak de bevoegde diensten van Stedebouw moeten raadplegen of desgevallend opgeroepen worden voor een gehoor, zich geplaagd zien voor verre en moeilijke verplaatsingen.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat de Directie-Stedebouw Brabant zou verhuizen naar Leuven. Zo ja, tegen welke datum?
2. Is de Minister zich bewust van het feit dat de verplaatsingen voor het overgroot deel van de bevolking uit Halle-Vilvoorde, deze mensen verplicht extra grote verplaatsingen en kosten te doen.
3. Kunnen voor Halle-Vilvoorde deze diensten niet behouden blijven te Brussel, die toch ook de hoofdstad van de Vlamingen is.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud.

Antwoord

De Vlaamse Executieve is van oordeel dat het absoluut noodzakelijk is alle bestaande buitendiensten, die op dit ogenblik op al te veel plaatsen verspreid zijn, op een meer functionele wijze te hergroeperen in „Huizen van de Vlaamse Gemeenschap”.

Zoals Brussel bij beslissing van de Vlaamse Executieve dd. 7 september 1983 werd aangeduid als vestigingsplaats van de hoofdbesturen van de verschillende administraties van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, is het in principe aangewezen de buitendiensten in de verschillende provincies te vestigen.

In dit verband heb ik ingevolge een beslissing van de Vlaamse Executieve, opdracht gegeven tot het opzetten van een grondige studie van de globale huisvestingsproblematiek in de verschillende buitendiensten. In de loop van de maand januari e.k. hoop ik een eerste rapport hieromtrent ter beraadslaging aan de Vlaamse Executieve over te leggen.

Uiteraard zal in dit rapport aandacht worden besteed aan de herhuisvesting van de buitendienst Vlaams-Brabant van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu. Deze dienst betreft immers op dit ogenblik een gebouw aan de Kortenberglaan 158 te Brussel, dat tegen 1 juni 1985 is opgezegd.

Ter vervollediging wil ik hieraan toevoegen dat nu reeds en dit sedert geruime tijd bepaalde buitendiensten Vlaams-Brabant van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap te Leuven zijn gevestigd.

Het is dan ook logisch de opportuniteit te onderzoeken van een eventuele vestiging van de buitendiensten van voornoemde provincie te Leuven.

Vraag nr. 19
van 17 december 1984
van de heer G. BEERDEN

Middenstandsopleiding — Erkenning accountantsopleiding

Naar ik verneem zouden er geruchten zijn dat de accountantsopleiding niet meer zou erkend worden binnen de middenstandsopleiding.

Zoals u weet, bestaat dit op dit ogenblik wel binnen het Centrum voor Middenstandsopleiding, o.a. te Hasselt.

Is dit zo?

En zo ja, welke zijn de beweegredenen en criteria hiertoe?

ZO neen, zou het dan niet goed zijn hierover duidelijkheid te geven zodat de vrees wordt weggenomen?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat deze materie behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Cultuur, aan wie deze vraag derhalve wordt toegezonden.

Vraag nr. 22
van 27 december 1984
van de heer A. LARIDON

Europees Jaar van de Muziek — Bezuinigingsmaatregelen .

Ter gelegenheid van het Europees Jaar van de Muziek stellen we vast dat Vlaanderen 2 miljoen ter beschikking krijgt. Dit bedrag ligt 20 miljoen lager dan de door u, op 3 oktober 1984 in het vooruitzicht

gestelde 22 miljoen. Dit heeft tot gevolg dat honderden reeds in voorbereiding zijnde projecten — waarbij gans muzikaal Vlaanderen actief betrokken is — totaal in het gedrang komen.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister, om welke reden de afspraak niet nageleefd wordt? Is het niet mogelijk op de beslissing terug te komen?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het voorwerp van zijn vraag behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Cultuur, die dus het gewenste antwoord kan verstrekken.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 12
van 23 oktober 1984
van de heer H. SUYKERBUYK

Toekenning eindejaarstoelage BRT-personeel door de Vlaamse Executieve — Rechtsgrond

In het Belgisch Staatsblad van 22.9.1984 verscheen het besluit van de Executieve dd. 5.9.1984, houdende uitvoeringsmaatregelen met betrekking tot de toekenning van de eindejaarstoelage aan het personeel van de BRT.

Mag ik de rechtsgrond, waarop de Executieve zich steunt kennen, ermee rekening houdend dat het artikel 78 van de bijzondere wet de Executieve geen andere macht geeft dan deze, haar toegekend door Grondwet, wet of decreet en eveneens in acht nemend dat in het betrokken besluit dd. 5.9.1984 wordt verwezen naar het artikel 13 van de bijzondere wet. Dit artikel 13, §§ 5 en 6 houdt inderdaad in dat de Executieve dezelfde rechten heeft t.o.v. een openbare instelling, in casu de BRT, als de centrale uitvoerende macht t.o.v. nationaal gebleven instellingen.

Als het antwoord op mijn vraag dus zou zijn dat het geciteerde artikel 13 de rechtsgrond is, moet ik de vraag verduidelijken door te stellen op welke wettelijke of decretale basis beslissingen worden getroffen inzake personeelsaangelegenheden.

Antwoord

In antwoord op de hierboven vernoemde vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut zijn, ingevolge artikel 13, § 3 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, van toepassing op de BRT.

Op grond van artikel 13, § 5 van de bijzondere wet komt het evenwel de organen van de Gemeenschap

toe de bevoegdheden vermeld in die wet t.o.v. de BRT uit te oefenen. Dit heeft als gevolg dat thans de Executieve bevoegd is om het (geldelijke) statuut van het BRT-personeel te bepalen vermits m.b.t. de Vlaamse Gemeenschap de Executieve de bevoegdheden van de Koning uitoefent en artikel 11 van de wet van 16 maart 1954 de Koning aanduidde als het orgaan bevoegd om het statuut van het personeel van de instellingen onderworpen aan die wet te bepalen.

Vraag nr. 22
van 31 oktober 1984
van mevrouw M. TYBERGHIE-VANDEBUS-
SCHE

Vrije kustradio „Melinda” — Franstalige uitzendingen

Sedert geruime tijd geeft de vrije kustradio „Melinda” uit Oostende, geregeld Franstalige uitzendingen, die hinderend en frustrerend zijn voor de inwoners van de Vlaamse Gemeenschap, bijzonder voor de inwoners van de kustprovincie West-Vlaanderen.

Gezien de kuststreek in het Nederlandse taalgebied gelegen is en Oostende geen taalgrensgemeente is, blijken deze dagelijkse Franstalige uitzendingen in strijd te zijn met het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik der talen, daar volgens artikel 12, aangevuld door het decreet van 30 juni 1981, (DI II), iedere plaatselijke dienst (met inbegrip uiteraard van natuurlijke personen), die in het Nederlandse taalgebied gevestigd en bedrijvig is, uitsluitend de taal van zijn gebied moet gebruiken voor zijn betrekkingen met de particulieren. Welnu, de kuststreek, gelegen in de provincie West-Vlaanderen, maakt nog steeds deel uit van het ééntalige Vlaamse landsgedeelte.

Tegen deze Franstalige uitzendingen zijn er inmiddels tal van protestmoties via andere media en vooral door het persagentschap Belga (in datum van 3.10.1984), verspreid, zo o.m. door het Davidsfonds (20.9.1984), door de Cultuurraad van de stad Oostende (1.10.1984), door de CVP (9.10.1984), tevens door vele lezersbrieven in verschillende dag- en weekbladen, e.a. Zelfs in bepaalde Franstalige dagbladen werd bedoeld protest insgelijks gepubliceerd.

Graag vernam ik derhalve van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke dringende maatregelen hij zinnens is te nemen om een einde te stellen aan deze onwettige kustradio-uitzendingen.
2. Of hij — als bevoegd Gemeenschapsminister — in de voorwaarden voor de officiële erkenning van een vrije radio, een clause zou willen of kunnen voorzien om deze Franstalige uitzendingen in een uitgesproken Nederlandstalig gebied te voorkomen, i.p.v. deze gewraakte radio-uitzendingen achteraf te moeten stopzetten om aldus geen nutteloos kwetsende gevoelens bij de streekluisteraars en kustbewoners op te wekken, zoals nu het geval is.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik meedelen dat art. 4, § 1 van het decreet van 6 mei

1982, houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's als erkenningsnorm stelt: „in het Nederlands uitzenden, behoudens uitzonderingen toegestaan door de Vlaamse Executieve”.

De vzw Melinda heeft deze uitzondering aangevraagd. Bij MB van 8.11.1984 heb ik, op advies van de Raad van Niet-openbare radio's, de niet-openbare radio Melinda erkend, echter met de duidelijke opmerking dat ik nog niet beslist had over een eventuele toelating tot het uitzenden van anderstalige programma's. Daarvoor wens ik eerst het advies van de Raad te kennen dat ik eerlang verwacht. Ik doe u opmerken dat in zijn pre-advies de Raad de vraag van de betrokken radio om in meerdere talen uit te zenden gunstig heeft geadviseerd.

Het spreekt vanzelf dat de eventuele toelating in meerdere talen uit te zenden slechts zou kunnen verstrekt worden indien daarvoor specifieke redenen zijn, zoals toeristische informatie gericht op buitenlandse gasten. In dat geval dient het gebruik van andere talen uiteraard beperkt tot het toeristisch seizoen.

Vraag nr. 23
van 6 november 1984
van de heer G. CARDOEN

Landschaps- en tuinarchitectuur — Aanpassing KB van X7.1980 inzake premies voor kampeerterreinen

Het KB van 8 juli 1980 tot regeling van de toekenning van premies inzake kampeerterreinen voorziet in art. 2 dat het plan met maten van het uit te voeren werk en een ramingsvoorontwerp met beschrijvende opmeting en eenheidsprijzen dienen opgemaakt te worden door een architect. Onder deze werken worden zowel ruwbouwwerken als o.a. beplantingen geciteerd.

Voor het opmaken van plannen i.v.m. omgevend groen (beplantingen) bestaat er in ons land sinds meer dan 25 jaar een erkende en gesubsidieerde opleiding, nl. een grauaat in de Landschaps- en Tuinarchitectuur. Gedurende deze drie jaren durende opleiding worden mensen gevormd om projecten zoals de aanleg van kampeerterreinen aan te kunnen.

Voor het van kracht zijn van het hoger vermeld KB en in de ons omringende landen worden kampeerterreinen (voor wat het groen betreft) ontworpen door landschaps- en tuinarchitecten.

Daarenboven zijn in de opleiding van architect geen specifieke vakken voorzien die de landschaps- en tuinarchitectuur behandelen.

Zonder afbreuk te willen doen aan de verdiensten en bekwaamheden van onze architecten, meen ik toch dat een aanpassing van het KB van 8.7.1980 zich opdringt.

Hoe staat de geachte Minister hier tegenover? Meent hij niet dat de groenvoorziening in het algemeen en het kampeerwezen in het bijzonder door deze wetsaanpassing zouden gediend zijn?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens te verstrekken.

De bouwtoelating voor het op- en inrichten van kampeerterreinen wordt bij toepassing van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedebouw, verleend door het College van Burgemeester en Schepenen.

Tot nog toe wordt de exploitatievergunning eveneens door dit College verleend.

Voor het verlenen van premies aan kampeerterreinen worden er geen andere plannen vereist.

Met de suggestie van het geachte lid zal rekening worden gehouden bij het opmaken van het decreet dat de huidige reglementering inzake kamperen moet vervangen

Vraag nr. 24
van 6 november 1984
van de heer J. CAUDRON

Rapport inzake sociale en menselijke gevolgen epuratie- en repressiewetgeving — BR T-zendtijd

Terecht besteedt de BRT-nieuwsdienst veel aandacht en vele zendtijd aan de schending van mensenrechten in de Sowjet-Unie, Turkije, de Filippijnen, Chili en talloze andere landen.

Vorige week verscheen bij de Vlaamse Raad een rapport van de Werkgroep belast met het opmaken van een inventaris van de sociale en menselijke gevolgen voor de slachtoffers van de oorlog, met name ook van de Spaanse burgeroorlog en voor de getroffen van de repressie- en epuratielawgeving.

Hieruit blijkt dat de bewindslieden in ons land in een vrij recent verleden ook wel een loopje met de mensenrechten hebben genomen.

Mag ik vernemen hoeveel zendtijd de BRT, radio en televisie, aan dit rapport hebben gewijd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende melden.

1. In het eerste TV-journaal van 3 1 oktober jl. werd het rapport van de werkgroep op het scherm getoond; de begeleidende tekst ontleedde de inhoud van het rapport. De berichtgeving eindigde met behulp van een dia die op het scherm verscheen.

Duur van het verslag: 1 min 15 sec (de tekst gaat als bijlage 1).

2. Bij de radio is het rapport van de Vlaamse Raad vermeld in het nieuws van 3 1.10.1984 om 13 uur (duur: 35 sec) en ter sprake gebracht in „ Actueel ” van 8.11.1984 om 13 uur (duur: 4 min).

De teksten waarnaar gerefereerd wordt worden rechtstreeks aan het geachte lid overgemaakt.

Vraag nr. 26
van 12 november 1984
van de heer A. DIEGENANT

Verplaatsingen van gesubsidiëerde sportploegen — Monopoliepositie van SABENA

Voor sportploegen die zich per vliegtuig verplaatsen en voor deze verplaatsing gesubsidieerd worden, geldt de verplichting — tenzij het niet anders kan — met SABENA te vliegen.

Nu blijkt dat deze maatschappij — dankzij deze monopolieomstandigheden — vaak hogere tarieven aanrekent dan diegene die door andere vliegtuigtransportmaatschappijen geboden worden of door SABENA zelf in omstandigheden waar geen overheidsbe-toelaging bestaat.

Op die manier worden in feite de betrokken sportverenigingen, reeds zuinig toegemeten toelagen ont-nomen, om er onrechtstreeks SABENA mee te subsidiëren

Zeker wanneer het om clubs gaat moeten om deze tickets te betalen door sportbeoefenaars en -bestuurders vaak zware extra sportieve inspanningen geleverd.

Mag ik de geachte Minister verzoeken me te willen meedelen op basis van welke beslissing de BLOSO-subsidiëring (propagandatoelagen) aan het gebruik van SABENA-vliegtuigtransport geconditioneerd werd?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Voor de propagandatoelagen op basis van het koninklijk besluit van 28.4.1965 worden, voor zover als mogelijk de richtlijnen verstrekt door de Eerste Minister L. Tindemans in zijn omzendbrief CZK2 nr. 477 1 van 18.7.1977 aangevuld door de onderrichtingen van de Eerste Minister W. Martens in zijn omzendbrief van 7.6.1979, toegepast.

Bedoelde omzendbrieven worden rechtstreeks aan het geachte lid overgemaakt.

Vraag nr. 27
van 14 november 1984
van de heer J. GABRIELS

Decreten inzake beheer culturele infrastructuur — Toepassing

In de decreten van 16.7.1973 en 7.12.1976 wordt o.m. bepaald dat, voor wat betreft het beheer van culturele centra, en meer bepaald voor zowel de raad van bestuur die de inrichtende overheid bijstaat als voor de vzw die het beheer waarneemt, de helft van de afgevaardigden worden voorgedragen door de erkende raden.

In dit verband vernemen we graag een antwoord op de volgende vragen:

1. Gelden deze decreten en deze bepalingen eveneens voor andere culturele infrastructuur dan de culturele centra, b.v. gemeentelijke ontmoetingscentra e.d.?
2. Wat betekent concreet het aanduiden van afgevaardigden door erkende raden :

— moeten deze afgevaardigden lid zijn van de betreffende erkende raad;

- mogen het ook afgevaardigden zijn van een vereniging aangesloten bij de erkende raad, terwijl de betrokken personen zelf geen lid zijn van de betreffende erkende raad;
- of mogen het door de erkende raad aangeduide afgevaardigden zijn die zelfs geen lid zijn van een bij de erkende raad aangesloten vereniging.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de bepalingen van het decreet van 16.7.1983 enkel gelden voor de culturele centra erkend volgens het KB van 4 juli 1975 of die een erkenningsaanvraag ingediend hebben.

Deze centra worden ofwel beheerd door een VZW ofwel door een inrichtende overheid bijgestaan door een Raad van Bestuur.

De beide organen (statutaire organen van de VZW en de Raad van Bestuur bij gemeentelijk beheer) zijn samengesteld voor de ene helft uit afgevaardigden van de door de Gemeenschapsminister van Cultuur erkende raden. Deze afgevaardigden moeten lid zijn van de erkende raad.

Voor de andere helft bestaan deze organen uit respectievelijk vertegenwoordigers en of leden aanvaard door de inrichtende overheid.

Vraag nr. 28 van 14 november 1984 van de heer J. DE MOL

Oudenburg — Bescherming „De Hoge Dijken”

De Hoge Dijken te Oudenburg, een 30 ha grote ex-zandwinningsput, geëvolueerd tot het vijfde belangrijkste watervogelgebied van Vlaanderen, moet volgens een ontwerp van het Oudenburgs gemeentebestuur en de Vlaamse Executieve een watersportdomein worden.

Ondanks herhaald aandringen van ornitologische en milieugroepen kreeg het gebied tot hiertoe niet het statuut van natuurreservaat toegewezen.

Nu raakte echter bekend dat de Vlaamse Executieve een recreatieontwerp opstelde voor het gebied, met de nadruk op watersporten.

Het opofferen van dit gebied, dat een broedplaats is voor duizenden watervogels, zou de zoveelste kaakslag zijn voor het natuurbehoud. Aan de kust zijn reeds mogelijkheden genoeg voor watersport. BLOSO heeft reeds de Spuikom in Oostende in concessie, amper 12 km van Oudenburg.

1. Wil de Minister de beschermingsprocedure inzetten om dit waardevol natuurgebied het statuut van natuurreservaat te kunnen toekennen?
2. Kan de Minister de garantie geven dat „De Hoge Dijken” als natuurgebied niet teloor zal gaan door toeristische infrastructuurwerken en uitbating van het domein van watersportrecreatie?
3. Welke toeristische infrastructuren worden door u voorgesteld? Wat is de raming van deze werken?

Antwoord

1. De bescherming als natuurreservaat ressorteert niet onder mijn bevoegdheid.
2. a. Momenteel wordt door mij geen enkele toeristische infrastructuur vooropgesteld.
b. De stille waterrecreatie, enkel gedurende de maanden mei tot en met september, situeert zich op dat gedeelte van het watervlak, wat afgeschermd is van het eigenlijke natuurreservaat en natuurstudiezone.
3. Zie punt 2.a.

Vraag nr. 29 van 20 november 1984 van de heer T. KELCHTERMANS

Kamp- en bivakplaatsen — Hygiëne

Gedurende de voorbije vakantieperiode hebben talrijke ouders tot hun ontzetting moeten vaststellen onder welke erbarmelijke hygiënische omstandigheden hun kinderen gehuisvest waren in een aantal kamp- of bivakplaatsen. Niet zelden worden kweekstallen voor varkens of kuikens voor twee maanden in allerhaast omgevormd tot een vakantiehuisvesting voor jeugdverenigingen. Wij hebben met eigen ogen kunnen vaststellen dat deze geïmproviseerde kampplaatsen onvoldoende gereinigd waren; de brandveiliging liet in vele gevallen te wensen over; de sanitaire voorzieningen waren vaak ontoereikend en de hygiënische waarde was uiterst twijfelachtig.

Derhalve vernam ik gaarne van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Aan welke voorschriften inzake volksgezondheid en hygiëne dienen zulke kamp- en bivakplaatsen te voldoen?
2. Welke controle wordt hierop uitgeoefend en is deze wel toereikend? Zijn deze diensten in de maanden juli en augustus niet onderbezet wegens het jaarlijks verlof?
3. Zijn zulke kamp- en bivakplaatsen aan een vergunningstelsel onderworpen en in voorkomend geval, welke?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid met betrekking tot kamp- en bivakhuizen kan ik in het algemeen volgende toelichting verstrekken.

De sector waarover sprake behoort tot de vakantie-initiatieven die door diverse organisaties voor jongeren worden georganiseerd.

Dit deel van het jeugdwerk bevindt zich op dit ogenblik in een overgangsfase.

Tot op 1.1.1984 ressorteerde de betoelaging en ook de controle van kampen en bivakken onder de bevoegd-

heid van de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg.

Meer bepaald verzorgde de administratie van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn (NWK) de begeleiding van dit soort activiteiten.

In toepassing van het protocolakkoord op datum van 26.10.1983 kwam deze sector volledig onder mijn bevoegdheid.

Aangezien er geen enkel wettelijk kader bestond waarop er kon gesteund worden heb ik ter zake het nodige initiatief ontwikkeld wat geleid heeft tot de goedkeuring op 27.11.1984 van een decreet houdende de subsidiëring van verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en van verenigingen voor jeugdvakanties.

Jeugdorganisaties die in de toekomst kampen en kolonies inrichten zullen, om in aanmerking te komen voor betoelaging, de bepalingen van dit decreet moeten toepassen.

Om concreet in te gaan op uw specifieke vragen wens ik de hierna volgende antwoorden te geven.

1. Ten gevolge van het ontbreken van elke wettelijke regeling inzake de organisatie van kampen en bivakken werden tot op heden de vuistregels gehanteerd opgesteld door het NWK.
2. Tot op 31.12.1983 werden de inspecties uitgevoerd door de bevoegde diensten van het NWK.

Vanaf 1.1.1984 hebben de inspecteurs van de Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming, Dienst Jeugdwerk de noodzakelijke controles verricht.

De jaarlijkse vakantie heeft geen enkele invloed op de activiteit van dit team aangezien deze ambtenaren bij voorkeur vrij nemen buiten de piekperiodes.

3. Kampen en bivakken zullen in de toekomst moeten beantwoorden aan de criteria van hoger vermeldde decretale regeling.

De wetgeving voor het kampeerwezen is niet van toepassing gezien deze activiteiten zeer strikt in de tijd beperkt zijn.

Vraag nr. 31
van 21 november 1984
van de heer L. VANHORENBEEK

BR T-personeel — Vrije dagen voor het uitoefenen van een politiek mandaat

Graag vernam ik of het zo is dat het BRT-personeel geen dagen vrijaf kan bekomen voor het uitoefenen van een gemeentelijk politiek mandaat.

Is het zo dat een kandidatuurstelling van een BRT-personeelslid inhoudt dat de betrokkene tijdens de verkiezingscampagne gedurende 14 dagen vrijaf moet nemen zonder bezoldiging?

Indien dit correct is, acht de geachte Minister deze toestand dan geen discriminatie ten aanzien van de politieke rechtsuitoefening van de personeelsleden in andere openbare of parastatale instellingen?

Steeds in voorkomend geval, welke maatregelen treft de Minister dan om dit alles statutair gelijklopend te maken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. De kandidatuurstelling voor gemeenteraadsverkiezingen is voor een BRT-ambtenaar niet aan enige voorwaarde gebonden.

Wel wordt van bepaalde categorieën van personeelsleden geëist dat zij hun kandidatuurstelling mededelen.

Dit geldt voor journalisten, regisseur-omroepers en dergelijke of ruimer omschreven voor allen die voor de microfoon komen of op het scherm verschijnen. De bedoeling is de BRT de mogelijkheid te bieden de dienstregeling derwijze te schikken dat de betrokkenen tijdens de duur van de verkiezingscampagne uit de uitzendingen worden geweerd. Deze louter interne ordemaatregel heeft geen verlot of verlot met inhouding van wedde tot gevolg.

2. De aanvaarding van een mandaat als gemeenteraadslid is niet afhankelijk van enige voorwaarde en moet alleen achteraf medegedeeld worden. Die regel geldt evenwel niet voor de personeelsleden die een journalistieke functie uitoefenen; voor hen geldt inderdaad artikel 23, § 1, tweede lid van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen, dat een onverenigbaarheid vastlegt tussen het uitoefenen van een journalistieke functie en het uitoefenen van een politiek mandaat.

3. De benoeming tot burgemeester of de verkiezing tot schepen of voorzitter van een OCMW wordt beschouwd als een cumulatie en moet als dusdanig worden meegedeeld.

Hoewel ter zake geen statutaire bepalingen ontstaan, heeft de BRT het bij de Rijksdiensten gangbare gebruik overgenomen en kan aan de betrokkenen die erom verzoeken, voor de uitoefening van dergelijk politiek ambt, een dienstvrijstelling van één halve dag per week worden toegestaan.

Vraag nr. 32
van 21 november 1984
van de heer J. VALKENIERS

JIAC te Brussel — Huisvesting

Er is reeds veel inkt gevloeid over de huisvesting van het JIAC te Brussel. Nu schijnt de knoop definitief doorgemaakt te zijn en zou de vereniging moeten verhuizen per 1 december aanstaande. Daarvoor is een gebouw voorzien gelegen in de Steenstraat te Brussel. Op zich zou dit misschien een redelijk voorstel kunnen lijken ware het niet dat er enkele opmerkingen dienaangaande dienen te worden gemaakt.

Er moet vooraf gezegd dat het JIAC slechts via-via van de verhuis werd op de hoogte gebracht. Een ofi-

cieel schrijven van uw departement heeft de vereniging nooit bereikt. Mij dunkt ware dit toch een uiting van de elementaire beleefdheid geweest. Met een officieel bericht had de vereniging kennis gekregen van de redenen die u tot deze verhuis deden besluiten en kon zij wellicht andere of tussenoplossingen voorstellen. Nu komt het voor als ware alles beslist over het hoofd van de vereniging heen.

Een veel belangrijker punt is echter de staat waarin het gebouw waar JIAC veronderstelt wordt heen te gaan verkeert. Het volstaat hiervoor het verslag te lezen dat werd opgemaakt door de Brusselse brandweer na een bezoek ter plaatse op 31 juli. Welnu, dit verslag is ronduit vernietigend. Het hypotekeert de ganse werking van het centrum. Er worden tal van werken opgesomd die vóór 31 januari dienen te worden uitgevoerd. De verdiepingen worden gewoonweg onbruikbaar verklaard. De verwarming en de elektrische installatie wordt niet conform verklaard. Kortom, het gebouw is onbewoonbaar en zeker niet geschikt voor de activiteiten van JIAC.

Graag vernam ik van de Minister of deze **verhuis**-maatregel werkelijk definitief vaststaat. Ik zou er ten eerste op aandringen dat, in het licht van de huidige toestand van het gebouw alles zou worden **ondernomen** om alsnog een nieuw onderkomen voor de vereniging te vinden.

Antwoord

Aangaande de huisvesting van JIAC te Brussel kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

De talrijke tussenkomsten voor dit dossier vertrekken allemaal vanuit de idee dat de Vlaamse Gemeenschap verplicht is om huisvesting te bieden aan de diverse instellingen te Brussel.

U weet dat mijn departement destijds een aantal gebouwen heeft verworven die, na verbouwing, een bestemming kregen als trefcentrum. De budgettaire situatie laat ons niet toe om op korte termijn alle infrastructuurwerken uit te voeren.

In de lokalen die voorlopig nog niet geschikt of gebruikt werden conform aan de functies van het trefcentrum, werden verenigingen toegelaten. Zij mochten er volledig gratis en ten voorlopigen titel gebruik van maken.

Vandaag wordt dit door de betrokkenen als een verworven recht beschouwd. Het gaat zelfs zover dat bij verbouwwerken sommige organisaties durven stellen dat de overheid eerst voor nieuwe **goeduitgeruste** lokalen moet zorgen. Deze eisen zijn voor mij onaanvaardbaar.

Wat de organisatie Tilt betreft is dit eveneens zo.

Op het ogenblik dat de derde leeftijdsorganisaties huisvestigingsmoeilijkheden hadden, heb ik een stand van zaken opgemaakt.

Er zijn nu echter huurmogelijkheden voor de derde leeftijdorganisaties, zodat ik, niettegenstaande groter uitgaven, toch een positieve behandeling kan voorstellen. De **vzw** Tilt mag zijn huidige lokalen verder gebruiken.

Vraag nr. 35 van 26 november 1984 van de heer F. PIOT

Werklozenateliers — Erkennung door de RVA

Op verscheidene plaatsen worden „werklozenateliers” ingericht, ter bevordering van de vorming en ontplooiing van werklozen, hoofdzakelijk door een aanbod van diverse theoretische en praktische leer- gangen. Hierdoor wordt de zelfredzaamheid van werkzoekenden verhoogd en wordt hun alleszins een belangrijke morele steun verschafft.

Sommige dezer ateliers aanvaarden ook **niet-werklozen** als cursist en richten zich meteen tot gepensioneerden, migranten, e.a., wat wellicht de maatschappelijke integratie in de hand werkt.

Vaak wordt door de organisatoren gepreciseerd dat hun atelier „erkend is door de RVA”.

Mag ik van de Gemeenschapsminister vernemen wat, volgens de praktijk van zijn Administratie, een dergelijke erkenning in concreto kan inhouden :

1. voor de beheerders van dergelijke inrichtingen;
2. voor de werklozen die er cursus lopen.

Welke regelingen worden ter zake, benevens het in art. 76, 6” van het ministerieel besluit van 4 juni 1964 bepaalde, toepasbaar geacht? (o.m. wat de dekking van risico's betreft).

Wordt er enig toezicht uitgeoefend op het gebruik van de formule „erkend door de RVA” in publikaties en berichten uitgaande van bedoelde entiteiten?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

De erkenning van een centrum voor beroepsopleiding door de RVA wordt geregeld door artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 14 juli 1982 betreffende de toekenning van sommige voordelen aan de personen die een beroepsopleiding ontvangen (Belgisch Staatsblad van 3 1.7.1982).

Artikel 6 vermeldt dat centra, welke opgericht werden op initiatief van ondernemingen, van groeperingen van ondernemingen of van openbare of private ondernemingen, als centrum voor beroepsopleiding kunnen worden erkend, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan:

1. Rechtspersoonlijkheid hebben en bestuurd worden door een beheersorgaan, dat onder zijn leden een afgevaardigde telt per werknemersorganisatie vertegenwoordigd in het bevoegd Subregionaal Tewerkstellingscomité.

Die afgevaardigden worden door hun respectieve organisaties voorgesteld; de statuten moeten de persoon of personen aanwijzen die het centrum in gerechtelijke of buitengerechtelijke handelingen vertegenwoordigen.

2. De goedkeuring bekomen van hun werkplan inzonderheid wat de duur en het leerprogramma betreft, evenals van het financieringsplan; de cursussen moeten op een peil staan dat op zijn minst

gelijkwaardig is aan dit van de cursussen die in de door de RVA opgerichte centra worden gegeven.

3. De verplichting op zich nemen de kandidaten, die de vereiste geschiktheidsvoorwaarden vervullen in het centrum op te nemen, in zover er plaatsen beschikbaar zijn; 25 % van de beschikbare plaatsen worden voorbehouden aan die kandidaten voorgesteld door de RVA behalve wanneer deze eraan verzaakt.
4. De verplichting op zich nemen bij de RVA alle vereiste bewijsstukken in te dienen om controle mogelijk te maken.
5. De verbintenis aangaan een overeenkomst van beroepsopleiding te sluiten met :
 - de kandidaten voorgedragen door de RVA;
 - personen die in artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 14.7.1982 worden bedoeld.

(Genoemd artikel 3 zegt dat beroepsopleiding kan worden toegestaan aan diegene die zich als werkzoekende bij een dienst voor openbare arbeidsbemiddeling heeft laten inschrijven.)

Worden vrijgesteld van deze verplichting :

- de cursisten die werknemer zijn en de opleiding volgen na 18 uur en/of op zaterdag of zondag;
- de werknemers die, verbonden door een arbeidsovereenkomst, op aanvraag van hun werkgevers een opleiding volgen).

De erkenning van de centra, en de intrekking ervan wordt beslist door de Gemeenschapsminister, bevoegd voor beroepsopleiding, na advies van het Beheerscomité van de RVA. Het toezicht op de werking van de erkende centra wordt uitgeoefend door de RVA.

De erkende centra genieten een financiële tegemoetkoming vanwege de RVA voor de loonkosten van hun instructiepersoneel. Voor de cursisten die tot de opleiding worden toegelaten door het beheersorgaan van het centrum — voor zover deze cursisten geen werknemers zijn gestuurd door hun werkgever — geeft de RVA een tegemoetkoming per cursist, ten hoogste gelijk aan het gewaarborgd minimum maandloon overeenkomstig collectieve arbeidsovereenkomst nummer 23 van de Nationale Arbeidsraad. De cursisten die rechtstreeks door de RVA worden gezonden, in het kader van het beschikbaar houden van 25% van de beschikbare plaatsen, krijgen een overeenkomst van beroepsopleiding, identiek aan deze van de cursisten in de eigen centra van de RVA. Dit houdt in dat ze recht hebben op een premie van 40 F per effectief gevolgd uur beroepsopleiding en op een reis- en verblijfskostenvergoeding.

Momenteel is er in de Vlaamse Gemeenschap geen enkel werklozenatelier erkend in het raam van bovenvermelde wetgeving. Mogelijkerwijze werd op bepaalde plaatsen een vrijstelling van stempelcontrole gegeven aan deelnemers van een werklozenatelier. Het verlenen van vrijstelling van stempelcontrole behoort tot de bevoegdheid van de gewestelijke werkloosheidsinspecteurs en behoort niet tot de materie van de diensten van de Beroepsopleiding van de RVA.

Vraag nr. 38
van 26 november 1984
van de heer J. VALKENIERS

Brusselse verenigingen — Financiële moeilijkheden

Het is een bekend feit dat de Nederlandse Commissie voor de Cultuur van de Brusselse Agglomeratie het steeds moeilijk heeft om tijdig de subsidies uit te betalen aan de Brusselse verenigingen.

Deze laattijdige betaling heeft ondermeer tot gevolg dat talrijke organisaties met moeite hun personeel kunnen betalen. Tevens ondervinden ze soms ook financiële moeilijkheden voor wat hun tijdschrift betreft. Wegens het niet geregeld uitbetalen van de toelagen moeten al deze instanties leningen aangaan tegen een hoge intrest.

Ik zou het op prijs stellen, mocht de Minister mij willen medelen, welke maatregelen zullen genomen worden om aan deze treurige toestand een einde te stellen.

Antwoord

In antwoord op de hogervernoemde vraag van het geachte lid kan ik het volgende mededelen.

Voor de verenigingen met tewerkgesteld personeel die gesubsidieerd worden, heeft de NCC bij haar beslissing van 21 december 1983 een uniek systeem uitgewerkt, dat ik met mijn brief van 30 januari 1984 heb goedgekeurd.

De verenigingen krijgen hun subsidies met maandelijks schijven, en dit op voorlegging van een overzicht van de vermoedelijke uitgaven van de maand waarvoor de toelage wordt toegekend, en een overzicht van de werkelijke uitgaven van de voorlaatste maand door die periode.

Voor het overige gelden de voorschriften van de wet van 23 november 1983 op de controle van toelagen, en worden de toelaatbare vrijstellingen toegepast. Het systeem werkt bij de NCC uitstekend en er zit geen vertraging op de uitkering van de schijven, zelfs indien de NCC voor eigen liquiditeiten zijn toevlucht moet nemen tot kredietopeningen.

Ik meen dan ook dat het geachte lid verkeerd werd ingelicht.

Vraag nr. 39
van 28 november 1984
van de heer H. SUYKERBUYK

Inventarisatie van geschonken goederen — Verdeling en gezamenlijk beheer van het patrimonium

Ik verneem dat de Belgische Staat, voornamelijk in gevolge akten van schenking bepaalde goederen heeft verworven, waarbij echter als voorwaarde werd gesteld dat bepaalde verplichtingen op het culturele vlak moeten worden uitgevoerd.

Zo zou onder meer een eiland in het Como-meer aan het Koninkrijk België zijn overgemaakt, waarbij als voorwaarde zou zijn gesteld dat aldaar bestaande

châteaux aan kunstenaars ter beschikking zouden gesteld worden.

Het gaat mij niet om dat voorbeeld, maar wel over de vraag of geen inventaris zou worden gemaakt van alle, vooral door schenking bekomen goederen, en de daaraan verbonden voorwaarden.

Vermits de culturele aangelegenheden exclusief aan de Gemeenschappen behoren, lijkt het aangewezen deze inventaris te maken in samenwerking met uw collega van de Franstalige Gemeenschap, om in een volgend stadium hetzij tot een verdeling van dit patrimonium te komen, hetzij tot een gezamenlijk beheer, mits respect voor de aan een aantal schenkingen verbonden lasten.

Dit zou tevens een aanleiding zijn om de samenwerking tussen de beide grote Gemeenschappen in de praktijk gestalte te geven.

Kan de Minister met dit voorstel instemmen.

Antwoord

In antwoord op zijn voormelde vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de diensten van de Vlaamse Gemeenschap de opdracht gekregen hebben de nodige schikkingen uit te werken om de overheveling en opdeling zowel van het roerend als van het onroerend patrimonium te regelen. Bij wijze van pilootproject heb ik reeds voorgesteld dat een begin zou worden gemaakt met de overheveling van de Adam en Eva-panelen van het Lam Gods. eigendom van de Belgische Staat, naar de Vlaamse Gemeenschap. De administratie werkt sinds geruime tijd aan het opstellen van een inventaris van alle onroerende goederen, waarvan de Vlaamse Gemeenschap eigenaar is en vooral van deze die op grond van art. 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen moeten worden overgedragen.

Van zodra deze inventaris opgesteld en de overdracht gerealiseerd is kan gedacht worden aan het beheer ervan, al dan niet in samenwerking met andere cultuurgemeenschappen.

Het voorstel van het geachte lid over voornoemde aangelegenheid wordt als een lovenswaardig initiatief geacteerd, waarvan de uitwerking slechts binnen afzienbare tijd zal kunnen aangevat worden.

Vraag nr. 40 van 29 november 1984 van de heer A. DE BEUL

Niet-openbare radio's — Erkenningsvoorwaarden

Door de Maatschappij voor Ether Exploitatie (MEE) wordt met de praktische medewerking van een speciale radioredactie, opgericht binnen de redactie van de Gazet van Antwerpen, sedert 1 november 1984 het nieuws verzorgd voor een net van minstens 26 niet-openbare radio's.

Acht de Minister deze gang van zaken al dan niet verenigbaar met de erkenningsvoorwaarden opgesomd in art. 4 van het decreet dd. 6 mei 1982 op de niet-openbare radio's.

Zo niet, welke maatregelen gaat de Minister dan nemen om terug tot „law and order” te komen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat reeds eerder het probleem van aanbod van gespecialiseerde programma's aan mijn aandacht werd onderworpen.

Op mijn verzoek heeft de Raad van Niet-Openbare Radio's in zitting van 25 oktober 1984 over deze aanleggenheid advies verstrekt :

„De Raad van Niet-Openbare Radio's kan instemmen met het principe dat derden gespecialiseerde programma's aan de niet-openbare radio's aanbieden, verkopen of verhuren, op voorwaarde dat:

- de programmatorische en andere onafhankelijkheid, zoals in het decreet van 6 mei 1982 bepaald, gewaarborgd blijft :
- de aangeboden programma's niet substantieel zijn voor de programmatie;
- het uitsluitend gespecialiseerde en occasionele programma's betreft, die niet in strijd zijn met de bepalingen van het decreet;
- voor dergelijke programma's de identificatiegegevens van de samensteller ervan worden vermeld.

Minderheidsstandpunt

De heer Patrick Herroelen verzet zich principieel tegen dergelijke aanbiedingen omdat het uitzenden van deze programma's in strijd is met artikel 2 van het decreet van 6 mei 1982 en bovendien onverenigbaar is met artikel 16 van het koninklijk besluit van 20 augustus 1981.

Wat de vraag betreft omtrent de nieuwsverzorging door de Maatschappij voor Ether Exploitatie, meen ik dat een dergelijk aanbod slechts het nationaal en internationaal nieuws kan omvatten en dat het verzorgen van lokaal nieuws tot de specifieke programmatie van de Niet-Openbare Radio's behoort. Derhalve kan gesteld worden dat het aanbod niet raakt aan de onafhankelijke opstelling van de Niet-Openbare Radio's, niet substantieel is voor de programmatie en een uitgesproken gespecialiseerd programma inhoudt.

In deze context meen ik dat dit aanbod niet strijdig is met artikel 2 en artikel 4, d) en e) van het decreet van 6 mei 1982, houdende organisatie en erkenning van de Niet-Openbare Radio's.

Vraag nr. 41 van 29 november 1984 van de heer A. DE BEUL

Museum voor moderne kunst te Brussel — In bruikleen afgestane werken

Door de Minister werden een aantal belangrijke Vlaamse kunstwerken, vooral hedendaagse, in bruikleen afgestaan aan het pas geopende nationaal museum voor moderne kunst te Brussel.

Anderzijds mochten wij via de pers vernemen dat in september 1985 het Vlaams museum voor moderne kunst te Antwerpen door de Minister zal worden opgesteld.

Graag vernamen wij of de aan het museum te Brussel in bruikleen afgestane kunstwerken op dat ogenblik al clan niet naar het museum te Antwerpen zullen worden overgebracht.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Het is een loffelijke gewoonte, meer dan een eeuw oud, dat de kunstwerken verworven door de opeenvolgende Cultuurdepartementen worden in bewaring gegeven bij prioriteit aan de musea.

Deze politiek van bewaargeving van recente aanwinsten zorgt er voortdurend voor dat onze Vlaamse kunstenaars steeds meer opgenomen worden in de belangrijkste musea van het land.

De kunstwerken die jaar na jaar, na zorgvuldige selectie, aan de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België te Brussel werden afgestaan zullen in deze instelling blijven.

Ik wens trouwens dat zelfs na de opening van het Antwerps Museum voor Hedendaagse Kunst kunstwerken verworven door de Vlaamse Gemeenschap opgenomen worden in de verzameling van het nationale museum.

Vraag nr. 42 van 29 november 1984 van de heer A. DE BEUL

Vlaamse Gemeenschap — Verwerving van kunstwerken

Op de begroting van de Franse Gemeenschap is een krediet van 40 miljoen ingeschreven voor de aankoop van kunstwerken.

De Vlaamse Gemeenschap besteedt minder dan de helft van dit bedrag voor de verwerving van kunstwerken.

Hoe kan de Minister zulks verantwoorden?

Antwoord

Het geachte lid *weze* er van overtuigd dat ik niets liever wens dan de kredieten voor aankoop van kunstwerken te verhogen tot het niveau van de internationale marktvereisten. Ik meen evenwel dat het geen zin heeft vergelijkingen te maken met de andere Gemeenschappen sinds onze culturele autonomie verworven is.

Bovendien is het aankopen van kunstwerken voor de hedendaagse kunstenaar niet steeds, en meestal niet, de ideale wijze van steun. Al is de aankoop de elegantste vorm van officiële erkenning en steun, de toelagen en werkbeurzen, door hun vrijstelling van aangifte tot 100.000 F per jaar, beantwoorden doeltreffend aan het beoogde doel.

Inmiddels werd een vermindering van de BTW-last op kunstwerken door alle partijen betrokken bij het kunstgebeuren beschouwd als een belangrijker element voor de kunstmarkt dan een louter cijfermatig verhogen van het begrotingskrediet.

Vraag nr. 44 van 29 november 1984 van de heer A. DE BEUL

12de jeugdboeken week „De Wereld in je huis” — Promotie van het jeugdboek

Naar aanleiding van de 12de jeugdboekenweek „De wereld in je huis”, die van 14 november tot 4 december 1984 in verschillende steden van Vlaanderen plaatsgrijpt, werd via de pers de aandacht erop gevestigd dat bij ons de belangstelling voor goede jeugdboeken nog altijd te wensen overlaat. Zulks zou niet alleen waar zijn voor het gewoon publiek, maar wat erger is, zelfs voor heel wat scholen en bibliotheken.

Graag vernam ik van de Minister of hij het niet nuttig oordeelt via een circulaire de aandacht van de scholen en bijzonderlijk de bibliotheken te vestigen op het uitzonderlijk belang van het jeugdboek in het geheel van hun werking.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Wat de bij de toepassing van het bibliotheekdecreet van 1978 erkende openbare bibliotheken betreft schrijft het koninklijk besluit van 13 september 1979 houdende de voorwaarden tot erkenning door de staat van de Nederlandstalige openbare bibliotheken in artikel 10 het minimumaantal jeugdboeken voor. Dit is afhankelijk van het werkgebied van elke openbare bibliotheek.

Tot op heden stelde de bevoegde inspectie hiertegen nog geen inbreuk vast. Vanwege de Hoge Raad voor Openbare Bibliotheken ontving ik evenmin signalen als zouden de in hogervermeld koninklijk besluit vereiste minima moeten worden aangepast.

Dit wat het formeel aspect betreft.

Wat de „kwaliteit” betreft ga ik uit van de veronderstelling dat elke verantwoordelijke bibliothecaris de vereiste opleiding heeft genoten en/of voldoende ervaring heeft opgedaan om zijn taak naar behoren te vervullen. Zo er toch onvolkomenheden, fouten zouden zijn vastgesteld dan moeten die aangeklaagd worden bij de beheersorganen, waardoor elke openbare bibliotheek wordt geleid.

2. Ter ondersteuning van o.a. de bibliothecaris geeft de Dienst voor Openbaar Bibliotheekwerk sedert 1970 jaarlijks jeugd en boek uit, een gids voor Zuidnederlandse jeugdlectuur ten gerieve van de Openbare Bibliotheek, school en gezin. Hiervoor doet hij beroep op de jeugdbibliotheeksectie van de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en Documentatiewezen.

Vraag nr. 45
van 29 november 1984
van de heer A. DE BEUL

Kunstaankopen in Nederland — Nieuwe regeling

Op initiatief van Minister Brinkman werd onlangs in Nederland een nieuwe regeling ingevoerd inzake staatsinstelling voor de aankoop van hedendaagse beeldende kunst door particulieren.

Bedoelde regeling houdt in dat particulieren bij 46 door de overheid erkende galerijen kunstwerken kunnen kopen, waarvoor zij bij een financieringsmaatschappij renteloze leningen kunnen krijgen. De rente wordt dan door de Staat betaald voor zover het ontleende bedrag ligt tussen een bepaald minimum en maximum.

Graag vernam ik van de geachte Minister of hij een gelijk kaardige regeling binnen de Vlaamse Gemeenschap wenselijk en/of mogelijk acht.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Het Nederlandse systeem ter bevordering van het kunstkopen in erkende galerijen, dat er in feite reeds vele jaren van toepassing is, acht ik momenteel niet mogelijk in de Vlaamse Gemeenschap.

Ik heb immers geopteerd voor een andere formule, te weten het uitlenen van kunstwerken rechtstreeks aan de particuliere kunstliefhebber via de VZW „Kunst in Huis”. Door deze uitleenformule wordt het kunstwerk uit het atelier gehaald, geselecteerd en bij het publiek gebracht, en wordt aldus de essentiële opdracht van de kunstsector van het departement vervuld.

Via zijn vijf uitleencentra en door het aantrekken van o.m. het publiek der culturele centra vervult Kunst in Huis een ook voor de galerijen marktverbredende en publiekvernieuwende taak.

Voor het toepassen van de beide formules beschikt mijn begroting over te bescheiden middelen.

Vraag nr. 46
van 29 november 1984
van de heer A. DE BEUL

Toenemende vrije tijd — Besteding en begeleiding

Op 16 november 1984 werd te Leuven een studiedag gehouden over „De vrijetijdsmaatschappij anno 1994”.

Uit de bij die gelegenheid medegedeelde onderzoeksresultaten blijkt dat momenteel de vrije tijd reeds een vijfde van een mensenleven uitmaakt en in de nabije toekomst nog sterk zal toenemen, terwijl parallel daarmee de vrijetijdsuitgaven meer en meer drukken op het gezinsbudget.

Vastgesteld werd ook dat voor 40% van de Vlamingen het doorbrengen van de vrije tijd nu al een probleem is.

Mijn vraag aan de Minister is dan ook:

„ Welke maatregelen hij gedurende de voorbije drie jaar in de culturele sector genomen heeft om het probleem van de besteding en begeleiding van de toenemende vrije tijd aan te pakken”.

Antwoord

Het probleem dat opgeworpen wordt door het geachte lid is niet nieuw. De maatregelen reeds genomen door mijn geachte voorganger werden bestendig.

Op het vlak van het toerisme staat een nog steeds doorgevoerde informatiecampagne met betrekking tot het toerisme in eigen land. De toeristische beurs „Vakantie in Eigen Land” en het TV programma „ Boeketje Vlaanderen” weerspiegelen duidelijk het door mij beoogde objectief: het doorgeven van informatie inzake het doorbrengen van vakanties en het maken van dagtrips.

Met betrekking tot het subsidiëren van de animatie in de centra voor sociaal toerisme werd een inspanning geleverd door de hiervoor in het verleden voorziene subsidies, niettegenstaande de opgelegde budgettaire beperkingen, op hetzelfde peil te houden.

Voor wat de jeugdsector aangaat ben ik vertrokken van een aantal eenvoudige premissen.

1. De jeugdverenigingen kunnen een vrij belangrijke rol spelen in het vrijetijdsgebeuren van bepaalde leeftijdsgroepen.
2. De overheid kan in een aantal gevallen kansencreërend optreden.
3. Wat er ook op het getouw wordt gezet, de gebruiker heeft het recht te kunnen genieten van een kwaliteitsaanbod.
4. De middelen waarover de Vlaamse Gemeenschap beschikt zijn beperkt.

Rekening houdend met deze vuistregels heb ik in de voorbije drie jaar een beleid gevoerd dat katalyserend was ten aanzien van degelijke initiatieven ontwikkeld door de jeugdverenigingen. Terzelfdertijd werd er nauwlettend toegekeken of er voldaan werd aan essentiële kwalitatieve normen.

Concreet heb ik de erkennings- en subsidiëeringscriteria van hierna volgende jeugdwerkvormen in het licht van de intrinsieke elementen ervan grondig herwerkt :

de jeugdinformatie en adviescentra — de jeugdmuziekateliers — de jeugdateliers — de jeugdgroepen voor amateuristische kunstbeoefenaars — de jeugdgroepen voor kunstzinnige vrijetijdsbesteding en ten slotte de jeugthuizen.

Telkens ben ik ervan uitgegaan dat de actualisering van de geldende reglementeringen erop diende gericht te zijn om op spaarzame en rationele manier het geboden produkt substantieel te verbeteren.

Naast mijn inspanningen om geciteerde normeringen inzake de kwaliteitsvereisten grondig aan te passen werden door de Vlaamse Raad twee decreten goedgekeurd die zeer fundamenteel de oude speelpleinsector hebben gesaneerd.

Op deze manier heb ik enerzijds bekomen dat een aantal jeugdwerkvormen een kwalijk odium kwijt-raakten waardoor deze opnieuw op een verantwoorde manier konden optreden op de scène van het vrijetijdsgebeuren.

Anderzijds was het jeugdwerk in de Vlaamse Gemeenschap na een jarenlange inertie aan een dringende revaluatie toe opdat deze sector opnieuw een bevruchtende plaats zou kunnen bekleden in het socio-culturele veld.

Mijn aanpak zal er ongetwijfeld toe bijdragen dat een toekomstig vrijetijdsbeleid, zo dit er moet komen, een aantal aangrijpingspunten kan vinden.

Tenslotte wens ik erop te wijzen dat de organisatie van de vrije tijd geen gegeven is dat binnen de bevoegdheden van één Gemeenschapsminister kan worden behartigd. Deze materie is zo omvattend dat een horizontale en geïntegreerde aanpak ter zake noodzakelijk lijkt.

Vraag nr. 47
van 29 november 1984
van de heer E. BALDEWIJNS

Vormingscursussen bij deeltijdse leerplicht — Bescherming ideologische en filosofische keuze leerlingen

Binnen het kader van de toepassing van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht verzocht de Schoolpactcommissie in haar besluit van 27 april 1983 „ de gemeenschapsexecutieven alle nodige maatregelen te nemen opdat de vorming die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking komt effectief zou rekening houden met de filosofische en ideologische strekkingen, in elke gemeenschap, dit volgens de modaliteiten door elke gemeenschap zelf te bepalen “.

Voor wat de Vlaamse Gemeenschap betreft had ik van de geachte Gemeenschapsminister graag vernomen :

1. op welke algemene principes en modaliteiten wordt gesteund om te waarborgen dat voor elke soort vorming die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking wordt genomen, effectief de verschillende filosofische en ideologische strekkingen op evenwichtige wijze aan bod kunnen komen;
2. welke concrete maatregelen, bedoeld in voornoemde resolutie, werden genomen of zullen genomen worden om effectief, en dus in de praktijk, een vrije keuze toe te laten van deeltijdse leerplichtige leerlingen die een bepaalde soort vorming wensen te volgen die beantwoordt aan hun filosofische keuze.

Antwoord

In aansluiting op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Wat de Middenstandsopleiding betreft mag gesteld worden dat het een „ open” vorm van opleiding en vorming is, in deze zin dat de huidige reglementering

voorziet in de mogelijke **vertegenwoordiging** van al de middenstandsorganisaties in het Centrum.

Onderscheid moet bij de middenstandsopleiding gemaakt worden tussen de praktische opleiding bij de patroon zelf en de aanvullende leergangen van algemene kennis en van beroepskennis die de leerling dient te volgen in het erkende Centrum.

De praktische opleiding bij de patroon zelf (het zogenaamde luik lerend-werken) kan wat de bekommernis van het geachte lid betreft ter zijde worden gelaten.

Inzake de aanvullende leergangen van algemene en van beroepskennis die in een erkend Centrum voor middenstandsopleiding worden gevolgd, wijs ik erop dat de erkenningsvoorwaarden van de Centra erop gericht zijn in hun structuren en leiding toegankelijk te zijn voor al de gewestelijke middenstands- en zelfstandigenorganisaties alsmede voor de interprofessionele verenigingen zonder onderscheid of uitsluiting op grond van filosofische of ideologische strekkingen. Ik heb trouwens recent het net van de middenstandsopleiding hieraan nog herinnerd.

Het ligt voor de hand dat bij de uitwerking van decreterende maatregelen inzake de deeltijdse vorming naar de toekomst toe, wetend dat thans enkel de middenstandsopleiding — stadium leertijd, als voor de vervulling van de leerplicht erkende vorming bestaat, met de bekommernis inzake filosofische en ideologische strekkingen in elke gemeenschap, die ook de mijne is, zal rekening worden gehouden.

Vraag nr. 49
van 29 november 1984
van de heer E. BALDEWIJNS

Vorming leerplichtige jongeren — Betrokkenheid PMS-centra

Het ministerieel besluit van 27 oktober 1978 houdende bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de leerovereenkomsten en de gecontroleerde leerverbintenissen in de voortdurende vorming van de middenstand, zoals gewijzigd bij ministerieel besluit van 10 december 1981, bepaalt in art. 5, 4e, dat de leerling binnen de zes maanden na sluiten van de overeenkomst een onderzoek moet ondergaan bij een PMS-centrum.

In het verleden is gebleken dat de betrokken leerlingen, om bedoeld onderzoek te ondergaan, uitermate frequent werden verwezen naar PMS-centra die tot één bepaald net behoren.

Rekening houdend met enerzijds het verzoek dat de Schoolpactcommissie in haar resolutie van 27 april 1983 aan de Gemeenschapsexecutieven heeft gericht m.b.t. de eerbiediging van de filosofische en ideologische strekkingen inzake vormingen die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking worden genomen, en anderzijds met de erkenning, voor het schooljaar 1984-1985, van de middenstandsopleidingen in dat kader, is het evident dat dit ook gevolgen heeft op de wijze waarop de PMS-centra in deze aangelegenheid worden betrokken.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen :

1. of overleg werd gepleegd met de Minister van Onderwijs, die de PMS-centra tot zijn bevoegdheid heeft, over de aard en de inhoud van de opdrachten der PMS-centra t.a.v. deeltijdse leerplichtige leerlingen die een middenstandsopleiding volgen.

Wat zijn hiervan de resultaten?

2. Welke concrete maatregelen werden genomen of zullen genomen worden om genoemde leerlingen in de praktijk een vrije keuze toe te laten tussen PMS-centra van de verschillende netten en filosofische strekkingen?

Welke richtlijnen in dit verband werden verstrekt aan de leersecretarissen en de centra voortdurende vorming van de middenstand?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Bij besluit van 7 november 1984 heeft de Vlaamse Executieve het ministerieel besluit van 27 oktober 1978 houdende bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de leerovereenkomsten en de gecontroleerde leerverbintenissen gewijzigd, met het oog op de vereiste aanpassing van de verlengde leerplicht. Dit besluit zal eerlang worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Meer bepaald wat het PMS-onderzoek betreft dat bij het sluiten van de leerovereenkomst dient ondergaan te worden, werd uitdrukkelijk gesteld dat dit verplicht onderzoek, in een PMS-centrum „naar keuze van de leerling” dient te gebeuren.

Uit het voorgaande moge het geachte lid reeds afleiden :

- dat principieel werd tegemoet gekomen aan de vrije keuze ter zake van dit PMS-onderzoek en dat thans ten spoedigste, na contact van mijn Administratie met de bevoegde Dienst van het Ministerie van Onderwijs, nadere richtlijnen aan het net van de middenstandsopleiding zullen verstrekt worden om die vrije keuze effectief te maken ;
- eventuele nieuwe onderrichtingen over de aard en de inhoud van de opdrachten der PMS-centra t.a.v. de deeltijdse leerplichtige leerlingen werden tot op heden aan mij of aan mijn Administratie nog niet bezorgd.

Mede als gevolg van de respectieve bevoegdheden van de Minister van Onderwijs, specifiek bevoegd voor de PMS-centra, en de Gemeenschapsminister van Cultuur, bevoegd voor de middenstandsopleiding, werd nog geen georganiseerd overleg op gang gebracht.

Ik voeg hieraan toe dat ook reeds vóór de verlengde leerplicht de leerlingen-gegadigden voor een leerovereenkomst of leerverbintenis, een onderzoek in een PMS-centrum dienden te ondergaan en er dus reeds een bepaalde vorm van samenwerking bestond tussen het net van de middenstandsopleiding en de PMS-

centra, die wat het beoogde doel en rekening houdend met de beschikbare mensen-middelen voldoening gaf.

Ik ben uiteraard bereid rekening houdend met de aard, inhoud en doelstelling van de verlengde leerplicht, de werking ter zake opnieuw te evalueren.

Vraag nr. 50 van 30 november 1984 van de heer F. PIOT

Vaste correspondenten van de BRT in het buitenland — Aantal, werkterrein en bezoldiging

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister volgende gegevens.

Welke zijn de vaste correspondenten van de BRT-nieuwsdienst in het buitenland? Wat is hun werkterrein en hoe worden ze bezoldigd?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Hierna vindt het geachte lid de lijst van de buitenlandse correspondenten van de Radionieuwsdienst. Het zijn allemaal losse medewerkers die per prestatie betaald worden tegen volgend tarief (aanpassingen met index) :

— bericht of tip	634 F
— correspondent nieuws	2.158 F
— correspondent Actueel	2.537 F
— verwervingskosten	380 F
(kosten die de correspondent maakt om inlichtingen te bekomen)	

Onder die buitenlandse correspondenten vindt men bijna geen landgenoten. Slechts weinig Belgische journalisten verblijven in het buitenland. Derhalve moet de Radionieuwsdienst een beroep doen op Nederlandse journalisten die in het buitenland voor Nederlandse persgroepen of -omroepen werken.

Wat de televisie betreft, is het door de toename van het aanbod aan beeldmateriaal (+ begeleidende uitleg) dat driemaal per dag via het Eurovisienet doorgestraald wordt, steeds minder nodig een correspondent in te schakelen.

Wanneer dit uitzonderlijk wel het geval is, dan doet de TV-nieuwsdienst bijna altijd een beroep op de correspondenten van de Radionieuwsdienst.

Bij de televisie worden volgende tarieven toegepast:

- Een unilaterale waarbij de correspondent zelf voor de commentaar bij het beeldverslag zorgt : 2.000 F.
- Een telefonisch bericht dat integraal of ingekort en met de eigen stem van de correspondent uitgezonden wordt: 1.500 F.
- Een telefonisch bericht dat verwerkt wordt in een eigen BRT-bericht : 750 F.
- Telefoonkosten en/of andere kosten (b.v. verplaatsingskosten).

Bijlage

Buitenlandse Correspondenten Radionieuwsdienst

Naam	Verblijfplaats	Werkterrein
Gabriël Moens	Australië	Australië
Willem Van Kemenade	Hong Kong	Zuid-Oost-Azië
Dirk Vertongen	Canada	Canada
Jan Thielen	Bogota	Colombia
Jan. Luyten	Luxemburg	Europa
Jan Drummen	Frankrijk	Frankrijk
Joost De Ruyter	Frankrijk	Frankrijk
Ab Courant	Griekenland	Griekenland
Roger Simons	Groot-Brittannië	Groot-Brittannië
Roger Van Der Velden	Ierland	Ierland
Marcel Kupferschmidt	Israël	Israël
Rob Simons	Israël	Israël
Hein Ten Kortenaar	Italië	Italië
Rudi Simon-Cohen	Italië	Italië
Koert Lindijer	Kenia	Kenia
Ferry Versteeg	Mexico	Mexico
James Dorsey	Turkije	Turkije & Midden-Oosten
Jan Keulen	Libanon	Libanon
Kees Middelhoff	Nederland	Nederland
Paddy Van Der Baan	Nederland	Nederland
Dirk Van Der Sijpen	Nicaragua	Nicaragua & Centraal-Amerika
Rudy Mondelaers	Oost-Berlijn	Oost-Duitsland
Koen Corver	West-Berlijn	West-Berlijn
Hettie Kopp-Hessels	West-Duitsland	West-Duitsland
André Herter	West-Duitsland	West-Duitsland
A. E. Emste	Portugal	Portugal
Robert Bosschart	Spanje	Spanje
Gerrit Jan Hoek	Spanje	Spanje
Bernard Hammelburg	Verenigde Staten	Verenigde Staten
Benno Groeneveld	Verenigde Staten	Verenigde Staten
Ton Genits	Zimbabwe	Zuid-Afrika
Sibold Van Ketel	Zuid-Afrika	Zuid-Afrika
Jos Schurinck	Brazilië	Brazilië & Argentinië
Henk Ruysenaars	Zweden	Zweden
Otto Gobius	Zwitserland	Zwitserland

**Vraag nr. 52
van 5 december 1984
van de heer N. DE BATSELIER**

Inspectiedienst bibliotheken — Regeling door de Vlaamse Executieve

Artikel 11 van het decreet van 19.6.1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk zegt :

„Het toezicht op de toepassing van dit decreet wordt voor het cultureel, het bibliotheektechnisch, het financieel en het administratief aspect van de openbare bibliotheekvoorziening uitgeoefend door een gespecialiseerde inspectiedienst. De Koning regelt de organisatie van de inspectiedienst, gelet op het advies van de Hoge Raad voor de Openbare Bibliotheken.”

Bij mijn weten formuleerde de Hoge Raad voor de Openbare Bibliotheken reeds hogergenoemd advies op 18.6.1982 (advies nr. 11).

In het Belgisch Staatsblad van 26.6.1984 verscheen een besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Hierin worden er, voor wat betreft de Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming — Dienst Openbaar Bibliotheekwerk, in de inspectiedienst 5 inspecteurs en 1 hoofdinspecteur voorzien.

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen of er al een besluit betreffende de inspectiedienst werd genomen en zoniet welke de redenen zijn?

Antwoord

In aansluiting op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat voor de organisatie van de inspectiedienst voor het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk nog geen reglementering werd afgekondigd. Na het advies van de Hoge Raad voor de openbare bibliotheken dd. 18 juni 1982 werd de voorbereidende fase zelfs stopgezet omdat ik van oordeel was dat het ontwerp bepaalde raakvlakken bevatte met algemene administratieve dossiers. Concreet dacht ik aan de personeelsformatie, de gespecialiseerde ambten, enz.

Pas wanneer hieromtrent alle nodige beslissingen genomen zijn, zal de draad weer worden opgenomen.

**Vraag nr. 59
van 12 december 1984
van de heer W. PEETERS**

Vrije radio's — Doorverkoop van overbodige omroepvergunningen

Het komt mij voor dat bepaalde vrije radio's die niet meer uitzenden, toch nog een omroepvergunning hebben ontvangen.

De vzw blijft echter bestaan.

Deze vzw's zouden hun omroepvergunning doorverkopen aan andere vrije radio's.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Of er inderdaad vergunningen zijn uitgereikt aan niet-openbare radio's die geen uitzendingen meer verzorgen?
2. Zo ja, hoeveel?
3. Welke zijn deze vrije radio's?
4. Of het geen aanbeveling verdient deze overbodige vergunningen terug in te trekken en toe te kennen aan andere radio's?
5. Of men deze vergunningen kan doorverkopen?
6. Welke maatregelen overweegt de Minister hiertegen te ondernemen?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik antwoorden, dat, ondanks het feit dat ik ook geruchten in deze zin opvang, mij geen niet-openbare radio's bekend zijn die hun omroepvergunningen door-

verkopen. Er zijn trouwens nog geen vergunningen uitgereikt, vermits dit tot de bevoegdheid van de Minister of Staatssecretaris die de PTT onder zijn bevoegdheid heeft, behoort. Het geachte lid zal waarschijnlijk erkenning van niet-openbare radio's bedoelen, waarvoor ik bevoegd ben.

Ik heb inderdaad reeds erkenningen uitgereikt aan niet-openbare radio's die (nog) niet uitzenden. Vermits het uitzenden, tot zolang geen erkenning door mij en geen vergunning door de Minister van PTT is afgegeven, in feite illegaal is kan ik bezwaarlijk rekening houden met het criterium „uitzenden” om een erkenning toe te staan. Dat zou in feite betekenen dat de vzw's die zich strikt aan het decreet hebben gehouden en „legaal” gebleven zijn, gestraft zouden worden.

Vermits het „uitzenden” dus geen criterium kan zijn voor het toekennen van erkenningen, beschik ik niet over cijfers in verband met toegekende erkenningen aan niet-openbare radio's die (nog) niet uitzenden.

Het spreekt vanzelf dat men een toegekende erkenning niet kan doorverkopen en dat ik, indien zulks bewezen kan worden, de erkenning zal intrekken.

Vraag nr. 61
van 17 december 1984
van de heer A. DE BEUL

Overheveling van de voor toerisme bevoegde ambtenaren naar de Gemeenschappen — Uitvoering beslissing van het Overlegcomité van 17 januari 1984

Op 17 januari 1984 besliste het Overlegcomité bij consensus tot een bijkomende overheveling van 14 personeelsleden van het Commissariaat-Generaal voor Toerisme van het Ministerie van Verkeerswezen naar het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme.

Om deze operatie mogelijk te maken dienden volgende maatregelen te worden getroffen:

- herziening van het betrokken personeelskader;
- wijziging aan de benoeming van bepaalde functies;
- aanpassing van het koninklijk besluit van 21 september 1983 tot vaststelling van de taalkaders.

Tot op heden werd bedoelde overheveling nog niet doorgevoerd.

Wil de Minister mij mededelen waarom zulks nog niet is gebeurd.

Antwoord

Op 17 januari 1984 kwam het Overlegcomité inderdaad tot de beslissing die de heer De Beul, in zijn toelichting, op zijn vraag vermeldde.

Het Overlegcomité gaf de gemengde werkgroep „Herstructurering van de Administratie” opdracht een voorstel ter zake uit te werken.

Deze werkgroep kwam tot geen akkoord. Op 7 februari 1984 besliste het Overlegcomité dat er een

gedachtenwisseling zou plaats hebben tussen de heren De Croo, Moureaux en mezelf om, ik citeer de twee overblijvende knelpunten : „ de bevoegdheid voor de bevordering in het toerisme in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad en de bevoegdheid voor de bevordering van het toerisme in het buitenland te regelen”. Er kon geen regeling getroffen worden.

Met mijn brieven van 13 juli, 31 augustus, 26 september en 10 oktober 1984 drong ik bij de Eerste Minister aan om de consensusbeslissing van 17 januari 1984 uit te voeren.

Ik bracht het punt opnieuw op de dagorde van de vergadering van het Overlegcomité van 11 december 1984 waar het uitgesteld werd tot 7 januari 1985.

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 8
van 19 november 1984
van de heer D. VERVAET

UNERG-elektriciteitsnetten langs staatswegen — Laattijdige uitbetaling subsidies

De NV Unerg zou voor het aanleggen van elektriciteitsnetten langs staatswegen subsidies krijgen tot 65 %.

Tot op heden werden de toelagen nog niet uitgekeerd, vooral deze voor de aanleg en verplaatsing van netten langs staatswegen in de Noordzone van haar divisie Brabant.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke netten werden er gesubsidieerd in de Noordzone en hoeveel bedraagt de betoelaging van elk?
2. Welke zijn de redenen of oorzaken van deze wan-toestand?

Antwoord

In antwoord op uw vraag van 19 november 1984 moet ik het geachte lid mededelen dat het aanleggen van elektriciteitsnetten langs Rijkswegen een aangelegenheid is die tot de bevoegdheid behoort van de heer Minister van Openbare Werken en niet tot deze van de Vlaamse Gemeenschap.

Wat het Vlaamse Gewest betreft werden aan Unerg de volgende toelagen verleend :

1. 1983 — 1. Principiële beloften :
 1. Beersel — openbare verlichting te Lot
 - raming der werken: 1.241.297 F toelagen 30 %
 - datum van de beslissing 8 juni 1983.
 2. Beersel — aanleg openbare verlichting te Alsem berg
 - raming der werken: 3.503.959 F toelagen 30 %
 - datum van de beslissing 3 juni 1983.

3. St.-Genesius-Rode — openbare verlichting
— raming der werken : 3.18 1.8 10 F toelag
30 %.

2. Geen vaste beloften

2. 1984 — 1. Vaste beloften:

St.-Genesius-Rode (op 2 1 november 1984 vastlegging) voor aanleg elektriciteit - gas - kabel-TV en openbare verlichting — totaal 5.2 16.777 F toelagen 1.659 000 F.

**Vraag nr. 9
van 19 november 1984
van de heer A. DENYS**

Overheidsopdrachten voor aanneming van werken — Kwijtschelding van boete

De wetgeving op de overheidsopdrachten voor aanneming van werken voorziet dat bij een laattijdige uitvoering de betrokken aannemer kan onderworpen worden aan een boete.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of bij een duidelijke vaststelling van een dergelijke laattijdigheid, de voorziene boeten kan kwijtgescholden worden door een beslissing van de gemeenteraad?

Antwoord

In antwoord op uw vraag van 19 november 1984 kan ik het geachte lid medelen dat de voorziene boeten, bij een vaststelling van een laattijdige uitvoering van de werken, kunnen kwijtgescholden worden door een gemotiveerde beslissing van de gemeenteraad als opdrachtgever. Deze kwijtschelding moet wel gebeuren in overeenstemming met artikel 17 van het ministerieel besluit van 10 augustus 1977 betreffende de Algemene Aannemingsvoorwaarden van de overheidsopdrachten van werken, leveringen en diensten, waarvan de tekst luidt als volgt:

„Artikel 17, § 1. — De aannemer kan kwijtschelding verkrijgen van boeten wegens laattijdige uitvoering :

1. geheel of gedeeltelijk indien hij bewijst dat de verdraging geheel of gedeeltelijk te wijten is, hetzij aan het bestuur, hetzij aan bij artikel 16, § 2, bedoelde omstandigheden voor zover deze zich hebben voorgedaan vóór het verstrijken van de contractuele termijnen, in welke gevallen vanaf de datum waarop de betrokken betaling diende te geschieden, op de kwijtgescholden boeten een interest dient uitbetaald aan de wettelijke rentevoet verhoogd met 5 % ;

2. gedeeltelijk, indien het bestuur oordeelt dat er een wanverhouding is tussen de boeten en het geringe belang van de te laat uitgevoerde werken of leveringen; deze wanverhouding zal geacht worden te bestaan wanneer de waarde van de niet-uitgevoerde prestaties geen 5% bereikt van het totaal bedrag van de overeenkomst, voor zover de uitgevoerde werken en leveringen nochtans normaal kunnen gebruikt worden en de aannemer alles in

het werk heeft gesteld om de laattijdige prestaties binnen de kortste tijd te beëindigen.

§ 2. — Artikel 16, § 3, is van toepassing op de feiten en omstandigheden die ingeroepen worden bij de aanvragen tot kwijtschelding van de paragraaf 1, 1°, hiervoren bedoelde boeten wegens laattijdige uitvoering.

§ 3. — Op straffe van verval moet elke aanvraag tot kwijtschelding van boeten schriftelijk worden ingediend uiterlijk binnen de zestig kalenderdagen te tellen vanaf:

— de betaling die voor saldo werd aangegeven, voor wat de aannemingen van werken betreft;

— de betaling van de factuur waarop de boeten werden aangerekend voor wat de aannemingen van leveringen betreft.

**Vraag nr. 13
van 5 december 1984
van de heer H. VAN WAMBEKE**

Gemeentefinanciën arrondissement Aalst — Stand van zaken 1983 en 1984

Ik zou het op prijs stellen van de geachte Gemeenschapsminister volgende gegevens te mogen ontvangen voor elk van de tien gemeenten van het arrondissement Aalst, zowel voor het dienstjaar 1983 als 1984:

1. opcentiemen onroerende voorheffing;
2. aanslagvoet aanvullende personenbelasting;
3. aanslagvoet tewerkgesteld personeel ;
4. aanslagvoet drijfkracht;
5. resultaat koptabel van de gewone dienst van de begroting;
6. resultaat eigen aan het dienstjaar van de gewone dienst van de begroting;
7. algemeen begrotingsresultaat van de gewone dienst van de begroting.

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna de gevraagde cijfergegevens te willen vinden:

	Aalst		Denderleeuw	
	1983	1984	1983	1984
1)	2.500	2.500	1.450	1.450
2)	9	9	6	6
3)	500	500	375	375
4)	500	500	375	375
5)	- 329.170.034	+ 35.603.766	+ 7.474.317	+ 18.358.645
6)	+ 314.173	+ 45.901.112	- 7.188.667	- 4.738.359
7)	- 328.855.861	+ 80.694.878	+ 285.650	+ 286

	Erpe-Mere		Geraardsbergen	
	1983	1984	1983	1984
1)	1.500	1.800	2.500	2.500
2)	6	7	9	9
3)	—	—	300	300
4)	200	200	500	500
5)	+ 32.673.827	+ 21.234.800	- 53.633.142	- 46.021.390
6)	- 29.592.811	- 14.139.207	+ 72.637	+ 35.507.113
7)	+ 1.207.946	+ 7.095.593	- 52.560.505	- 10.514.377

	Haaltert		Herzele	
	1983	1984	1983	1984
1)	1.700	1.700	1.207	1.700
2)	8	8	6	6
3)	160	160	200	400
4)	160	160	200	400
5)	- 10.192.858	- 2.358.567	+ 18.434.064	+ 18.556.580
6)	+ 10.022.745	+ 7.093.381	- 13.953.217	- 1.633.623
7)	- 2.247.230	+ 255.436	+ 1.816.318	+ 10.439.651

	Lede		Ninove	
	1983	1984	1983	1984
1)	1.600	1.600	1.600	1.800
2)	6	6	6	7
3)	100	100	—	—
4)	200	200	125	125
5)	- 6.389.524	+ 6.642.751	+ 37.376.927	+ 19.145.209
6)	+ 11.052.099	+ 14.350.451	- 30.233.630	- 19.104.032
7)	+ 814.062	+ 15.289.280	+ 7.143.297	+ 41.777

	Sint-Lievens-Houtem		Zottegem	
	1983	1984	1983	1984
1)	1.800	1.800	2.500	2.500
2)	7	7	8	8
3)	100	100	500	500
4)	100	100	500	500
5)	+ 19.255.519	+ 13.679.078	- 54.890.250	+ 26.008.799
6)	- 5.343.152	- 9.175.289	+ 16.967.043	+ 17.545.595
7)	+ 12.863.872	+ 2.462.789	- 37.923.207	+ 20.810.809

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJNSZORG

Vraag nr. 4
van 6 november 1984
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

*Penitentiaire en postpenitentiaire hulpverlening —
 Taakverdeling*

Door artikel 5, § 1, II, 7° van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8.8.1980 (BS 15.8.1980) werd de penitentiaire en postpenitentiaire

hulpverlening, met uitzondering van de uitvoering van strafrechtelijke beslissingen, onder de bevoegdheid van de gemeenschappen gebracht. Door een besluit van de Vlaamse Executieve werd hogergevoemde bevoegdheid vanaf 22.6.1981 toebedeeld aan de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg.

Kunt u mij meedelen, mevrouw de Minister, of er met betrekking tot de feitelijke afbakening van deze bevoegdheid reeds een overeenkomst werd opgesteld met de Minister van Justitie.

In hetzelfde kader werden 8 ambtenaren van de sociale dienst van het bestuur der strafinrichtingen overgeplaatst naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Welke zijn de actuele taken van ieder van deze ambtenaren en welk is hun feitelijke standplaats?

Is deze taaktoewijzing definitief? Zo niet, wat zijn de verdere plannen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende ter kennis te brengen.

Wat de feitelijke afbakening van de bevoegdheid betreft in deze sector, heb ik op 22 juni 1984 een concreet voorstel tot overeenkomst gedaan aan de Minister van Justitie i.v.m. deze aangelegenheid. De Minister van Justitie is daarnaast ook in kennis gesteld van mijn visie omtrent de interpretatie van art. 5, § 1, II, 7° van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980. Tot op heden kreeg ik van de Minister van Justitie geen antwoord.

De betrokken ambtenaren voeren de volgende opdrachten uit.

Eén ambtenaar is sinds 10 november 1983 tewerkgesteld als inspecteur bij de Administratie van Gezin en Maatschappelijk Welzijn van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Hij is verantwoordelijk voor de onthaalcentra, bepaalde terreinen van de Jeugdbescherming en de penitentiaire en postpenitentiaire sociale dienst; de erkenning, subsidiëring en inspectie van de vrije reclasseringsinstelling gebeurt trouwens sinds begin 1984 door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Zijn standplaats is Brussel.

Eén ambtenaar doet de inspecties van de reclasseringsinstellingen met standplaats Heist-op-den-Berg.

Eén ambtenaar is tewerkgesteld in een onthaalcentrum voor ex-gedetineerden met standplaats Arendonk. De andere vier ambtenaren werken nog steeds als insideworker in de gevangenissen van Leuvenhulp, Merksplas, Antwerpen en Tongeren, waar ook hun standplaats is.

De taakaanwijzing van al deze ambtenaren is voorlopig in afwachting dat er een overeenkomst wordt onderschreven tussen Vlaamse Gemeenschap en de Minister van Justitie.

Vraag nr. 6
van 9 november 1984
van de heer N. DE BATSELIER

Jeugdbeschermingscomités — Organiek kader van de sociale dienst en het secretariaat

Artikel 5 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming bepaalt dat de Minister ter beschikking van de jeugdbeschermingscomités stelt :

- een administratief secretariaat belast met de voorbereiding van de beslissingen van het Comité, als ook de uitvoering ervan;
- een sociale dienst.

Artikel 65 van dezelfde wet preciseert dat de Koning het organiek reglement in het kader van de bestendige afgevaardigden bij de jeugdbescherming kan bepalen.

Graag zou ik van de Minister te weten komen wat de toestand is voor elk Jeugdbeschermingscomité :

- het organiek kader van de sociale dienst;
- het organiek kader van het secretariaat;
- het aantal personeelsleden dat heden effectief in functie is (secretariaat en administratieve diensten) en hun statuut;
- het aantal permanente afgevaardigden dat heden effectief in functie is en hun statuut.

Antwoord

Hierna vindt het geachte lid de gevraagde informatie.

	Personeels- formatie	Effectief	Statuut	
			Vast	T.W.W.
Jeugdbeschermingscomité Antwerpen				
hoofd-vaste afgevaardigde	2	—		
vaste afgevaardigde	10	11	11	
Secr.				
bestuurssecretaris	1	1	1	
klerk-stenotypiste	1	1	1	
Jeugdbeschermingscomité Brugge				
hoofd-vaste afgevaardigde	1	1	1	
vaste afgevaardigde	5	6	5	
Secr.				
bestuurschef	1	1	1	
klerk-typiste	1	1	1	
Jeugdbeschermingscomité Brussel				
hoofd-vaste afgevaardigde	2	1	2	
vaste afgevaardigde	7	8	8	
Secr.				
opsteller	1	1	1	
klerk-typiste	1	1	1	
Jeugdbeschermingscomité Dendermonde				
hoofd-vaste afgevaardigde	1	1	1	
vaste afgevaardigde	8	8	8	
Secr.				
bestuurschef	1	1	1	
klerk-typiste	1	1	1	
Jeugdbeschermingscomité Gent				
hoofd-vaste afgevaardigde	2	1	1	
vaste afgevaardigde	6	7	7	
bestuurssecretaris	1	—	—	
Secr.				
opsteller	—	1	1	
klerk-stenotypiste	1	1	1	

	Personeels- formatie	Effectief	Statuut	
			Vast	T.W.W.
Jeugdbeschermingscomité Hasselt				
hoofd-vaste afgevaardigde				
vaste afgevaardigde	4	4	4	
Secr.				
bestuurschef		—	—	
klerk-typiste				
Jeugdbeschermingscomité Ieper				
hoofd-vaste afgevaardigde		—	—	
vaste afgevaardigde	2	3	3	
Secr.				
opsteller	1	1		
klerk-typiste				
Jeugdbeschermingscomité Kortrijk				
hoofd-vaste afgevaardigde				
vaste afgevaardigde	6	6	6	
Secr.				
opsteller			1	
klerk-typiste			1	
Jeugdbeschermingscomité Leuven				
hoofd-vaste afgevaardigde			1	
vaste afgevaardigde	4	4	4	
Secr.				
onderbureauchef				
klerk-typiste				
Jeugdbeschermingscomité Mechelen				
hoofd-vaste afgevaardigde		—	—	
vaste afgevaardigde	3	4	4	
Secr.				
bestuurschef				
klerk-typiste				
Jeugdbeschermingscomité Oudenaarde				
hoofd-vaste afgevaardigde				
vaste afgevaardigde	2	2	2	
Secr.				
opsteller	1			
klerk-typiste	1	2	2	
Jeugdbeschermingscomité Tongeren				
hoofd-vaste afgevaardigde	1	—	—	
vaste afgevaardigde	3	2	2	
Secr.				
onderbureauchef	1			
klerk-typiste	1			
Jeugdbeschermingscomité Turnhout				
hoofd-vaste afgevaardigde		—	—	
vaste afgevaardigde	4	5	5	
Secr.				
opsteller				
klerk-typiste			1	

	Personeels- formatie	Effectief	Statuut	
			Vast	T.W.W.
Jeugdbeschermingscomité Veurne				
hoofd-vaste afgevaardigde	1	—	—	
vaste afgevaardigde	2	3	3	
Secr.				
onderbureaucheef	1	1	1	
klerk-typiste	—	1	1	

Vraag nr. 7
van 9 november 1984
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

Beschermingscomités – Deontologie en functies

Kan de Minister mij meedelen wat in volgend geval gebeurt: een lid van het beschermingscomité wordt door een gedetineerde die hem ten volle vertrouwt, in kennis gesteld van een geplande ontvluchtingspoging.

Wat zijn de deontologische verplichtingen van dit lid van het beschermingscomité in dat geval? Beschikt het lid over een beroepsgeheim vergelijkbaar met het biechtgeheim van een priester, met het medische geheim van een arts of met het advocatengeheim?

Zo niet bestaan er plannen om een dergelijk geheim in te voeren? Heel wat gevangenisdirecteurs menen dat de leden van het beschermingscomité hier dezelfde regels in acht moeten nemen als de ingebouwde penitentiaire sociale dienst en de leden van de oriëntatie- en behandelingseenheden, hoewel deze laatste direct onder de gevangenisdirectie en derhalve onder het hoofdbestuur der strafinrichtingen ressorteren en dat van de beschermingscomités zeker niet kan worden gezegd.

Wat is uw mening ter zake? Wat is het statuut op het domein van het beroepsgeheim van de ingebouwde penitentiaire sociale dienst en waarin verschilt dit van dat van de leden van het beschermingscomité? Hoe is de bevoegdheidsafbakening van uw Ministerie en het Ministerie van Justitie in het hogergenoemd geval, gezien de beschermingscomités volledig onder uw verantwoordelijkheid vallen, behalve waar het risico op ontsnappen van gevaarlijke gedetineerden in het geding is?

Wat zijn, meer algemeen gesteld, de plannen van uw Ministerie met de beschermingscomités? Vindt u niet dat zij momenteel dezelfde taken vervullen als de interne penitentiaire sociale dienst en de oriëntatie en behandelingseenheden? Hoe definieert u de eigen functie van de beschermingscomités heden ten dage?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende ter kennis te brengen.

1. Deontologie :

1. Verplichting tot geheimhouding en recht tot geheimhouding. Art. 458 van het Strafwetboek be-

paalt dat „ geneesheren, heekundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet het verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot vijfhonderd frank”.

Hoewel dit artikel niet expliciet spreekt over leden van de beschermingscomités zijn zij toch „personen die uit hoofde van hun staat of beroep” dragers van geheimen die hen werden toevertrouwd en derhalve gebonden door de verplichting tot geheimhouding.

Deze zwijgplicht impliceert daarenboven het zwijgrecht, zoals blijkt uit de jurisprudentie (Arrest van het Hof van Verbreking van 23.6.1958 – JT, 1958, p. 597).

2. Spreekplicht.

Artikel 30 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat „Ieder die getuige is geweest van een aanslag, hetzij tegen de openbare veiligheid, tenzij op iemands leven of eigendom, is eveneens verplicht daarvan bericht te geven aan de Procureur des Konings, hetzij van de plaats van de misdaad of van het wanbedrijf, hetzij van de plaats waar de verdachte kan worden gevonden”.

Een vertrouwenspersoon i.c. een lid van het beschermingscomité kan zich niet meer op de verplichting en het recht tot geheimhouding beroepen als hij o.a. in uitoefening van zijn taak getuige is van een ontsnappingspoging die gepaard gaat met een aanslag op het leven (slagen of verwondingen) van medemensen (personeelsleden of gevangenen) of op de eigendom (diefstal of vernieling) van medemensen of van de Gemeenschap.

3. De verplichting tot bijstand aan een persoon in nood.

Artikel 422 bis van het Strafwetboek bepaalt dat „Met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en een geldboete van vijftig tot vijfhonderd frank met één van die straffen alleen wordt gestraft, hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij bij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij hijzelf die toestand hem beschreven is door degenen die zijn hulp inroepen. Voor het

misdrijf is vereist dat de verzuimer kan helpen zonder ernstig gevaar voor zichzelf of voor anderen. Heeft de verzuimer niet persoonlijk het gevaar vastgesteld waarin de hulpbehoevende verkeerde, dan kan hij niet worden gestraft, indien hij op grond van de omstandigheden waarin hij werd verzocht te helpen, kon geloven dat het verzoek niet ernstig was of dat er gevaar aan verbonden was”.

Uit dat artikel samen met artt. 30 en 458 van het Strafwetboek blijkt dat een lid van een beschermingscomité niet enkel het zwijgrecht maar zelfs de zwijgplicht heeft als hij in de uitoefening van die functie kennis heeft van een geplande ontvluchttingspoging voor zover die niet gepaard zal gaan met een aanslag op leven van een mens (slagen en verwondingen) of een aanslag op eigendom (vernietiging) van derden of van de gemeenschap en voor zover de ontsnapper geen gevaar oplevert voor de maatschappij. Als de ontsnapping wel gepaard kan gaan met een aanslag op personen of eigendommen of diegene die ontsnapt een gevaar oplevert voor de maatschappij kan de verplichting tot bijstand aan een persoon in nood gelden.

4. De hierboven genoemde regels zijn zowel van toepassing op leden van de beschermingscomités als op de hulpverleners die terzelfdertijd ambtenaar zijn (probatie-assistent, insidewerker, penitentiair maatschappelijk assistent enz.).

Hulpverleners in overheidsdienst hebben daarenboven een speciale aangifteplicht die enkel voor ambtenaren in uitoefening van hun ambt geldt en derhalve niet voor leden van de Beschermingscomités: „Iedere gestelde overheid, elk openbaar officier of ambtenaar die in uitoefening van zijn ambt, kennis krijgt van een misdaad of van een wanbedrijf, is verplicht daarvan dadelijk bericht te geven aan de Procureur des Konings bij de rechtbank binnen wier rechtsgebied die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd of de verdachte zou kunnen worden gevonden, en aan die magistraat alle desbetreffende inlichtingen, proces-verbaal en akten te doen toekomen” (Art. 29 van het wetboek van Strafvordering).

II. Functie van de Beschermingscomités

Binnen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is er een werkgroep gecreëerd die in het kader van art. 5, § 1, II, 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de functies van de penitentiaire en postpenitentiaire sociale dienst zullen expliciteren en concrete voorstellen aan mijn Kabinet zullen doen.

Vraag nr. 10 van 26 november 1984 van de heer J. VALKENIERS

Publikatieblad „Info-Türk” — Subsidiëring

Sinds oktober 1979 geeft **Info-Türk**, een collectief van Turken in Europa, periodieke en niet-periodieke publikaties uit in het Nederlands, met het doel het Nederlandssprekend publiek te informeren over de

problemen van Turkije en de Turkse immigratie in Europa. Aangezien Turkije zelden de voorpagina's haalt is dergelijk werk, dat bewijsmateriaal wil verzamelen over de toestand van de mensenrechten, evenals over de economische, sociale, politieke en culturele situatie in Turkije, van uiterst belang.

Info-Türk is de enige immigrantenorganisatie in België die regelmatig informatie verstrekt door het uitgeven van vele periodieke en niet-periodieke publikaties in het Nederlands. De eerste gedetailleerde studie over Turkije in het Nederlands werd trouwens uitgegeven door één van de stichters van Info-Türk en werd in 1974 in Nederland gepubliceerd.

Onder deze omstandigheden was de voortzetting van de activiteiten afhankelijk van de bijdragen van de lezers, evenals van de subsidies die door de Belgische overheid toegekend worden aan de immigrantenverenigingen.

Het aantal betaalde abonnementen van de Nederlandssprekende lezers is nogal beperkt. Men ging desondanks steeds door met de publikatie van de Nederlandstalige versie van het Bulletin, en men zond steeds gratis nummers naar de Nederlandse en Vlaamse mensenrechtsorganisaties, vakbonden en instellingen die zich bezighouden met het oplossen van de problemen van de immigrantenarbeiders evenals naar prominenten die belang stellen in de problemen van Turkije.

In 1981 en 1982 kende u aan Info-Türk een miniem bedrag toe, dat absoluut onvoldoende was om haar sociale en culturele activiteiten voort te zetten.

Op 7 juni deelde u aan deze vereniging mede dat haar Nederlandstalige activiteiten en publikaties niet meer gesubsidieerd worden.

Info-Türk organiseerde tevens lessen in het Nederlands. Door het niet meer verlenen van toelagen moet deze organisatie aan haar Nederlandstalige activiteiten een einde stellen.

Vindt de Minister het niet spijtig dat deze organisatie haar activiteiten dient te beëindigen enkel door het ontbreken van subsidies?

Kan hierin geen verandering worden gebracht?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik met betrekking tot het betoelagen van migrantenorganisaties een aantal criteria hanteer die gelden voor alle verenigingen met inbegrip van „Info-Türk”.

Deze criteria zijn de volgende.

1. De activiteiten van de vereniging dienen gericht te zijn op en effectief bij te dragen tot integratie van migranten in onze samenleving.
2. De activiteiten van de vereniging dienen mede in het Nederlands te gebeuren. De vereniging moet een band met de Vlaamse Gemeenschap kunnen aantonen.
3. Er dient voor zover mogelijk prioriteit gegeven aan migrantenjongeren.

Info-Türk voldoet aan geen van deze voorwaarden.

Info-Türk is inderdaad in eerste instantie een organisatie met vooral politieke doeleinden gericht op het thuisland (Turkije). Er zijn weinig of geen elementen die aantonen dat de vereniging de integratie van Turkse migranten op het oog heeft. Integendeel. De vereniging verdedigt bijvoorbeeld de stelling dat het nutteloos is de volwassen Turkse immigranten de Nederlandse taal bij te brengen.

De inspanningen voor de migrantenjongeren beperken zich voornamelijk tot het geven van Franse lessen. Van Nederlandse taallessen — die aanvankelijk door mij werden betoelaagd — is geen sprake meer.

Het is dan ook onmogelijk en onverantwoord deze vereniging verder te betoelagen.

Vraag nr. 11
van 4 december 1984
van de heer J. SLEECKX

Subsidiëring vakantiecentra door het NWK — Laattijdige uitbetaling subsidies

Tot 31 december 1983 gebeurde bovenvermelde subsidiëring door het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn (NWK).

Sinds 1 januari 1984 ligt deze bevoegdheid bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming, Bestuur voor Jeugdvorming (BJV).

Deze toelage werd uitbetaald na het voldoen aan de van kracht zijnde reglementering en indien de aanvraag uiterlijk voor 30 september van het werkingsjaar was ingediend.

Nu blijkt dat meerdere groeperingen in moeilijkheden komen omdat — wegens de staking van de Post in september 1983 — hun aanvraag niet of laattijdig toekwam.

Van het NWK kregen deze groeperingen toestemming om een nieuwe aanvraag in te dienen, maar omdat de kredieten 1983 uitgeput waren, kan dit enkel op 1984.

Daar het NWK echter voor 1984 geen bevoegdheid meer heeft over de vakantiecentra werd een bijzonder krediet aangevraagd.

Tot nu kregen zij, het NWK, hierover nog geen bevestiging.

Dit werd nochtans dringend omdat het BJV enkel een subsidie kan toekennen aan deze groeperingen die in 1983 een subsidie ontvingen van het NWK.

Het zou dus kunnen dat deze groeperingen, buiten hun wil, noch de subsidie ontvangen voor 1983 van het NWK, noch deze voor 1984 van het BJV.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het inderdaad juist is dat de subsidiëring van de vakantiecentra tot in 1983 gebeurde door het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn en vanaf 1 januari 1984 tot de bevoegdheid behoort van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming.

Dat een aantal groeperingen voor 1983 geen subsidie heeft ontvangen is echter niet te wijten aan vertraging in het postverkeer in de loop van de maand september 1983.

Tot op heden hebben 81 groeperingen geen subsidieaanvraag voor 1983 ingediend. De 16 verenigingen die een laattijdige aanvraag hebben ingediend zullen alsnog een toelage voor 1983 ontvangen en aldus ook in 1984 voor subsidiëring in aanmerking komen.

Vraag nr. 13
van 11 december 1984
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

OCMW's — Tewerkstellingen volgens artikel 60, § 7 van de organieke wet dd. 8.7.1976

Artikel 60, § 7 van de organieke wet dd. 8.7.1976 betreffende de OCMW's bepaalt het volgende:

„ Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te bekomen, neemt het OCMW alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen. In voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening door zelf voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

De tewerkstellingen volgens artikel 60, § 7 geven aanleiding tot diverse toepassingsproblemen. Sommigen interpreteren bedoelde maatregel als een vorm van maatschappelijke dienstverlening, anderen accentueren het aspect tewerkstelling in openbare dienst. Naar gelang het ingenomen standpunt kan men tot volledig uiteenlopende conclusies komen.

De beslissingen, waarbij OCMW-cliënten tewerkgesteld worden volgens artikel 60, § 7, zijn o.i. beslissingen tot individuele dienstverlening, die volgens artikel 111, eerste alinea, van de organieke wet, niet aan de voogdij-overheden moeten overgemaakt worden.

Sommige voogdijbesturen interpreteren bedoelde beslissingen evenwel als personeelsaanstellingen, die als dusdanig door het OCMW onderworpen moeten worden aan de toezichthoudende overheid (i.c. de provincieoverneur). Dit heeft als bij komende belangrijke consequentie dat OCMW-cliënten die uitgesloten zijn van de burgerlijke en politieke rechten (cf. art. 3 1, 1° van het Strafwetboek) in principe niet in het OCMW kunnen tewerkgesteld worden volgens artikel 60, § 7 van de organieke wet. Druist deze zienswijze evenwel niet in tegen de filosofie zelf van artikel 60, § 7, waarbij uiteindelijk beoogd wordt een ultieme tewerkstellingskans, inclusief reïntegratie in het circuit van maatschappelijke voorzieningen, te bieden aan personen, die daartoe praktisch over geen andere kansen meer beschikken?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, van een persoon die het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van sommige sociale uitkeringen te bekomen, ontegenspreke-

lijk een vorm van maatschappelijke dienstverlening is, zoals overigens in fine van voormelde bepaling woordelijk wordt gestipuleerd.

Deze vorm van tewerkstelling valt dan ook niet onder de regels van het administratief toezicht.

Dit heeft tevens voor gevolg dat de voorwaarden om van deze regeling te genieten in principe dezelfde zijn als deze om in aanmerking te komen voor de gewone maatschappelijke dienstverlening van de OCMW's.

Vraag nr. 14
van 17 december 1984
van de heer D. VERVAET

Onthaalhuizen voor thuislozen — Betoelaging

Met de crisis neemt het aantal thuislozen gestaag toe. Verleden jaar werden de hulpcentra voor thuislozen bezocht door 3.500 personen. Hierbij moeten nog eens 2.200 landlopers in de Rijkskolonies en de vele vereenzaamden in de psychiatrische instellingen worden geteld. In België zijn 2.400 bedden beschikbaar voor behoeftige thuislozen, waarvan de helft in de 61 tehuizen in Vlaanderen en Brussel.

De officiële armoedegrens werd bepaald op 16.425 F maar 60 ten honderd van de thuislozen hebben een inkomen dat lager is en één op vijf heeft zelfs een inkomen beneden het bestaansminimum (12.300 F).

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vraag.

Zijn de subsidies die de onthaalhuizen voor thuislozen krijgen voldoende om deze mensen op een volwaardige manier te helpen? Zo niet, kunnen deze subsidies dan niet verhoogd worden?

Antwoord

De vragen van de onthaalcentra voor bepaalde thuislozen naar een ander subsidiëerings- en financieringsmechanisme zijn mij voldoende bekend.

De onthaalcentra voor bepaalde thuislozen worden erkend en gesubsidieerd op basis van het KB van 30.10.1981, waarin een forfaitaire tussenkomst in het loon van de verantwoordelijken en hulpverleners is voorzien. Deze bedragen worden, voor zover de budgettaire middelen dit toelaten, aangepast aan de evolutie van de kleinhandelsprijzen.

Het ligt voornamelijk niet in mijn bedoeling dit financieringsmechanisme te wijzigen.

P. AKKERMANS
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
NATUURBEHOUD**

Vraag nr. 85
(zitting 1983-1984)
van 26 januari 1984
van mevrouw M. SMET

Gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren — Tracé Grote Ring Antwerpen

Op het Gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren werd het tracé van de Grote Ring rond Antwerpen ten zuiden van de E3 niet weerhouden. Dit Gewestplan werd vastgelegd bij koninklijk besluit en is dus richtinggevend voor het goedkeuren van verkavelings- en bouwvergunningen.

Nu blijkt er een KB van 14 november 1974 te bestaan waarin dit deel van de Grote Ring wel werd voorzien, en dat nog altijd als richtlijn gehanteerd wordt bij aanvragen om bouw- en verkavelingsvergunningen in het betrokken gebied.

Er bestaat dus een tegenstelling tussen het KB van het Gewestplan enerzijds, dat gezien het van recentere datum is, primeert boven het KB van 14 november 1974, en de houding die aangenomen wordt t.o.v. vergunningen.

Dit brengt rechtsonzekerheid mee voor de betrokkenen.

Ik verzoek de geachte Minister me mede te delen welke houding wordt gevolgd vanuit het departement in deze aangelegenheid en waarom.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Sommige bouw- of verkavelingsaanvragen hebben betrekking op percelen gelegen binnen de gereserveerde strook van het KB van 14 november 1974, welke strook slechts gedeeltelijk werd overgenomen op het bij KB vastgesteld gewestplan St.-Niklaas-Lokeren.

Wat de gronden gelegen in het niet weerhouden deel van het tracé of het gewestplan betreft, dient te worden gesteld dat bij de beoordeling van bouw- en verkavelingsaanvragen enkel rekening moet worden gehouden met de bestemming zoals aangeduid in het gewestplan.

Immers de reservering van de niet weerhouden delen van het tracé steunt enkel nog op een KB genomen in uitvoering van de wetgeving op het statuut der auto-snelwegen. De redenen tot weigering van bouw- en verkavelingsaanvragen bedoeld in de artikelen 45 en 46 van de wet op de stedenbouw hebben enkel betrekking op plannen van aanleg of in voorbereiding zijnde plannen van aanleg tot stand gekomen of tot stand brengen in uitvoering van de wet op de stedenbouw.

Vraag nr. 5
van 18 oktober 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Afschieten van reigers in forellenkwekerij te Voeren — Resultaten wetenschappelijk onderzoek inzake bescherming reigers

Onlangs wijdde een krant een uitgebreid artikel aan het feit dat een forellenkweker uit Voeren regelmatig reigers afschiet die neerstrijken op zijn eigendom. Het is wel begrijpelijk dat een viskweker niet erg gesteld is op reigers die regelmatig wel een vis roven. Maar anderzijds is het toch zo dat reigers wettelijk beschermd zijn en het afschieten ervan bijgevolg bij wet

verboden is. Ik kan me voorstellen dat er natuurvriendelijker alternatieven zijn om viskwekerijen te beschermen tegen jagende reigers.

Derhalve zou ik het op prijs weten te stellen mocht de Minister ter zake een onderzoek willen laten instellen en mij uitvoerig te informeren over de resultaten ervan.

Voorts vernam ik gaarne antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel broedparen reigers schat men momenteel in Vlaanderen ?
2. Onder welke stringente voorwaarden kan een viskweker een afschotvergunning bekomen?
3. Enkele jaren geleden werd zulk een vergunning door hem geweigerd omdat hij er de voorkeur aan gaf de resultaten van een wetenschappelijk onderzoek ter zake af te wachten. Zijn deze inmiddels bekend en tot welke conclusies leidde dit?

Aanvullend antwoord

Tot aanvulling van het antwoord op vraag nr. 5 van 18 oktober 1984, deel ik het geachte lid mede dat het onderzoek over de vermelde feiten uitgewezen heeft dat in Sint-Pieters Voeren en Moelingen op dit ogenblik een dertigtal blauwe reigers (*Ardea cinerea*) voorkomen.

Om predatie van de blauwe reiger in zijn viskwekerij tegen te gaan maakt een forellenkweker in Voeren regelmatig gebruik van acustische afweermiddelen.

Het gebruik van andere, eventueel illegale afweermiddelen kon niet worden vastgesteld door mijn diensten.

Vraag nr. 19 van 21 november 1984 van de heer F. GEYSELINGS

Illegale verkooppunten van voedingsdistributieketen — Maatregelen

Er wordt mij medegedeeld dat in het gebied der Noorderkempen een aantal verkooppunten van een bepaalde distributieketen voorkomen, waarvoor geen bouw- en uitbatingsvergunning zou aangevraagd en afgegeven zijn.

Graag vernam ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of deze illegaliteiten hem bekend zijn en in bevestigend geval, welke maatregelen hij heeft getroffen en eventueel weldra zal treffen om aan deze onwettelijkheid een einde te stellen?
2. Of er in zijn bevoegdheidsgebied voedingszaken voorkomen die op onwettige wijze tot stand zijn gekomen? Hoe groot bedraagt dit aantal bouw- en uitbatingsvergunningen per provincie en hoe ver staat het thans met de stand van zaken voor elk geval afzonderlijk?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat bij nader onderzoek is gebleken dat de door hem gestelde vraag betrekking heeft op een particulier geval. In dit verband dien ik aan te stippen dat het niet tot de geplogenheden behoort dit in het openbaar te behandelen en de gegevens hieraangaande in openbare documenten te laten verschijnen.

Wel zal ik rechtstreeks en persoonlijk het geachte lid van de huidige stand van zaken en van het verder verloop van deze aangelegenheden op de hoogte brengen.

Vraag nr. 22 van 28 november 1984 van de heer T. KELCHTERMANS

Stads- en dorpsherwaardering — Stand van zaken

Volgens mijn informatie blijkt uit de cijfers dat na 10 maanden van de uitgetrokken kredieten voor stads- en dorpsherwaardering voor de ondergeschikte besturen niet eens 20 % en voor particulieren nauwelijks 50 miljoen is vastgelegd. Dit spreekt toch wel de eerdere berichten tegen als dacht men de oorspronkelijk voorziene kredieten vrijwel volledig vastgelegd te krijgen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Welke is de stand van zaken na 11 maanden? Welke bedragen zijn er vastgelegd voor welke projecten? Welke bedragen zijn bestemd voor aankoopdossiers en welke voor werkendossiers?
2. Kan men ter zake een stroomversnelling vaststellen? Zo ja, waarop baseert men dit optimisme?
3. Wat zal er met de resterende kredieten gebeuren, die niet kunnen vastgelegd worden?

Antwoord

In totaal werden in de jaren 1982, 1983 en 1984 69 herwaarderingsgebieden in het Vlaamse Gewest goedgekeurd.

Ter verduidelijking in bijlage de volledige lijst met de herwaarderingsgebieden.

Tot heden werden 139.608.916 F aan kredieten vastgelegd voor de openbare besturen en 6.126.188 F voor de particuliere sector.

De laatste maanden werden in totaal voor 154.957.961 F aan principiële beloften van toelage aan werkendossiers door mij ondertekend.

Voor ongeveer 160.000.000 F vragen tot het bekomen van principiële beloften zijn in onderzoek bij de Algemene Technische Diensten.

Aan de hand van die cijfers kan men dus wel van een echte stroomversnelling spreken.

Ter verduidelijking kan ik het geachte lid de volledige lijst van de reeds ondertekende principiële beloften, in bijlage, overmaken.

Stads- en dorpsherwaardering — toestand

Gemeente	Herwaarderingsgebied	Besl. Vl. Ex.	Dat. Belg. St.	Tot. bedr. raming	Termijn	OPP.
Toestand 1982						
1. Borgerhout	, Krugerpark "	(bij M.B. 11-3-1981 op grond van K.B. 15-12-1978)				32 ha
2. Mechelen	, Klein-Begijnhof-Heembeemd" + uitbreiding	30 juli 1982 17 okt. 1984'	5 nov. 1982	403.253.000 150.000.000	5 jaar 3 jaar	12ha
3. Mechelen	, Hoogstr.-Nieuwe Kapucijnen- straat "	8 dec. 1982	15 febr. 1983	82.742.000	3 jaar	1 ha 3
4. Herk-De-Stad	, Centrum "	13 okt. 1982	13 jan. 1983	159.000.000	5 jaar	9 ha
5. Hasselt	, Noord-Oosthoek "	17 nov. 1982	22 jan. 1983	499.850.000	10 jaar	14 ha 70
6. Gent	, Patershol "	29 sept. 1982	2 aug. 1983	115.000.000	4 jaar	6 ha
7. Leuven	, Coutereelstraat "	22 dec. 1982	21 apr. 1983	162.000.000	6 jaar	5 ha25
Toestand 1983						
8. Menen	„ De Barakken " uitbreiding operaties	12 jan. 1983 26 sept. 1984 °	21 apr. 1983 31 okt. 1984	271.000.000	5 jaar 4 jaar	26 ha 80
9. Menen	„ Centrum " uitbreiding operaties	3 febr. 1983 26 sept. 1984	21 apr. 1983 29 nov. 1984	290.500.000	6 jaar 3 jaar	7 ha93
10. Wevelgem	„ De Kafhoek "	27 jan. 1983	22 mrt. 1983	134.000.000	6 jaar	1 ha 60
11. Temse	„ 't Poort + soc. woningbouw"	23 mrt. 1983 26 jan. 1984 °	20 mei 1983 18 apr. 1984	110.643.400 104.436.515	9 jaar 6 jaar	10 ha 17
12. Torhout	, Winkelpuut "	27 apr. 1983	17 juni 1983	188.301.000	10 jaar	3 ha
13. Lokeren	„ Roomstr.-Oude Vismijn "	12 okt. 1983	7 jan. 1984	47.300.000	5 jaar	3 ha
14. Lokeren	, Kazemestraat"	12 okt. 1983	7 jan. 1984	37.100.000	5 jaar	1 ha 17
15. Lokeren	, Brugstraat-Zelestraat "	12 okt. 1983	7 jan. 1984	178.700.000	5 jaar	17ha69
16. Eeklo	„ Cocquytstr. en omgeving"	26 okt. 1983	27 jan. 1984	136.900.000	7 jaar	8 ha
17. Bornem	, Centrum "	26 okt. 1983	7 jan. 1984	147.724.400	6 jaar	15 ha 70
18. Leuven	„ Wagenweg, Beursgang en omg. "	23 nov. 1983	23 mrt. 1984	292.000.000	4 jaar	3 ha
19. Buggenhout	, Centrum "	21 dec. 1983	18 apr. 1984	50.000.000	5 jaar	2 ha
sub. totaal 1982 + 1983 =				2.848.950.3	15	180 ha04
Toestand 1984						
20. Veurne	„ Avekapelle-centrum "	11 jan. 1984	19 apr. 1984	35.000.000	5 jaar	5 ha
21. Brugge	„ Sint-Gillis " + uitbreid.	11 jan. 1984 20 juni 1984	19 apr. 1984 4 dec. 1984	208.625.000	4 jaar	31 ha
22. Dilsen	„ Stokkem-zuid "	26 jan. 1984	13 apr. 1984	87.250.000	10 jaar	7 ha 30
23. Oostende	„ Visserskwartier ! "	26 jan. 1984	16 mrt. 1984	136.100.000	4 jaar	5 ha 70
24. Veurne	„ Handboogwijk k "	1 febr. 1984	16 mrt. 1984	81.500.000	5 jaar	4ha
25. Sint-Niklaas	„ Hazewindwijk k "	15 febr. 1984	18 apr. 1984	396.200.000	6 jaar	9 ha 80
26. Beringen	„ Botermijn "	22 febr. 1984	31 mrt. 1984	20 1.880.000	7 jaar	8 ha
27. Maaseik	„ Ts. Bleumer- en Hepperpoort "	22 febr. 1984	31 mrt. 1984	286.300.000	6 jaar	6 ha
28. Essen	„ Statielij k "	29 febr. 1984	18 apr. 1984	138.939.500	6 jaar	13 ha 10
29. Sint-Niklaas	„ Stationsbuurt "	7 mrt. 1984	17 apr. 1984	339.600.000	6 jaar	5 ha 20
30. Peer	„ Binnen de vesten "	14 mrt. 1984	10 mei 1984	346.530.000	5 jaar	12ha
31. Roeselare	„ Hof van 't Henneken "	11 apr. 1984	30 mei 1984	288.000.000	5 jaar	8 ha
32. Roeselare	„ Kattenstraat"	11 apr. 1984	30 mei 1984	231.800.000	5 jaar	14ha
33. Bornem	„ Wintam "	2 mei 1984	30 juni 1984	83.100.000	6 jaar	37 ha 50
34. Bornem	„ Mariekerke"	2 mei 1984	30 juni 1984	81.500.000	6 jaar	30 ha 50
35. Niel	„ Hellegat "	2 mei 1984	17 juli 1984	190.000.000	8 jaar	4 ha 50
36. Galmaarden	„ Oude Cité "	2 mei 1984	30 juni 1984	85.700.000	5 jaar	10 ha
37. St-Genesius-Rode	„ H.G. I "	2 mei 1984	30 juni 1984	190.000.000	5 jaar	45 ha
38. St-Genesius-Rode	„ H.G. II "	2 mei 1984	16 juni 1984	84.000.000	5 jaar	17 ha 50
39. Aalst	„ Linkeroever " + uitbreiding operatie	2 mei 1984 28 nov. 1984	30 juni 1984	89.325.000 26.300.000		11 ha 70
40. Beveren	„ Kieldrecht-Marktplein "	16 mei 1984	30 juni 1984	26.050.000	3 jaar	2 ha 80
41. Genk	„ Tuinwijk-Waterschei I " + uitbreiding	16 mei 1984 12 sept. 1984	25 juli 1984 31 okt. 1984	181.144.746 5.000.000	± 5 jaar	33 ha
42. Antwerpen	„ Krugerpark" (uitbreiding)	30 mei 1984	25 juli 1984	138.148.000	5 jaar	46 ha 71
43. Antwerpen	„ Stuivenberg"	30 mei 1984	17 juli 1984	269.400.000	5 jaar	31 ha45
44. Antwerpen	„ St.-Andries" + uitbreiding	30 mei 1984	17 juli 1984	110.000.000	5 jaar	36 ha 74
45. Antwerpen	„ St.-Paulus "	30 mei 1984	17 juli 1984	65.000.000	5 jaar	10 ha 35
46. Antwerpen	„ Dam "	30 mei 1984	20 juli 1984	48.700.000	2 jaar	57 ha 75
47. Beveren	„ Doel "	30 mei 1984	11 aug. 1984	26.500.000	3 jaar	12ha

Stads- en dorpsherwaardering — toestand

Gemeente	Herwaarderingsgebied	Besl. Vl. Ex.	Dat. Belg. St.	Tot. bedr. raming	Termijn	OPP.
48. Izegem	„ Marktcentrum ”	20 juni 1984	30 aug. 1984	73.500.000	5 jaar	1 ha 90
49. Hoogstraten	„ Het Hoefijzer ”	20 juni 1984	11 aug. 1984	44.884.000	+ 3 jaar	1 ha 35
50. Borgloon	„ 't Speelhof ”	20 juni 1984	30 aug. 1984	213.075.000	+ 4 jaar	6 ha
5 1. Geraardsbergen	„ De Oude Stadskern ”	17 juli 1984	16 okt. 1984	169.900.000	6 jaar	10 ha
52. Koekelare	„ De Mokker ”	12 sept. 1984	31 okt. 1984	59.000.000	5 jaar	8 ha 33
53. Blankenberge	„ Uitkerke-Dorpskom ”	26 sept. 1984	4 dec. 1984	238.250.000	5 jaar	19 ha 50
54. Schelle	„ Vlietstraat ”	26 sept. 1984		37.800.000	5 jaar	1 ha
55. Hoogstraten	„ Begijnhof ”	26 sept. 1984	31 okt. 1984	56.000.000	6 jaar	1 ha 90
56. Hamont-Achel	„ Stadswaag ”	10 okt. 1984	30 nov. 1984	204.172.000	5 jaar	16 ha
57. Genk	„ Tuinwijk Waterschei II ”	17 okt. 1984	4 dec. 1984	246.549.439	3 jaar	35 ha
58. Oostende	„ Acht-Urenhuis ”	31 okt. 1984		54.000.000	5 jaar	1,3 ha
59. Spiere-Helkijn	„ Sint-Janswijk ”	31 okt. 1984		54.856.135		2,6 ha
60. Lauwe	„ Opstal ”	21 nov. 1984		206.450.000	8 jaar	11,0 ha
6 1. Turnhout	„ Muylenbergh ”	21 nov. 1984		123.620.000	10 jaar	25,0 ha
62. Kortrijk	„ Markstraat-Marke ”	28 nov. 1984		223.890.000	8 jaar	7,0 ha
63. Lendeledede	„ 't Gangske ”	28 nov. 1984		104.304.934	7 jaar	3,0 ha
64. St.-Niklaas	„ Het Lam ”	23 nov. 1984		493.000.000	8 jaar	15,0 ha
65. Kortesseem	„ Kortesseem-centrum ”	12 dec. 1984		71.000.000	5 jaar	12 ha 42
66. Kortesseem	„ Vliermaal dorp ”	12 dec. 1984		46.400.000	5 jaar	2 ha 55
67. Sint-Pieters-Leeuw	„ Stationstr., Vorstsestwg. en Gieterijstraat ”	12 dec. 1984		208.000.000	6 jaar	16 ha
68. Boom	„ Noeveren ”	19 dec. 1984				
69. Oudenaarde	„ Pamele ”	19 dec. 1984				
TOTAAL voor 1984				8.117.745.254		711 ha 64
ALG. TOTAAL voor 1982, 1983 en 1984				10.966.695.560		381 ha 68

Overzicht van de principiële beloften van toelage voor werken die kaderen in de erkende herwaarderingsoperaties.

Gebied	Naam dossier	Bedrag Princ. Bel.	Datum Insp. Fin.	Datum Min. Besl.
Mechelen	herwaarderingsgebied „ Klein Begijnhof-Heembeemd ” :			
	— de Stassartstraat 65, 67, 71, 73, 75 afbraak p. b. t.	270.923 + 7%	24/11/1983	6/12/1983
	— afbraak bijgebouwen Kazerne De Lobbe G. de Stassartstraat 90, 92, 94 p. b. t.	487.812 + 7%	24/11/1983	6/12/1983
	— de Stassartstraat 90, 92, 94 wegenis- en rioleringswerken en groenaanleg p. b. t.	1.068.115 + 7%	27/12/1983	16/01/1984
	— E. Tinelstraat 4 : verbouwingswerken p. b. t.	3.297.388 + 7%	27/12/1983	16/01/1984
	— bouw van 6 woningen: Zelestraat 34, 36, 38, 40 p. b. t.	662.560 + 7%	27/12/1983	16/01/1984
	— verbouwingswerken aan de woningen Zelestraat 58, 60 en 62 p. b. t.	9.498.508 + 7%	4/07/1984	17/07/1984
	— verbouwing de Stassartstraat 109 (2de faze) p. b. t.	3.590.252 + 7%	30/07/1984	6/08/1984
	— afbraakwerken de Stassartstraat 66, 68 p. b. t.	1.335.600 + 7%	27/08/1984	10/09/1984
	— heropbouw van de Stassartstraat 66, 68 p. b. t.	241.378 + 7%	27/08/1984	10/09/1984
	— sloop oude zetelfabriek — Zelestraat 51 p. b. t.	3.518.400 + 7%	27/08/1984	10/09/1984
	— sloop woning Nokerstraat 91 p. b. t.	595.331 + 7%	27/08/1984	12/09/1984
	— heropbouw Nokerstraat 91 p. b. t.	59.625 + 7%	10/12/1984	13/12/1984
		1.431.000 + 7%	10/12/1984	13/12/1984
Mechelen	herwaarderingsgebied „ Hoogstraat-Nieuwe Kapucijnenstr. ”			
	— 14 woonegelegenheden, 1 handelsruimte en 18 autobergplaatsen in de panden Nieuwe Kapucijnenstraat 21, 23, 39, 41, 43 (2de faze) p. b. t.	27.033.515 + 7%	30/10/1984	12/11/1984
Hasselt	herwaarderingsgebied „ Noord-Oosthoek ” :			
	— renovatie „ huis Vandersmissen ” Maastrichterstraat 59 p. b. t.	1.399.346 + 7%	8/05/1984	15/05/1984
	— renovatie van 8 woningen in Bonnefantenstr. p. b. t.	12.796.651 + 7%	10/12/1984	13/12/1984
Gent	herwaarderingsgebied „ Patershol ” :			
	— restauratiewerken Plotersgracht 22 p. b. t.	1.083.501 + 7%	3/04/ 1984	16/04/1984
	— restauratiewerken Corduwaniestraat 43 — Karmelietenstraat 1, 3 en 5 p. b. t.	2.903.230 + 7%	4/04/ 1984	16/04/1984
Eeklo	herwaarderingsgebied „ Cocquytstraat en omgeving ” :			
	— renovatie van 8 woningen Cocquytstraat 60,64, 66,68. aanleg „ Koerken ” als buurtpleintje na sloping van de beluiken „ Meetjeslandse Bouwmaatschappij voor Huisvesting ” p. b. t.	7.186.829 + 7%	21/05/1984	23/05/1984
Dilsen	herwaarderingsgebied „ Stokkem-Zuid ” :			
	— renovatie pastorie — Schutterstraat 8 p. b. t.	2.097.680 + 7%	30/07/1984	6/08/1984
Brugge	herwaarderingsgebied „ St.-Gillis ” :			
	— bouwen van garages „ 't Jonckhof ” St.-Jorisstr. p. b. t.	1.735.588 + 7%	30/07/1984	6/08/1984
	— afbraak schoolgebouwen Annutiatenstr.-Baliestr. p. b. t.	508.800 + 7%	5/11/1984	12/11/1984

Gebied	Naam dossier	Bedrag Princ. Bel.	Datum Insp. Fin.	Datum Min. Besl.
Menen : herwaarderingsgebied „ Centrum ” : — slopen van gebouwen Esplanadestr. + Koningstr. p. b. t.		1.081.200 + 7 %	12/11/1984	23/11/1984
Temse : herwaarderingsgebied „ t Poort ” : — sloping krotwoningen Kamiel Wautersstr. 18, 20 Akkerstraat 2, 4 en 6 Scheldestraat 2, 4 p. b. t.		433.292 + 7 %	19/09/1984	2/10/1984
Antwerpen : herwaarderingsgebied „ Stuienberg ” : — heraanleg Stuienbergplein p. b. t.		1.494.740 + 7 %	19/09/1984	2/10/1984
Antwerpen : herwaarderingsgebied „ St.-Paulus ” : — bouwen van 25 woongelegenheden projekt „ Poesje ” p. b. t.		27.847.997 + 7 %	10/12/1984	13/12/1984
Bornem : herwaarderingsgebied „ Centrum ” : — sloping ex-mouterijen Roelandt en omliggende p. b. t.		8.950.437 + 7 %	10/12/1984	13/12/1984
Maaseik : herwaarderingsgebied „ Tussen Bleumer- en Hepperpoort ” : — renovatie van 11 woningen in de Everstraat p. b. t. — heraanleg Marktstraat p. b. t.		13.431.490 + 7 % 722.379 + 7 %	10/12/1984 10/12/1984	13/12/1984 13/12/1984
Beringen : herwaarderingsgebied „ Botermijn ” : — p. b. t. voor de wegen- en rioleringswerken in de Botermijn en het verbindingswegje tussen de Paalsesteenweg en Brouwerstraat		932.815 + 7 %	10/12/1984	13/12/1984
Totaal		143.948.735 + 7 % = 154.957.961,— fr		

Vraag nr. 23
van 29 november 1984
van de heer J. GABRIELS

Visverlof — Geldigheid in gans België

Het via het postkantoor verkregen visverlof draagt nog steeds de vermelding, geldig in geheel het land.

Deze vermelding is echter niet meer juist aangezien er voor de drie gewesten een afzonderlijk visverlof moet genomen worden.

Aangezien er dienaangaande nogal wat misverstanden zijn, zeker bij de jeugdigen, dringt zich dienaangaande een andere vermelding op. Vooral de jeugdige vissers zijn hier slachtoffer aangezien het reeds gebeurd is dat in het Waalse Gewest kinderen met een Vlaams visverlof een P.V. hebben gekregen met daarbij de inbeslagname van het visgerief U kunt zich uiteraard voorstellen wat een ellende dit met zich meebrengt.

Is het daarom mogelijk:

- duidelijke afspraken te maken met uw collega's van het Waalse en Brusselse Gewest;
- kunnen er uitzonderingen toegestaan worden tijdens de vakantieperiode (juli en augustus) zodat er dan in gans België met één visverlof kan gevist worden ;
- is het mogelijk dat een visverlof kan genomen worden voor het ganse land maar dat er speciale zegels voorzien worden voor de drie gewesten zodat overtredingen uitgesloten worden;
- kan aan de postkantoren opdracht gegeven worden wat meer uitleg te verschaffen aan de jeugdige

vissers zodat de overtredingen niet meer zo vaak voorvallen.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de huidige visverloven geen vermelding „geldig in geheel het land” dragen.

De thans geldende voorschriften met betrekking tot de visverloven werden getroffen na voorafgaandelijk overleg tussen de drie gewesten.

De getroffen maatregelen berusten dan ook op een consensus tussen de drie gewesten.

Daarbij streefde elk gewest naar een autonome en financieel gezonde basis van de inkomsten van zijn visserij fonds, wat alleen mogelijk is via een duidelijke scheiding van die inkomsten.

In de toekomst is het waarschijnlijk dat de visverloven der gewesten ook zullen verschillen qua vorm, afmetingen en dergelijke, wat de vergissingen zal verminderen.

Na overleg met de Regie der Posterijen werd, om een betere dienstverlening te realiseren en aan de hengelars uit de drie gewesten de kans te geven een visverlof voor elk gewest in hun omgeving af te halen, een procedure ingesteld waarbij, na voorafgaandelijk ke aanvraag en betaling van het overeenstemmende bedrag, het postkantoor van de aanvraag bij enkele met name aangeduide postkantoren uit een ander gewest, een verlof kan bestellen geldig voor dit laatste gewest.

Dit verlof wordt naar het postkantoor van de aanvraag gezonden en is daar ter beschikking van de aanvrager.

Vraag nr. 24
van 29 november 1984
van de heer J. DE MOL

Gebruik van trechtersvallen — Controle op aanwending

Trechtersvallen, een soort grote vogelfuiken, worden gebruikt voor het verdelen van kauwen, zwarte kraaien, eksters en Vlaamse gaaien.

Vroeger moesten de mazen van trechtersvallen minstens 6 cm doorsnede hebben. De Minister heeft dit teruggebracht tot 4 cm. Daardoor kunnen grotere beschermde vogels zoals de kransvogel of de tortel niet meer ontsnappen uit deze vallen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom heeft de Minister de mazendoorsnede van 6 op 4 cm gebracht?
2. Wat gebeurt er met beschermde vogels — roofvogels, kransvogel, tortel — die in trechtersvallen terecht komen? Bestaat er controle op het juiste gebruik van deze trechtersvallen? Wie voert deze eventuele controle uit?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de door hem bedoelde wijziging van de diameter van de toegestane draad waaruit de wanden van de trechtersvallen bestaan, werd doorgevoerd op voorstel van de Vlaamse Hoge Jachtraad, daar de diameter van de mazen van het meest geschikte draadtype dat in de handel verkrijgbaar is kleiner is dan 6 cm, afmeting opgenomen in de openingsbesluiten van de jacht in de voorgaande jaren.

Beschermde vogels, zoals kransvogel en tortel kunnen gemakkelijk langs de trechter ontsnappen; kleinere soorten ontsnappen via de toegestane mazen.

Grotere soorten zoals roofvogels, moeten worden vrijgelaten door de persoon die de trechter opstelt.

Het toezicht op de naleving van de reglementaire voorschriften met betrekking tot de trechtersvallen is opgedragen aan de overheidsbeambten vermeld in artikel 24 van de **Jachtwet** van 28 februari 1882.

Vraag nr. 25
van 4 december 1984
van de heer C. DE CLERCQ

Bosbestand in Vlaanderen — Oppervlakte, ontbossing en herbebossing

De bossen vertegenwoordigen een belangrijk **natuur**-gegeven. Zij leveren o.m. grondstoffen en hebben een belangrijke ecologische functie.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister voor de tien laatste jaren vernemen:

1. de oppervlakte van de bossen in het Vlaamse Gewest (in hectaren uitgedrukt);
2. de oppervlakte van de bossen uitgedrukt in verhouding tot de totale oppervlakte van het Vlaamse Gewest;
3. de graad van de ontbossing;
4. de graad van de herbebossing.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat er voor het ogenblik weinig gegevens beschikbaar zijn om met grote nauwkeurigheid zijn vragen te beantwoorden.

Met spijt moet ik inderdaad vaststellen dat de gegevens van de tienjaarlijkse landbouw telling van 1980 niet voor 1986 zullen beschikbaar zijn.

1. De laatste officiële gegevens waarover men beschikt dateren van 1970. Volgende tabel geeft een overzicht van deze gegevens.
2. Volgens de gegevens van 1970 is 8,5% van het Vlaamse Gewest met bos bedekt.
3. Wat de graad van ontbossing betreft dient eerst nader te worden bepaald in welke zin de term „ontbossing” dient geïnterpreteerd te worden: het ontbossen, dit wil zeggen het kappen van de houtvegetatie gepaard met het geven van een andere bestemming aan de bodem is aan een schriftelijke voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning onderworpen zoals voorzien in artikel 44, § 1.2 van de wet van 28 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. Het aantal vergunningen in dit kader toegestaan is beperkt. Wellicht bedoelt het geachte lid meer de talrijke kaalkappingen voornamelijk van loofhout, die overal werden verricht met het oog op de bevoorrading in brandhout. Aangezien het hier meestal schaarhoutexploitatie betreft zal de stoofopslag voor een snelle verjonging van het bos zorgen. Anderzijds werden voornamelijk in midden België honderden hectaren populierenbossen kaalgekapt nadat ze werden aangetast door schimmellekten. Ook de olmenziekte veroorzaakte in houtwallen en houtkanten een ravage. Ik beschik echter niet over precieze gegevens wat de omvang van deze kappingen betreft.
4. Herbebossen, dit is het terug aanplanten van ge-rooid bos, geschiedt doorgaans, zonet kan men van ontbossen spreken. Het aanplanten van nieuw bos is eerder beperkt gelet op de toepassing van artikel 35 bis van het Veldwetboek en op de indeling van de open ruimte in bos- en landbouwzones. Hier beschik ik evenmin over volwaardige gegevens.

A. Evolutie van de loofhoutbossen, naaldhoutbossen en het totaal van de bossen gedurende de periode 1880-1970 (° laatst bekend officieel cijfer van het N.I.S.)

1. Loolhoutbossen (° Brabant: geheel van de provincie).

Jaar	Antwerpen	Brabant	W. Vlaanderen	O. Vlaanderen	Limburg	Totaal
1880	8.648	17.705	7.685	5.613	7.799	47.450
1895	10.658	17.946	7.974	6.484	7.508	50.570
1910	8.439	18.514	6.634	6.273	5.774	45.634
1929	9.546	20.631	5.503	6.410	4.676	44.766
1950	12.076	25.079	5.762	8.870	6.686	58.473
1959	12.386	26.095	5.330	9.864	6.382	60.057
1970	11.371	25.535	4.675	9.441	8.237	59.259

2. Naaldhoutbossen (° Brabant: geheel van de provincie).

Jaar	Antwerpen	Brabant	W. Vlaanderen	O. Vlaanderen	Limburg	Totaal
1880	33.926	10.457	3.310	5.421	31.437	84.551
1895	40.242	11.247	4.183	6.844	34.882	97.398
1910	33.011	8.685	3.926	6.559	34.847	87.028
1929	26.462	6.216	2.118	3.358	28.008	66.162
1950	25.113	5.534	1.924	2.969	29.260	64.800
1959	23.846	6.659	2.124	3.183	26.963	64.775
1970	21.786	6.357	2.097	3.445	25.777	59.462

3. Geheel van de bossen (° Brabant: geheel van de provincie).

Jaar	Antwerpen	Brabant	W. Vlaanderen	O. Vlaanderen	Limburg	Totaal
1846	35.790	32.504	28.524	21.810	18.924	137.552
1866	42.350	27.119	16.701	13.800	26.127	126.197
1880	47.107	28.162	10.995	11.034	39.236	136.534
1895	50.901	29.193	12.157	13.327	42.391	147.969
1910	41.449	27.200	10.560	12.832	40.621	132.662
1929	36.008	26.848	7.621	9.768	32.684	112.929
1950	39.129	31.945	8.315	12.205	36.170	127.764
1959	38.392	33.954	8.257	13.485	34.150	128.238
1970	36.817	33.726	7.305	13.327	35.468	126.643

B. Het Vlaamse Bos : Indeling van de bestanden (1970)

Bestanden	staat	Provincie	Gemeente	Op. Inst.	Partikulier	Totaal.
Loofhout	6.086	324	1.347	2.256	40.033	50.046
Naaldhout	6.239	333	13.972	2.402	34.094	57.040
Totaal	12.326	657	15.319	4.658	74.127	107.087
Oppervl. niet bestand voor houtvoortbrengst	1.490	419	1.246	121	3.855	7.133
Totaal van het bosdomein	13.816	1.076	16.565	4.779	77.982	114.220

C. Indeling van de populieren volgens de provincies (° Brabant: geheel van de provincie).

	Antwerpen	Brabant	W. Vlaanderen	O. Vlaanderen	Limburg
Aantal in bosverband	756.210	1.151.246	109.399	1.116.313	50 1.096
In het bos verspreid	33.018	90.694	57.079	55.675	28.712
Rijaanplantingen	218.228	418.291	248.87 1	814.413	557.092
Totaal	1.007.456	1.660.349	415.349	1.986.40 1	1.086.900
Staat	14.744	12.943	37.679	28.180	28.683
Provincies	6.144	936	9.570	16.482	1.500
Gemeenten	28.191	45.070	25.769	24.936	56.294
Openbare instellingen	32.572	98.535	12.871	62.002	30.614
Partikulieren	925.805	1.503.747	329.460	1.854.80 1	969.809

D. Bosverspreiding in België 1970 (° laatst bekend officieel cijfer van het N.I.S.).

Provincie	Kadastrale opp./ha	Totale bosoppervl./ha	Bebossingsindex
Antwerpen	286.058	36.817	12.9
Brabant	337.080	33.726	10.0
Limburg	242.2 19	35.468	14.6
Oost-Vlaanderen	298.164	13.327	4.5
West-Vlaanderen	313.397	7.305	2.3

Vraag nr. 26
van 5 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Vlaamse provincies — Vestiging van toeristische projecten

Met mijn parlementaire vraag nr. 13 van 9.11.1984 vroeg ik welke gebieden in de verschillende Vlaamse provincies in aanmerking komen voor de vestiging van toeristische projecten.

In het antwoord is alleen sprake van de provincie Limburg. Mag ik daaruit besluiten dat aan de andere Vlaamse provinciegouverneurs dergelijke vraag niet werd gesteld? Indien de vraag wel is gesteld, dan vernem ik graag ook de gebieden die als toeristisch gebied aldaar werden voorgesteld.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat alleen aan de heer gouverneur van de provincie Limburg bedoelde vraag werd gesteld.

Met betrekking tot het thans gestelde namelijk „In het antwoord is alleen sprake van de provincie Limburg” wens ik uw aandacht te vestigen op de eerste alinea van mijn antwoord op uw vraag nr. 13 van 9 november 1984.

Uitdrukkelijk is hier gesteld dat de geformuleerde vraag niet werd gesteld aan de provinciegouverneurs.

Vraag nr. 27
van 5 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Inplanting golfterrein Rinkven te Schilde — Beteugeling bouwovertreiding door provinciale directie

Er blijven protesten plaatsvinden naar aanleiding van het aanleggen van het golfterrein Rinkven, gelegen aan de Tankvaart en Kleine Schijn te Schilde. Hierover stelde ik reeds eerder parlementaire vragen en werd deze „afbraakpolitiek” tijdens debatten in de Vlaamse Raad aan de kaak gesteld.

Met mijn parlementaire vraag nr. 124 van 26.5.1983 (Bulletin nr. 17 — 21.6.1983) bracht ik ter kennis dat in hetzelfde gebied (Rinkven) een overdekt oefenplein werd gebouwd zonder vergunning. Hierop werd geantwoord dat de bevoegde gemeente opgetreden is tegen de bouwovertreiding en dat deze onwettelijkheid door de provinciale directie onderzocht wordt in verband met de gepaste herstelmaatregel die moet gevorderd worden.

Kan de Minister mij thans meedelen tot welk besluit de provinciale directie inmiddels is gekomen en uw Kabinet deze uitspraak al dan niet heeft bijgetreden.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Op 20 november 1984 heeft de dienst van Stedebouw, na grondig onderzoek van het gepleegde bouw-misdrijf, volgende vordering ingesteld : „ De plaats in de vorige staat herstellen door het slopen van het afdak ofwel de dakbedekking uitvoeren in zwarte asbestcementgolfplaten, zoals voorzien in de voorwaarden bij de vergunning van 24.1.1984 : dit voor wat betreft het afdak oefenbaan.

Voor wat betreft de overige werken werden geen vorderingen gesteld, aangezien hiervoor vergunningen werden afgegeven “.

Het College van Burgemeester en Schepenen heeft in zitting van 4 december 1984 haar akkoord betuigd

met het voorstel van vordering. Ik kan mij dan ook aansluiten bij dit voorstel en zal nauwlettend toezien op deze herstelmaatregel.

Vraag nr. 28
van 6 december 1984
van de heer J. DE MOL

Mini-decreet van 28 juni 1984 — Toepassing

Op 28 juni 1984 werd het decreet houdende aanvulling van de stedenbouwwet goedgekeurd. Het verscheen in het BS op 30.8.1984 samen met een eerste uitvoeringsbesluit. Op 30 november 1984 verschenen in het BS nog drie uitvoeringsbesluiten goedgekeurd op 3.10.1984. Het voornaamste uitvoeringsbesluit over de gebieden van de gewestplannen waar art. 79 niet of slechts gedeeltelijk mag toegepast worden, werd nog niet goedgekeurd. Deze laattijdige opstelling en publikatie van de uitvoeringsbesluiten heeft veel burgers in onzekerheid gebracht over de uitvoerbaarheid van het decreet en dit is nog altijd zo.

- Het is algemeen geweten dat vóór 30.11.1984 er in toepassingen van art. 79 afwijkingen toegestaan werden die art. 21 overschreden en dit door de Bestendige Deputaties en door gemachtigde ambtenaren al of niet op basis van kabinetsnota's. Gezien de uitvoeringsbesluiten nog niet van kracht waren, was art. 79 nog niet uitvoerbaar en dienen de uitgereikte vergunningen als onwettig beschouwd te worden. Welke maatregelen zullen daartegen genomen worden?
- Poneert de Gemeenschapsminister de stelling dat, gezien het laatste uitvoeringsbesluit er nog niet is, in alle gebieden van de gewestplannen afwijkingen volgens art. 79 mogen afgegeven worden. Zo ja, waarop is dit gebaseerd? Wat zal er in deze gevallen gebeuren met afgegeven afwijkingvergunningen als nadien uit het uitvoeringsbesluit blijkt dat ze gezien de ligging b.v. in natuureservaten, niet mochten afgegeven worden?
- Indien het uw standpunt is dat vóór 30.11.1984 er geen toepassing mocht gemaakt worden van art. 79 gezien art. 21 nog van kracht was, dan moet er uit besloten worden dat het laatste uitvoeringsbesluit ook moet afgewacht worden gelet op het adagium „quod est in plus est in minus” en gelet op het feit dat iets dat nog niet bestaat nog niet kan toegepast worden.
- Bij besluit van 3.10.1984 werd artt. 21 en 23 opgeheven. Waarom werd de gehele wijziging van het KB van 28.12.1972 dd. 13.12.1978, die gelet op het arrest van de Raad van State Eikendaal nr. 21384 in Vlaanderen geen toepassing kan vinden, niet opgeheven?
- Art. 21 verwees onder voorbehoud naar art. 22. Dit artikel bestaat nog steeds, zonder dat art. 79 er naar verwijst. Volgens de Raad van State mag de gewijzigde versie van 13.12.1978 van art. 22 niet toegepast worden. Mag hieruit worden afgeleid dat art. 22 in zijn ruimste zin mag toegepast worden, zonder de link te leggen naar art. 79?

6. Wordt er bij uw administratie op gelet dat de termijn van 10 jaar van art. 22 gerespecteerd wordt voor het laten overbrengen van installaties naar de passende gebieden? Of wordt ten onrechte de termijnloze versie van 13.12.1978 nog toegepast?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. In toepassing van art. 79 werden vóór 30.11.1984 op basis van kabinetsnota's geen afwijkingen toegestaan die art. 21 overschreden.

Ik heb tot op heden geen kennis van dergelijke beslissing genomen op niveau van de Bestendige Deputaties.

2.-3. Zolang de gebieden, waarbinnen de afwijkingbepalingen niet of slechts gedeeltelijk toepasbaar zijn, niet zijn aangeduid zijn deze afwijkingbepalingen in principe in alle gebieden toepasbaar.

In zitting van 19 december 1984 heeft de Executieve zich ondertussen akkoord verklaard met het ontwerp-besluit waarbij deze gebieden worden aangeduid. Dit ontwerp zal onmiddellijk ter kennis gebracht worden van de gemachtigde ambtenaren zodat zij er bij het beoordelen van concrete aanvragen reeds rekening mee kunnen houden.

4. Alleen de bepalingen vervat in artt. 21 en 23, 2° van het KB van 28.12.1972 werden inhoudelijk gewijzigd door de bepalingen van het decreet van 28 juni 1984 zodat enkel deze artikels mede op advies van de Raad van State werden opgeheven.

5. Art. 22 van het KB van 28.12.1972 werd door de bepalingen van het decreet van 28 juni 1984 niet gewijzigd. Het verlengen van exploitatievergunningen evenals het toezicht daarop behoort tot de bevoegdheid van Gemeenschapsminister Lenssens.

Vraag nr. 29
van 6 december 1984
van de heer J. DE MOL

Stedenbouwwet artikel 48 — Toepassing

Een arrest van het Hof van Cassatie dd. 29 september 1983 stelt duidelijk dat een overeenkomstig artikel 48 afgegeven bouwvergunning ook niet kan verlengd worden.

Hoe komt het dat de praktijk van het verlengen van artikel 48 in uw administraties nog verder toegepast wordt? Zullen daarover richtlijnen gegeven worden?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de aandacht van AROL gevestigd wordt op de beschikkingen van het arrest van het Hof van Cassatie van 29 september 1983 met verzoek de nodige schikkingen te treffen om met deze rechtspraak rekening te houden.

Vraag nr. 30
van 6 december 1984
van de heer W. VAN RENTERGHEM

KB van 612.1971 inzake openbaar onderzoek van bouwaanvragen — Toepassing bij herindeling kantoorgebouwen

Overeenkomstig het koninklijk besluit van 6 december 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen, is een openbaar onderzoek vereist voor het herbouwen van kantoorgebouwen en werkplaatsen van méér dan 300 m² en voor het herbouwen van gebouwen waarvan de bouwdiepte tenminste 15 meter bedraagt en tenminste 3 meter verder reikt dan de aangrenzende gebouwen.

Desbetreffende mocht ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen of een openbaar onderzoek eveneens vereist is wanneer de bouwaanvraag zich beperkt tot een herindeling van de binnenruimte van voornoemde gebouwen en/of de vernieuwing van de bedaking?

Antwoord

Gevolgvend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de herindeling van binnenruimten noch de vernieuwing van dakbedekking werken zijn die onderworpen zijn aan een openbaar onderzoek.

Vraag nr. 31
van 6 december 1984
van de heer W. VAN RENTERGHEM

Vergunde werken — Bouwaanvraag bij vernieuwing

Naar verluidt worden er regelmatig bouwaanvragen ingediend waarbij bijvoorbeeld de buitenmuren behouden blijven en de werken zich beperken tot transformaties binnenin het gebouw; eventueel ook gepaard gaande met een vernieuwing van het dak.

Tijdens de uitvoering van de (vergunde) werken kan het soms voorvallen dat voornoemde buitenmuren instorten en als dusdanig moeten vernieuwd worden.

Graag mocht ik van de Geachte Gemeenschapsminister vernemen of in voornoemde aangelegenheid voor de vernieuwing van deze ingestorte muren een afzonderlijke bouwvergunning moet worden aangevraagd; of mag dit herstel in de oorspronkelijke toestand beschouwd worden 'als deel uitmakend van de oorspronkelijk vergunde werken'?

Antwoord

Gevolgvend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het instorten van een gebouw een nieuw element is waarmee dient rekening gehouden. Door het instorten van het gebouw zijn werken en handelingen noodzakelijk die niet voorzien waren in de oorspronkelijke bouwvergunning,

zodat ook voor deze bijkomende werken een bij komende bouwvergunning nodig is.

Vraag nr. 32
van 7 december 1984
van de heer A. DE BEUL

Opslagplaats voor vloeibare gassen te Schelle — Bouwvergunning

Eind 1980 werd door de NV „Distrigaz” in de gemeente Schelle in de kleilagen van gronden toebehorende aan de Kerkfabriek van de HH Petrus en Paulus, een opslagplaats aangelegd voor vloeibare gassen op lagere temperaturen.

Graag vernam ik van de Minister of voor deze opslagplaats een behoorlijke bouwvergunning werd afgegeven.

Antwoord

In verband met de in rubriek vermelde vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het hier om een tijdelijk proefstation ging, waarvoor op 9 februari 1982 door de gouverneur van de provincie Antwerpen een exploitatievergunning „Akte van verklaring” werd afgeleverd.

Door het gemeentebestuur van Schelle werd mij medegedeeld dat alle proefnemingen voorbij zijn en het proefstation volledig is afgebouwd.

De vraag is derhalve achterhaald.

Vraag nr. 35
van 12 december 1984
van de heer A. CLAES

Verkavelings- en bouwaanvragen — Recuperatiekosten van openbaarmaking door gemeenten

De koninklijke besluiten van 6 februari 1971 leggen in een aantal gevallen aan de gemeenten bij de behandeling van verkavelings- of bouwaanvragen de verplichting van openbaarmaking op en soms ook tot openbaar onderzoek over te gaan.

Dit brengt voor de gemeente belangrijke onkosten mede. Het decreet van 28 juni 1984 (mini-decreet) voorziet uitdrukkelijk dat dergelijke kosten bij de toepassing van dit decreet ten laste van de aanvrager komen.

Meent de Minister niet dat dit ook het geval kan zijn bij de toepassing van vermelde KB's mits de gemeente hierover een gemeentelijke verordening opmaakt hetzij via een retributiereglement of via een rechtstreekse belasting of is er een andere wijze voor de gemeenten om tot recuperatie van de kosten van het openbaar onderzoek over te gaan, enerzijds voor wat betreft de KB's van 6 februari 1971 en anderzijds betreffende het decreet van 28 juni 1984?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het decreet van 28 juni 1984 en het

daarbij horend uitvoeringsbesluit van 3.10.1984 (BS 30.11.1984) aan de aanvrager zelf de opdracht geeft het openbaar onderzoek te voeren zodat de kosten door de aanvrager worden gedragen en de gemeente dan ook niet tot recuperaties dient over te gaan.

De problematiek van de openbaarmaking van bouw-aanvragen in het algemeen en de daarbijhorende administratieve formaliteiten komt in het in voorbereiding zijnde ontwerp-decreet op de ruimtelijke ordening uitdrukkelijk aan bod. Dit ontwerp-decreet wordt thans besproken binnen de Vlaamse Executieve. Het lijkt mij dan ook aangewezen dat het financiële aspect van de openbaarmaking van bouw-aanvragen in deze bespreking wordt betrokken en dat in het kader van het nieuw decreet daaraan een oplossing wordt gegeven.

Vraag nr. 39
van 17 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

*Oprichting werkplaats vervoerbedrijf in woonzone —
Beteugeling bouwovertreiding*

Een vervoerbedrijf krijgt toestemming om een werkplaats, bestaande uit een gelijkvloers alleen, op te richten. De vervoerfirma laat door de burens een tekst ondertekenen dat zij geen bezwaar hebben tegen de vestiging en dat er op de scheidingslijn der percelen een volle muur komt. De handtekeningen komen wel voor op een blanco stuk papier.

Vervolgens zet diezelfde eigenaar een verdiep boven de werkplaats, echter zonder bouwvergunning. Er volgt een klacht van de omwonenden en er wordt een onderzoek ingesteld. Het vervoerbedrijf dient een aanvraag tot regularisatie in (het klassieke spelletje). Stedebouw geeft nochtans een volledig negatief advies in verband met de regularisatie van de bouw-overtreiding en de Bestendige Deputatie verwerpt tot tweemaal toe het beroep van de vervoerfirma, daar zij zich baseert op het advies van Stedebouw. Hierop zoekt het vervoerbedrijf via de plaatselijke middenstand contact met Minister Akkermans die op 17.9.1984 het beroep van de vervoerfirma inwilligt.

Op te merken valt dat het kwestieus bedrijf in een woonzone ligt terwijl in Beveren, waar de feiten zich hebben voorgedaan, drie KMO-zones met voldoende vrije terreinen beschikbaar zijn.

Mag ik van de Minister vernemen om welke reden hij deze illegaliteit bijtreedt en waarom hij het advies van Stedebouw in verband met de bouwovertreidingen door middenstanders niet heeft opgevolgd?

Is de Minister even tolerant voor gelijkaardige overtreidingen elders en voor iedereen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat, in tegenstelling met zijn bewering verwoord in zijn vraag, AROL naar aanleiding van het beroep in toepassing van art. 55 van de stedebouwwet, wel degelijk gunstig advies heeft uitgebracht.

Het bestuur stelt de inwilliging van het beroep voor; de redenen daartoe zijn vermeld in het besluit dd. 17 september 1984, houdende inwilliging van dit beroep.

Omtrent deze zaak zijn op het kabinet geen tussenkomsten, noch pro noch contra, bekend.

Vraag nr. 44
van 19 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

*Gewestplan Limburgs Maasland — Reconvertie van
groeven tot landbouwgebied*

1. Wat de nabestemming Negenoord te Dilsen-Stokken en voor de groeve De Cup te Vucht-Maasmechelen betreft — zou er volgens stedenbouwkundig dossier nr. 7029/222 dd. 27.11.1978 voor de groeve Sicalex (Negenoord) een waterplas mogen blijven van circa 30 ha;

volgens stedenbouwkundig dossier nr. 7 102/ 105 dd. 18.3.1976 mag er voor de groeve De Cup te Vucht-Maasmechelen een waterplas blijven van circa 20 ha.

Volgens het goedgekeurde gewestplan van 1.9.1980 Limburgs Maasland zouden de bovenvermelde groeven integraal opgevuld moeten worden tot landbouwgebied.

Kan de Minister mij meedelen wat kracht van wet heeft: het gewestplan of de stedenbouwkundige dossiers van een vroegere datum?

2. Het goedgekeurde gewestplan van 1.9.1980 Limburgs Maasland voorziet tevens de volledige heropvulling voor de groeve NGM Gravelco te Boorsema-Maasmechelen. Kan mij de stand van zaken hieromtrent medegedeeld worden?

Antwoord

In antwoord op zijn bovengenoemde vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Met betrekking tot het geformuleerde onder punt 1. dient gesteld dat in principe zowel de ontginningen als de nabestemmingswerken moeten uitgevoerd worden overeenkomstig de afgegeven vergunningen.

Het feit dat het bij koninklijk besluit bekrachtigd gewestplan Limburgs-Maasland voor bedoelde ontginningsgebieden een agrarische nabestemming voorziet, doet geen afbreuk aan de voordien afgegeven vergunningen.

Wat de groeve NGM (Gravelco) te Boorsema-Maasmechelen betreft, voorziet het gewestplan Limburgs Maasland een nabestemming van agrarisch gebied.

Overeenkomstig de gegevens bekend op het kabinet is thans ongeveer 45 ha ontgonnen. Hiervan zijn ongeveer 19 ha heraangevuld, terwijl nog een 36-tal ha waterplas aanwezig zijn.

Binnen de voorziening van het gewestplan blijven nog 28 ha ontginbaar.

Niettegenstaande een spaarbekken te Boorsema in normale omstandigheden geen onmiddellijke priori-

teit voor de drinkwatervoorziening in Limburg is, wordt het evenwel opportuun geacht tot op zekere hoogte het site als mogelijk spaarbekken voor de toekomst te vrijwaren.

Deze optie wordt gesteund op de evolutie op lange termijn van beschikbare hoeveelheden drinkwater in het Vlaamse Gewest en van de kwaliteit van het grondwater.

Het heraanvullen met beschikbare specie van het andere gedeelte van de groeve, teneinde de landbouwactiviteit terug mogelijk te maken zoals voorzien in het gewestplan, zou in deze optiek geen problemen opleveren. Het gesteld probleem werd voor nader onderzoek voorgelegd aan de grindcommissie.

Een definitieve beslissing kan echter maar worden genomen nadat het onderzoek, dat zeker nog enige tijd zal in beslag nemen, is afgesloten.

Vraag nr. 45
van 19 december 1984
van de heer 1. VAN BELLE

Wildbiologisch onderzoek — Bestemming en aanwending opbrengst jachtverloven

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Wat er aan onderzoek in de wildbiologie gebeurt in Vlaanderen (wildbiologisch onderzoek dat normaliter medebepalend moet zijn, naast de adviezen van de Hoge Jachtraad, voor het openen en sluiten van de jacht op de in de Jachtwet vermelde diersoorten).
2. Welke bestemming de gelden vanwege de jachtverloven kennen met specificatie van hun aanwending.
3. In hoeverre worden deze gelden aangewend voor het verrichten van wildbiologisch onderzoek en voor het spijzen van wildschadefondsen in navolging van de Nederlandse situatie?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat sinds een paar jaar wildbiologisch onderzoek wordt uitgevoerd voor het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Volgende onderzoeksobjecten kwamen aan bod :

- Onderzoek t.b.v. het instellen van een afschotplan voor reewild in het Vlaamse Gewest, uitgevoerd in 1981, 1982 en 1983 onder leiding van Prof. Dr. R. F. Verheyen (Dep. Biologie, UIA);
- onderzoek over de vossenpopulatie in en rond het domeinbos Meerdaal, uitgevoerd in 1983 en 1984, eerst onder leiding van Prof. Dr. J. Heuts vervolgens onder leiding van docent Dr. Decuypere (KUL);
- onderzoek over de afweer van schade van de blauwe reiger in viskwekerijen. Dit onderzoek startte in 1984 en wordt in 1985 verder gezet onder leiding van Prof. Dr. Ollevier (**Laboratorium** voor Ecologie en Faunabeheer, KUL).

De gelden geïnd bij de afgifte van jachtverloven zijn met zegel gelijkgestelde taksen. Op grond van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 komen dergelijke algemene fiscale ontvangsten niet ten goede aan de gemeenschappen of de gewesten.

De inkomsten van de jachtverloven kunnen dan ook niet gebruikt worden voor het financieren van wildbiologisch onderzoek in het Vlaamse Gewest.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 42
(zitting 1983-1984)
van 9 juli 1984
van de heer M. VANDENHOVE

Begeleid wonen van minder- validen — Toekenning van saneringspremie van opvang- en begeleidingsdiensten voor minder-validen

De gehandicaptenzorg is een evoluerend gegeven. Daar waar vroeger de nadruk werd gelegd op het instellingswezen, gaat thans meer aandacht uit naar woonvormen die een maximale zelfstandigheid en zelfredzaamheid van de minder-validen beogen.

Het wonen in een „ huis in de rij “, met aangepaste begeleiding beantwoordt aan die evolutie.

Vanwege meerdere dagcentra, instellingen en gezinsplaatsingsdiensten werden daartoe woningen aangekocht om het begeleid wonen gestalte te geven.

Rekening gehouden met de financiële situatie van de initiatiefnemers, gaat het veelal om ongezonde maar verbeterbare woningen.

Het probleem is echter dat die dagcentra, instellingen en gezinsplaatsingsdiensten geen aanspraak kunnen maken op een premie om tegemoet te komen in de kosten voor sanering van bedoelde woningen.

Wil de bewindsman me mededelen of:

- er kans bestaat dat het toepassingsgebied voor toekenning van de saneringspremie wordt uitgebreid tot de dagcentra, instellingen en gezinsplaatsingsdiensten die voor opvang en begeleiding van gehandicapten erkend zijn door de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg;
- er in het verleden reeds vanwege hogervermelde erkende diensten aanvragen werden ingediend? In bevestigend geval, om welke diensten ging het en welke motivatie lag aan de basis van de afwijzende beslissing.

Het komt me voor dat ook vanwege het Gemeenschapsministerie van Huisvesting een redelijke financiële inbreng mag worden verwacht ter ondersteuning van het opvangbeleid van gehandicapten.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid, in antwoord op zijn vraag, mee te delen dat er in het verleden nog geen

aanvragen om saneringspremie werden ingediend door dagcentra, instellingen en gezinsplaatsingsdiensten die voor opvang en begeleiding van gehandicapten erkend zijn door de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg.

In bevestigend geval zouden deze aanvragen afgewezen zijn omdat het voordeel van een saneringspremie is voorbehouden aan particuliere personen.

Vraag nr. 6
van 22 november 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Nationale Landmaatschappij — Kredieten

Naar ik verneem zou de Vlaamse Regering een gedeelte van de op de Begroting 1984 voor de Nationale Landmaatschappij goedgekeurde kredieten ingehouden hebben.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Is hogervermelde informatie juist en in voorkomend geval in welke mate?
2. Om welke redenen is deze inhouding gebeurd en in welke mate heeft zij een tijdelijk karakter?
3. Welke zal de weerslag van deze maatregel zijn op de wachttermijnen van de kandidaat-ontleners voor particuliere verrichtingen, wiens aantal gedurende de laatste jaren volgens mijn informatie in stijgende mate evolueert?

Antwoord

In verband met zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat zoals voor alle investeringskredieten van het Vlaamse Gewest, de voorziene vastleggingskredieten van de Nationale Landmaatschappij voor 1984 slechts voor 85 % werden vrijgegeven.

De vermindering van de vastleggingskredieten heeft uiteraard een beperkende weerslag op de activiteiten van de Nationale Landmaatschappij.

Vraag nr. 7
van 22 november 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Laattijdige uitbetaling huisvestingspremies — Vroegtijdige uitputting van de kredieten en maatregelen

Volgens mijn informatie kunnen verschillende huisvestingspremies dit jaar niet meer uitbetaald worden wegens een tekort aan kredieten alhoewel zij voor uitbetaling werden opgenomen in een ministerieel besluit.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Is hogervermelde informatie juist en in voorkomend geval in welke mate?
2. Voor welke premies zijn de kredieten uitgeput? Hoe valt dit te verklaren?

3. Hoeveel premies werden reeds voor uitbetaling opgenomen in een ministerieel besluit die dit jaar niet meer uitbetaald kunnen worden? Welke bedragen vertegenwoordigen ze?
4. Bestaat niet het gevaar dat door uitbetaling van deze premies op de kredieten 1985 er einde van dat jaar opnieuw een tekort zal ontstaan? Zo neen, om welke redenen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Het is inderdaad zo dat een aantal premies dit jaar niet meer kunnen worden uitbetaald hoewel zij worden opgenomen in een ministerieel besluit tot uitbetaling. Het gaat hier evenwel slechts om bijkomende premies die aan de begunstigden van een bouwpremie kunnen worden uitbetaald voor kinderen geboren binnen 300 dagen na de indiening van de aanvraag.
2. Het betrokken krediet is vroegtijdig uitgeput, enerzijds wegens het feit dat er een verschil is ontstaan tussen de door de Thesaurie aanvaarde saldi van het verleden en de door mijn administratie berekende saldi, verschil waarvan de oorzaak teruggaat tot de overdracht van de boekhouding van het nationale departement van Openbare Werken naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, en anderzijds wegens het ophalen van de achterstand in de behandeling der betrokken dossiers en de daaruit voortvloeiende tekortschatting van de vermoedelijke uitgaven van 1984.
3. Er werden 150 bijkomende premies opgenomen in een ministerieel besluit die niet meer kunnen worden uitbetaald in 1984. Zij vertegenwoordigen een totaal bedrag van 5.237.000 F.
4. Gezien het geringe bedrag van deze premies bestaat dit gevaar niet.

Vraag nr. 8
van 26 november 1984
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Personen die hun echtgenoot verlaten — Recht op sociale woning

Ingevolge mishandeling of andere klachten verlaten sommige vrouwen hun echtgenoot om tijdelijk een onderkomen te zoeken in een vluchthuis.

Vanuit dit onthaaltehuis zullen sommige definitief uitkijken naar een nieuwe en passende huisvesting.

Met welke gegevens wordt rekening gehouden bij het onderzoeken van het recht op een sociale woning voor betrokken personen. Welk is het belang van hun bezit van onroerende goederen hetzij als persoonlijke eigendom of als gemeenschappelijk bezit van de beide echtgenoten.

Antwoord

In antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid, mededelen dat een kandidaat-huurder enkel tot een

voor verhuring beschikbare woning van een vennootschap kan toegelaten worden voor zover hij voldoet aan een aantal voorwaarden.

Artikel 3, paragraaf 1-2° van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7.11.1984 omtrent de huurreglementering voor volkswoningen dat op 1 januari 1985 van kracht wordt stipuleert dat een kandidaathuurder kan worden toegelaten „wanneer hij, noch een lid van zijn gezin, één of meer woningen in volle eigendom of vruchtgebruik heeft waarvan hij of een lid van zijn gezin het exclusief genot heeft”.

Er kan een gunstig gevolg gegeven worden aan de aanvragen van gescheiden levende vrouwen indien zij niet het exclusief genot hebben van een woning en voor zover zij voldoen aan de overige toelatingsvoorwaarden.

R. DE WULF
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 7
van 20 november 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Kamp- en bivakplaatsen — Hygiëne

Gedurende de voorbije vakantieperiode hebben talrijke ouders tot hun ontzetting moeten vaststellen onder welke erbarmelijke hygiënische omstandigheden hun kinderen gehuisvest waren in een aantal kamp- of bivakplaatsen. Niet zelden worden kweekstallen voor varkens of kuikens voor twee maanden in allerhaast omgevormd tot een vakantiehuisvesting voor jeugdverenigingen. Wij hebben met eigen ogen kunnen vaststellen dat deze geïmproviseerde kampplaatsen onvoldoende gereinigd waren; de brandbeveiliging liet in vele gevallen te wensen over; de sanitaire voorzieningen waren vaak ontoereikend en de hygiënische waarde was uiterst twijfelachtig.

Derhalve vernam ik gaarne van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Aan welke voorschriften inzake volksgezondheid en hygiëne dienen zulke kamp- en bivakplaatsen te voldoen ?
2. Welke controle wordt hierop uitgeoefend en is deze wel toereikend? Zij deze -diensten in de maanden juli en augustus niet onderbezet wegens het jaarlijks verlof?
3. Zijn zulke kamp- en bivakplaatsen aan een vergunningstelsel onderworpen en in voorkomend geval, welke?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer K. Roma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Het geachte lid kan volgende antwoorden worden verstrekt :

1. en 3. Speelpleinen en vakantiecampen behoren hoofdzakelijk tot de bevoegdheid van de Ge-

meenschapsminister van Cultuur en bijgevolg ook het vergunningstelsel van kamp- en bivakplaatsen en de voorschriften inzake gezondheid en hygiëne.

2. Vermits de kamp- en bivakplaatsen niet vallen onder de toepassing van de wet op het kamperen van 30 april 1970 heeft de gezondheidsinspectie ter zake geen controlebevoegdheid. Nochtans kan de provinciale gezondheidsinspecteur krachtens zijn specifieke opdracht steeds worden betrokken bij een plaatselijke ongezonde toestand op kamp- en bivakplaatsen.

Ook wordt aan de Administratie Gezondheidszorg dienst Gezondheidsinspectie jaarlijks gevraagd de drinkbaarheid van het water op de aangegeven kampplaats te controleren.

Vraag nr. 9
van 23 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Asbestbevlokkings van gebouwen — Preventieve maatregelen

De industriële toepassing van asbest startte omstreeks het einde van de vorige eeuw en kende een belangrijk ke expansie sinds de Tweede Wereldoorlog.

De pathogene uitwerking van asbest op de long werd evenwel voor het eerst aangetoond in 1906 (Murray) en het duurde tot 1935 vooraleer aanwijzingen werden verschaft die duiden op een samengaan van carcinomen van de long en asbestose (Lynch, Smith en Gloyne).

Slechts met ingang der zestiger jaren wezen wetenschappelijke publikaties op een verband tussen blootstelling aan asbest en de ontwikkeling van mesotheliomen (Wagner, Sleggs en Marchand, Slikoff).

Niettegenstaande de wetenschap reeds in het begin van de zestiger jaren van dit potentieel gevaar kennis had, werden in België toch nog de muren van een groot aantal gebouwen met asbest bevlokt.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. De schouwburg in de Warande te Turnhout is nog maar een achttal jaren afgewerkt en er wordt aldaar een verhoogd aantal asbestvezels in de lucht vastgesteld. Vele gebouwen kunnen in dezelfde toestand verkeren of weldra komen. Denken we maar aan de gevangenis van Jamioulx.

Op welke wijze worden het tewerkgesteld personeel, het publiek en de bewoners tegen deze gevaarlijk's beschermd?

2. Kent uw departement het aantal gebouwen dat met asbestbevlokkings behandeld is en waar deze zich situeren?

Antwoord

1. In verband met de door het geachte lid gestelde vraag, kan men voorop stellen dat tot het nemen van beschermende maatregelen zal worden overgegaan in ieder concreet geval, waar uit vooraf-

gaande metingen, blijkt dat er een reëel risico, in casu de asbestvezels, bestaat.

Een positieve uitslag van dit onderzoek, zal aanleiding geven tot het voorlopig sluiten van de plaatsen of zelfs gebouwen waar asbest werd gevonden, teneinde tot de nodige saneringsmaatregelen te kunnen overgaan.

2. Om een juist beeld te krijgen van de werkelijke situatie in ons land wat betreft o.a. de gebouwen waar zich een asbestprobleem zou kunnen voordoen, werd onlangs een multidisciplinaire werkgroep opgericht binnen het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie.

Het opmaken van een inventaris kan ongetwijfeld als één van de taken van deze werkgroep beschouwd worden.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 310
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer J. GABRIELS

Bodemverontreiniging — Beteugeling en verhaalmogelijkheid op vervuiler

De Nederlandse Staat heeft een groot Nederlands bedrijf te Eindhoven aansprakelijk gesteld voor bodemverontreiniging in de gemeente Stadskanaal. Het bedrijf heeft namelijk in grote hoeveelheden via afvalwater zware metalen geloosd. Het bedrijf was hiervan volledig op de hoogte.

In België c.q. Vlaanderen zijn er ongetwijfeld bedrijven, die op één of andere wijze overtredingen hebben begaan op het vlak van milieuverontreiniging (hetzij via lozing van afvalwaters, hetzij via andere wegen).

Graag had ik van de Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke wettelijke mogelijkheden zijn er voorzien in welke wetten met welke straffen om overtreders op het vlak van verontreiniging leefmilieu te vervolgen?
2. Hoe vaak en om welke reden heeft de Staat in België bedrijven gedagvaard voor rechtbanken of hoven met de eis tot betaling van schade of welke andere eis dan ook?
3. Stel dat men bodemverontreiniging vaststelt door het lozen van afvalwaters met zware metalen. Welke mogelijkheden heeft de Staat of de Gemeenschap om de kosten van bodemsanering te verhalen op de veroorzakers van de vervuiling?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid.

Antwoord

In antwoord op zijn bovengenoemde vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Naargelang de aard van de overtreding, kunnen vervuilers op het vlak van de verontreiniging van het leefmilieu, in het bijzonder bodemverontreiniging, door volgende wetten en decreten worden bestraft:

a) de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, inzonderheid artikel 41. Dit artikel voorziet dat, onverminderd de toepassing van de straffen gesteld in het Strafwetboek, hij die de bepalingen van die wet en zijn uitvoeringsbesluiten overtreedt, gestraft wordt met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van zesentwintig tot vijfduizend frank of met een van deze straffen alleen. Deze straffen worden verdubbeld indien een nieuwe overtreding wordt begaan binnen twee jaar na een vorig vonnis dat een veroordeling bevat wegens miskennen van die wet.

b) Het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen voorziet eveneens strenge straffen met betrekking tot de verontreiniging van het leefmilieu door middel van afvalstoffen.

Overtredingen van dat decreet worden gestraft met een geldboete van 100 tot 100.000 frank en/of een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar.

Wie zich aan herhaling schuldig maakt kan veroordeeld worden tot het dubbele van de maximumstraf.

c) Artikel 29 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer bestraft de inbreuken op dat decreet met gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of met een geldboete van zesentwintig tot tienduizend frank. Ook hier geeft herhaling binnen de twee jaar de mogelijkheid tot verdubbeling van de straf.

2. De vraag hoe vaak en om welke reden de Staat in België bedrijven gedagvaard heeft voor rechtbanken of hoven met de eis tot betaling van schade of welke andere eis ook, dient uiteraard aan de nationale overheid gesteld te worden.

Wel kan ik mededelen dat sinds het van kracht worden van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest dergelijke acties heeft ondernomen. Concrete gegevens kunnen bekomen worden bij die maatschappij (Kan. De Deckerstraat 22-26 te 2800 Mechelen).

3. Indien de afvalwaters geloosd worden in een oppervlaktewater of indien deze afvalwaters op een plaats worden gedeponneerd vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in het oppervlaktewater kunnen terechtkomen, kan opgetreden worden op basis van bovengenoemde wet van 26 maart 1971. Indien afvalwater op of in de bodem wordt ge-

loosd en/of het grondwater kan verontreinigen, bestaat de mogelijkheid om op basis van het bovengenoemde decreet van 24 januari 1984 op te treden.

Vraag nr. 311
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer F. GEYSLINGS

verbrandingsoven te Brasschaat — Werking

De verbrandingsoven te Brasschaat blijft voor heftige discussies zorgen. Allerlei redenen worden aangehaald om enerzijds deze oven te sluiten en anderzijds om dit eliminatiesysteem op de huidige wijze verder te laten doorgaan.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Het gemeentebestuur van Brasschaat zal een nieuw driejaarlijks contract afsluiten met een Rotterdamse firma om Hollands huisvuil te verbranden in de verbrandingsoven van Brasschaat.

Wie controleert de aard van het aangevoerde huisvuil? Hoe frequent gebeuren deze controles? Werden dienaangaande in het verleden al of niet onregelmatigheden vastgesteld?

2. Er zullen aan deze verbrandingsoven werken uitgevoerd worden, wat een investering van ongeveer 50 miljoen frank met zich zal brengen. Hoe groot is de tussenkomst van de Vlaamse Executieve om deze werken te helpen financieren?
3. Hoeveel as produceert deze verbrandingsoven jaarlijks en welke bestemming krijgen de verbrandingsresten die na verbranding overblijven?
4. Worden in de omgeving van deze verbrandingsoven luchtmetingen uitgevoerd? Zo ja, door wie? Hoe frequent? Wat waren de laatste en tevens de minst goede metingen van dit jaar?
5. Zijn de ongemakken (stof, lawaai, e.a.), gemeld met mijn parlementaire vraag nr. 91 van 26.7.1982, weggewerkt? Eventueel waarom niet?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Volgens art. 19 van de bijlage aan het besluit van de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen houdende de uitbatingsvoorwaarden voor de verbrandingsinstallatie (vergunning nr. 2 130 WO201) is de exploitant, in casu de gemeente Brasschaat, verantwoordelijk voor de aanvaarding van de afvalstoffen terwijl de controle ligt bij de toezichthoudende ambtenaar. De toezichthoudende ambtenaren van de OVAM voeren op onregelmatige tijdstippen een controle uit, met dien verstande dat getracht wordt ten minste 1 maal per maand te controleren.

Tot op heden werden geen onregelmatigheden vastgesteld.

2. In het raam van de uit te voeren werken werd door het gemeentebestuur van Brasschaat aan een studiebureau opdracht gegeven exact te bepalen welke werken en tegen welke prijs moeten uitgevoerd worden. Het is op dit ogenblik nog niet mogelijk aan te geven in welke mate de Vlaamse Executieve al dan niet financieel in het project zal tussenkomen.
3. De verbrandingsoven produceert +3.400 ton as per jaar. Deze as werd aanvankelijk aangewend voor stabilisatie in wegeniswerken; na optreden van OVAM wordt zij thans contractueel gestort op een vergunde klasse II stortplaats die deze afvalstof mag aanvaarden.
4. Op 12 oktober 1984 werden door het SCK metingen uitgevoerd. De resultaten van deze metingen zijn nog niet gekend. Van zodra ik over de nodige gegevens beschik, zal ik niet nalaten deze ten persoonlijke titel aan het geachte lid over te maken.
5. Zoals reeds werd geantwoord op punt 1 van deze vraag kan ik het geachte lid mededelen dat geen onregelmatigheden werden vastgesteld en dat de vergunningsvoorwaarden, met uitzondering van deze waaraan slechts kan voldaan worden na uitvoering van de werken bedoeld in sub 2, naar behoren worden nageleefd.

Vraag nr. 313
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Opvulling zandwinningsput te Kruishoutem — Inspectiebezoeken en informatie aan omwonenden

In verband met mijn parlementaire vraag nr. 258 van 3 augustus 1984 betreffende het opvullen van een zandwinningsput met allerlei afval te Kruishoutem wens ik de hiernavolgende aanvullende vragen te stellen.

1. OVAM legde in februari, oktober en december 1982 en in februari, maart, april en oktober 1983 inspectiebezoeken af aan het stort te Kruishoutem. Gebeurde zulks ambtshalve of op klacht van het lokaal bestuur of van omwonenden?
2. Wat waren de resultaten van die inspectiebezoeken?
3. Hoeveel watermonsters werden ter plaatse reeds genomen sinds de ontvangst van de eerste klacht? Wanneer en waar werden watermonsters genomen en hoeveel per bezoek?
4. Wat waren de resultaten van deze analyses?
5. Werden de omwonenden van deze waterverontreiniging door uw departement in kennis gesteld? Zo ja, wanneer?

In ontkennend geval, waarom niet? Welke instantie deed het dan wel (eventueel)?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De dienst toezicht heeft op 5 oktober 1982, 15 december 1982, 8 februari 1983, 17 maart 1983, 21 april 1983, 14 oktober 1983, 14 juni 1984 inspectiebezoeken afgelegd, uit hoofde van de toezichtsfunctie en deels in mijn opdracht op verzoek van de Burgemeester van Kruishoutem.
2. In het raam van deze toezichtsfunctie werd de exploitant opgelegd een greppel te graven rond de stortplaats, ten einde de afwatering te verbeteren.
3. Op 14 juni 1984 werden door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) 3 officiële watermonsters genomen nadat op de stortplaats 3 putten werden gegraven door de eigenaar. Deze putten bevinden zich :
 - a) aan de straatzijde van het stort op een plaats waar volgens omwonenden in het verleden vaten werden gestort;
 - b) in het midden van het stort waar de vroegere put zijn diepste punt vertoonde;
 - c) achteraan het stort op een plaats waar duidelijk gasuitwasemingen werden vastgesteld.

Vanaf februari 1983 tot op heden werden echter door het IHE en de dienst „ Natuurlijke Rijkdommen ” van het departement reeds meerdere stalen genomen van het grondwater rond de stortput.
4. De resultaten van de analyse, van de stalen genomen door OVAM tonen aan dat er zich in het stort metaalhoudende residu's bevinden (vooral ijzer en zink) evenals organische oplosmiddelen. De conclusies van de studies van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (IHE) en de dienst „ Natuurlijke Rijkdommen ” werden schriftelijk aan het geacht lid meegedeeld.
5. Via het gemeentebestuur werden de omwonenden op geregelde tijdstippen in kennis gesteld van de analyses, die doorgevoerd werden op het grondwater rond de stortput.

vraag nr. 314
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Stortplaats te Kruishoutem — Maatregelen tegen waterverontreiniging

In het antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 258 dd. 3.8.1984 in verband met de bezoedeling van het grondwater nabij de thans gesaneerde stortplaats te Kruishoutem, werd geantwoord dat de oorzaak van deze verontreiniging nog niet vaststaat en wellicht afkomstig is van een nabijgelegen mestvaalt en beerput.

Kan de Minister mij een aanvullend antwoord verstrekken op de volgende vragen.

1. De bezoedelingsoorzaak staat thans nog niet vast. Toch werden op kosten van de storteigenaar twee waterzuiveringstoestellen geplaatst. Waarom?
2. Hoe groot is de afstand van de nabijgelegen mestvaalt en beerput ten opzichte van elke omwonende wiens putwater is verontreinigd en hoe groot is de afstand van het gesaneerde stort ten opzichte van elke omwonende wiens putwater is verontreinigd?
3. Sinds wanneer is de mestvaalt en beerput in exploitatie? Werden reeds eerder of nog recent in de onmiddellijke omgeving van deze mestvaalt en beerput grondwaterstalen geanalyseerd, met welk resultaat?
4. Werden vóór de aanvang van de stortactiviteiten te Kruishoutem door het lokaal bestuur hieromtrent klachten ontvangen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

- Op de bijeenkomst ten gemeentehuize te Kruishoutem op 4 juni 1984 in aanwezigheid van o.a. de uitbater, de controlerende overheid en de heer Burgemeester, werd door de uitbater voorgesteld twee waterzuiveringstoestellen te plaatsen en dit ten tijdelijke titel totdat een definitieve regeling kan getroffen worden. Vermits de betrokkenen hierdoor op een snelle manier over zuiver water konden beschikken, werd dit voorstel aanvaard.
2. In de beschouwde gevallen behoren beerput en/of mestvaalt en boorput tot de omschrijving van de gebouwen.
- De afstand van de boorput tot de rand van de stortplaats bedraagt in twee gevallen maximaal 50 m. De andere boorputten liggen op een afstand van respectievelijk 300, 400 en 500 m.
- Hoge nitraatconcentraties in grondwater moeten echter ook in verband gebracht worden met de intensieve bemesting van landbouwgronden. Vooral de laatste tien jaar wordt dit verschijnsel meer en meer vastgesteld.
3. Omtrent de datum van het in exploitatie gaan van beerput of mestvaalt zijn geen gegevens gekend.
 4. De controle-opdrachten van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) zijn pas in voege gekomen sinds 8 mei 1982, tijdstip waarop het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982 houdende aanduiding van ambtenaren belast -met het toezicht OP de uitvoering van het decreet dd. 2 juli 1982 betreffende het beheer van afvalstoffen en zijn uitvoeringsbesluiten werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Dit is een ogenblik waarop het bedoelde stort zijn laatste exploitatiejaar was ingegaan (gesloten op 31 december 1982).

Vraag nr. 323
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Dumpingspraktijken in kanalen en waterlopen — Maatregelen

Uit verschillende persartikels blijkt dat onze waterlopen en kanalen meer en meer gebruikt worden als stortplaats, o.a. b.v. voor autowrakken.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister of en in hoeverre hij deze berichten kan bevestigen dan wel ontkennen? Hoe verklaart hij deze toename? In welke mate werd en zal hiertegen worden opgetreden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

De soorten afvalstoffen die in kanalen en waterlopen gedumpt worden zijn praktisch overal dezelfde, doch verschillen in hoeveelheid en samenstelling afhankelijk van o.a. het seizoen. Voornamelijk worden volgende afvalstoffen in waterlopen gedumpt: bladeren, takken, gras, stammen, stronken, huishoudelijk afval, sporadisch krenge, recipiënten, vaten en grote huishoudelijk ke toestellen.

In de meeste gevallen gaat het over sluikstortingen. Er is mij echter geen enkele studie bekend waaruit zou blijken dat de sluikstortingen de laatste jaren zijn toegenomen.

Een gemeentelijk reglement ter zake kan reeds de basis leggen voor het oplossen van de gestelde problemen. Het is vanzelfsprekend dat de gemeentelijke of stedelijke politionele diensten en de toezichhoudende ambtenaren van mijn administratie deze problemen trachten te beteugelen in het kader van hun toezichtsfunctie.

Gezien het echter steeds over sluikstortingen van geringe hoeveelheden gaat, dient in de eerste plaats de plaatselijke overheid haar verantwoordelijkheid te nemen en bij overtredingen drastisch op te treden. De wettelijke basis is hiertoe voorhanden in het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Vraag nr. 7
van 16 oktober 1984
van de heer L. VANHORENBEEK

Maaisel van wegbermen — Aanwending

Mag ik van de geachte Minister vernemen of er een verplichting bestaat om de maaispecie, afkomstig van de bermen van de autowegen te vernietigen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Er bestaat geen verplichting om de maaispecie afkomstig van de bermen van de autowegen te vernietigen.

Vraag nr. 17
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Voormalige zinkfabriek te Rotem — Bodemonderzoek naar zware metalen

Uit metingen rond de voormalige zinkfabriek te Rotem zou blijken dat de bodem er ernstig besmet is door zware metalen.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Wat hebben analyses van bodemonsters, genomen uit de omgeving van 'de voormalige zinkfabriek te Rotem, uitgewezen inzake de bezoedeling door zware metalen?
2. Indien er inderdaad ernstige vervuiling door zware metalen werd vastgesteld, welke maatregelen worden voorzien om dit gevaar in te dijken of te elimineren?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. De resultaten van het onderzoek werden op 29 mei 11. door de werkgroep „zware metalen Noord-Limburg” geëvalueerd. Hieruit blijkt dat bodemverontreiniging met cadmium, zink en lood kan bevestigd worden in de omgeving van de voormalige zinkfabriek van Rotem. Ongeveer 20% van de onderzochte bodemstalen van de groentetuinen in Dilsen blijken met cadmium, zink en lood verontreinigd te zijn.
2. Als maatregelen om de opname van cadmium via de consumptie van groenten te beperken wordt voorgesteld om de zuurtegraad (pH) en het humusgehalte van de bodem op peil te brengen door het gebruik van kalk en organische meststoffen. Het gemeentebestuur van Dilsen werd hierover eind juni 11. door de werkgroep „zware metalen Noord-Limburg” geïnformeerd.

Vraag nr. 18
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Afvaldumping in de „Hooge Maey” te Antwerpen — Bescherming kwaliteit van het grondwater

Op de „Hooge Maey” te Antwerpen wordt dagelijks industrieel afval in een baggervijver van ca 30 meter diepte gedumpt. Het Stadsbestuur van Antwerpen zou steeds beweerd hebben dat er zich onder het vijverwateroppervlak een ondoordringbare kleilaag bevindt die het doorsijpelen van afvalstoffen in de ondergrond onmogelijk maakt. Nu wordt gezegd dat die kleilaag ca 5 jaar geleden werd afgegraven (weggebaggerd) over een oppervlakte ongeveer 33 ha, noodzakelijk voor zandopspuitingen rond het nieuwe groots Delwaidedok dat sinds 1982 in gebruik is.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Is de kleilaag waarvan wordt gemeend dat deze zich onder de betrokken waterplas bevindt, al of niet meer aanwezig? In ontkennend geval, wat is hiermee gebeurd?
2. In het geval dat die kleilaag doorbroken is, welke invloed zal het gestorte afval hebben op het grondwater?
3. Welke maatregelen dringen zich in dit geval op en welke maatregelen zullen er kunnen getroffen worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Ter hoogte van de stortplaats „Hooge Maey” treft men 2 kleilagen aan :

- op middelmatige diepte bevindt zich een dikke laag Boomse klei die van zeer goede kwaliteit is d.w.z. quasi ondoorlatend. Deze laag is on-aangeroerd en niet doorbroken.

- Bijna aan het oppervlak bevindt zich een dunne laag (± 1 meter dik) polderklei waarvan de kwaliteit minder goed is.

Het is deze tweede en bovenste laag die gedeeltelijk werd weggegraven bij het winnen van zand ten behoeve van de werken aan het Delwaidedok.

2. Op basis van de actueel beschikbare gegevens is het onmogelijk de invloed van het gestort afval op het grondwater te bepalen.

Dit probleem wordt onderzocht door prof. Dr. Steenstra van de Vrije Universiteit Brussel waaraan ik op 3 oktober 1984 een studieopdracht ter zake heb toevertrouwd.

De eerste resultaten zullen mij midden 1985 voorgelegd worden.

3. De aard van de eventueel te nemen maatregelen zal in sterke mate afhangen van de risico's voor vervuiling van de drinkwatervoorzieningen in het Antwerpse binnenland. De sub 2 vermelde studie zal hiervoor uitsluitsel geven.

De maatregelen kunnen zijn :

- afgraven van het afval en het overbrengen naar een andere stortplaats;
- isoleren van de stortplaats door afdichting tot op de Boomse klei;
- hydrodynamische ingrepen.

Vraag nr. 19 van 12 november 1984 van de heer 1. VAN BELLE

Kanaliseren huishoudelijk en industrieel afvalwater te Aalter — Aansluiting collectoren Aalter-Brug en Knesselare

Thans is men in de gemeente Aalter druk bezig het huishoudelijk en industrieel afvalwater te kanaliseren

naar het waterzuiveringsstation te Aalter-Brug. Hier-
toe worden zware investeringen verricht.

Men kampt evenwel met één probleem, namelijk het aansluiten van de collectoren met het noordelijk ge-
deelte van Aalter-Brug en Knesselare.

Deze leidingen dienen immers het kanaal Gent-Brug-
ge te kruisen.

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister het
volgende vernemen.

1. Welk bedrag er door het Vlaamse Gewest zal
geïnvesteerd worden in bedoeld project?
2. Voor welke oplossing men zal opteren wat betreft
het aansluiten van de leidingen van Aalter-Brug
en Knesselare?
3. Voor wanneer de eventuele aanvang der werken
voorzien is?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het
volgende mededelen.

1. Het door het geachte lid bedoelde project bestaat
uit:

- het collectorgedeelte van Knesselare tot aan de
gemeentegrens met Aalter (raming 86 mil-
joen F);

- de verbinding vanaf deze grens tot aan het zui-
veringsstation (raming 25 miljoen F);

- het collectorgedeelte van Ursel tot aan de ver-
binding met de vermelde collector (raming 27
miljoen);

- de kruising met het kanaal Gent-Brugge (zie
punt 2).

2. Voor wat de kruising van de collector met het
kanaal betreft, worden door de Vlaamse Water-
zuiveringsmaatschappij nog 2 mogelijkheden be-
studeerd :

- De ophanging van de collector aan de be-
staande brug van de Knokkeweg over het ka-
naal (raming 7 miljoen F). Hiervoor is een
aanvraag ingediend bij het Ministerie van
Openbare Werken;

- het uitvoeren van een doorpersing onder het
kanaal (raming 20 miljoen F). Dit is de duurste
oplossing.

3. Dit project is niet opgenomen in het investerings-
programma van de Vlaamse Waterzuiverings-
maatschappij voor 1985, zodat de eventuele aan-
vang der werken momenteel niet kan worden me-
dedeeld.

Vraag nr. 20 van 14 november 1984 van de heer J. DE MOL

Geluidshinder van motorfietsen — Maatregelen

Motorfietsen veroorzaken heel wat geluidshinder
door onnodig remmen en weer optrekken en het ge-

bruik van versleten of niet-reglementair gewijzigde uitlaten en knalpotten.

1. Welke voorschriften bestaan er om het maximum geluidsniveau voor motorfietsen te bepalen?
2. Hoe wordt de toepassing van deze voorschriften geregeld?
3. Welke nieuwe richtlijnen zullen versteekt worden om het geluidsniveau te verminderen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de vraag dient gericht te worden tot de Minister van Verkeerswezen vermits het hier een niet-geregionaliseerde materie betreft.

Vraag nr. 24 van 19 november 1984 van de heer 1. VAN BELLE

Centrum voor Emissieregistratie — Doelstellingen en opzet

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister het volgende vernemen.

1. Wat het doel en het opzet is van het Centrum voor Emissieregistratie?
2. Welke studierapporten reeds verschenen zijn?
3. Het aantal bedrijven dat aan dit onderzoek medewerking verleent, met opgave van het percentage ten opzichte van het totaal aantal bedrijven die om medewerking gevraagd werden?
4. In hoeverre reeds rekening gehouden werd met de conclusies en de aanbevelingen van dit onderzoek?
5. De wijze waarop u denkt dit onderzoek aan te wenden voor de bedrijfswereld in kwestie en voor het milieubeleid in het algemeen.

Antwoord

Ik kan het geachte lid het volgende antwoorden.

1. Voor een rationeel beleid inzake beheer van de luchtkwaliteit dienen alle bevoegde instanties te beschikken over een aantal beleidsinstrumenten, waarop moet kunnen worden gesteund om verantwoorde beslissingen door te voeren. Hierbij is het in de eerste plaats noodzakelijk een aantal basisgegevens te kennen in verband met de luchtkwaliteit zelf, maar bovendien ook in verband met de factoren, die deze luchtkwaliteit bepalen. Het zijn de emissies van contaminanten in de atmosfeer en de meteorologische parameters, die er de verspreiding van regelen. In België werden reeds aanzienlijke inspanningen geleverd om een voldoende kennis van de luchtkwaliteit te verzekeren, onder meer door de oprichting van verschillende nationale en lokale meetnetten, terwijl ook sinds lange tijd een aantal meteorologische parameters in routine gemeten worden op verschillende plaatsen van het grondgebied. Informa-

tie over bronnen en emissies was slechts zelden beschikbaar.

Om aan dit gebrek aan systematische informatieverzameling met betrekking tot de emissies van contaminanten tegemoet te komen werd in 1975 via het Nationaal R-D Programma Leefmilieu-Lucht overgegaan tot het opstellen van een emissie-inventaris. Het gedeelte over Vlaanderen werd in 1982 overgenomen door de Vlaamse Regio en verder uitgebaat door de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu die voor de praktische uitvoering van deze taak beroep doet op het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie en de Rijksuniversiteit van Gent.

Een essentiële vereiste om nut te kunnen halen uit de inventaris is dat deze zo volledig mogelijk is wat betreft aantal contaminanten, aantal jaren en geografische uitgestrektheid.

Een volledige emissie-inventaris is een noodzakelijke voorwaarde om onder meer volgende studies uit te voeren:

- trend-analyses ;
 - analyses van de impact van economische en technologische veranderingen op de emissies van luchtpolluenten en hun effect op het leefmilieu;
 - studies voor eventuele emissie-beïnvloedende maatregelen die per bedrijfstak kunnen genomen worden ;
 - studie van het transport en de positie van luchtverontreinigende stoffen en hun effecten in Vlaanderen. Dank zij een volledige en gedetailleerde kennis van de Vlaamse SO_x-emissies kunnen b.v. de metingen van deze transporten met mathematische modellen zinvol geïnterpreteerd worden ten opzichte van de emissies van de aangrenzende landen en gebieden.
2. Tijdens het R.D. programma werden talrijke wetenschappelijke rapporten gepubliceerd.

Volgende rapporten van de Emissie-Inventaris van de Vlaamse Regio, werden opgesteld:

- Benadering van de emissies ten gevolge van het wegverkeer in 1975 en 1980 (ten behoeve van de Dienst Milieuhinder van de Bestuursafdeling van de Volksgezondheid). EIVR.
 - De verbranding van huisvuil in de Emissie-Inventaris Vlaamse Regio (ten behoeve van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij). EIVR.
 - Over het nut voor de Vlaamse Executieve van een registratie van luchtverontreinigende emissies en aanverwante gegevens in Vlaanderen (intern rapport). EIVR.
 - Emissie-Inventaris voor luchtverontreiniging. EIVR, 1984.
 - Geregistreerde contaminanten (1975- 1982) — Lucht. EIVR, 1984.
3. In het totaal werden 5 11 bedrijven om medewerking verzocht. Hiervan hebben 37 bedrijven geen gegevens doorgegeven.

4. Regelmatig wordt er door andere projecten een beroep gedaan op de gegevens van de emissie-inventaris :

- studie op het IHE, in opdracht van de Minister van de Vlaamse Gemeenschap, van de SO₂-transporten over Vlaanderen : hun herkomst, hun belang voor de immissies in Vlaanderen en de SO₂-export vanuit Vlaanderen;
- studie op het IHE van de selectieve herkomst (per land, per bedrijfstak, enz.) van de zwaveldepositie in Vlaanderen en de evaluatie van de gevolgen van eventuele maatregelen ;
- verschillende studies utigevoerd door het SCK te Mol waarin, vertrekkende van de emissie-inventaris gegevens het IFDM-dispersiemodel getoetst wordt zowel op lokaal niveau (metallurgiebedrijf) als zonaal niveau (Gentse industriezone) ;
- Beleidsmodel Antwerpen (studie uitgevoerd door SCK).

Er wordt tevens een beroep gedaan op de gegevens van de emissieinventaris door de werkgroep Hoboken, werkgroep Zware Metalen Noord-Limburg en de werkgroep Tessenderlo.

Door het IHE wordt gebruik gemaakt van de emissiegegevens in verband met overschrijdingen van de SO₂-immissienorm.

Door de werkgroep Lucht van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu en door de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs wordt de inventaris als hulpinstrument gebruikt voor de verdere besprekingen in verband met de ontwerp-richtlijn van de EEG inzake beperking van de emissie van verontreinigende stoffen door grote stookinstallaties.

5. De gegevens van de emissie-inventaris worden aangewend bij studies ter evaluatie van de impact van individuele emissies op 'de immissieconcentraties met het oog op een evenwichtige verdeling van het totale emissiequotum tussen de emitterende installaties in de bedrijven.

Het nut van dit onderzoek voor het milieubeleid in het algemeen werd reeds beschreven onder punten 1 en 4.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

G. GEENS VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 119
(zitting 1983-1984)
van 10 oktober 1984
van de heer J. VALKENIERS

Administratie Vlaamse regering — Aantal personeelsleden

Graag zou ik van de Minister vernemen hoeveel personeelsleden — ingedeeld per niveau — en per 1.09.1984 tewerkgesteld zijn in de administratie van de Vlaamse regering en in de parastatalen die onder haar ressorteren in de volgende categorieën: vastbenoemd, tijdelijk, contractueel, tewerkgestelde werklonen, stagiairs.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag moge ik hem hierbij de toestand per 1 september 1984 mededelen van het personeelsbestand van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, onderverdeeld per statuut en per niveau, alsook de gegevens betreffende het personeelseffectief van de instellingen van openbaar nut akangend van de Vlaamse Gemeenschap of van het Vlaams Gewest:

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	stagiairs (herstelwet)
Niveau 1	537	13	59	108	27
Niveau 2	931	21	86	173	65
Niveau 3	766	23	23	90	29
Niveau 4	552	43	114	79	17
Totalen	2.786	100	282	450	138

	Statutair stagedoende personeelsleden	Occasionele personeelsleden
Niveau 1	14	5
Niveau 2	2	11
Niveau 3	8	7
Niveau 4	4	8
Totalen	28	31

II. Parastatalen

Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest.

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	Stagiairs (herstelwet)
Niveau 1	39	—	—	9	2
Niveau 2	18	—	—	11	—
Niveau 3	11	—	1	3	—
Niveau 4	9	—	5	3	—
Totalen	77	—	6	26	2

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	Stagiairs (hentelwet)
Niveau 1	40	—	—	—	5
Niveau 2	56	—	2	—	—
Niveau 3	18	—	—	—	—
Niveau 4	5	—	17	—	—
Totalen	119	—	19	—	5

Waterzuiveringsmaatschappij voor het Kustbekken.

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	Stagiairs (herstelwet)
Niveau 1	38	1	—	2	1
Niveau 2	43	—	—	9	4
Niveau 3	21	—	—	2	1
Niveau 4	47	—	12	2	—
Totalen	149	1	12	15	6

Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	Stagiairs (hentelwet)
Niveau 1	25	—	—	4	2
Niveau 2	43	2	4	10	1
Niveau 3	14	2	—	2	—
Niveau 4	16	2	9	2	—
Totalen	98	—	14	18	4

Belgische Radio en Televisie — Nederlandse uitzendingen

	Vast-benoemden	Tijdelijken	Contractuelen	T.W.W.	Stagiairs (herstelwet)
Niveau 1	459	27	149	—	2
Niveau 2	1 220	30	50	3	26
Niveau 3	359	24	2	4	17
Niveau 4	186	28	18	—	10
Totalen	2.224	109	209	8	55

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 73
(zitting 1983-1984)
van 31 juli 1984
van de heer J. VALKENIERS

Graag vernam ik hoe de jeugdbescherming nu juist werd verdeeld tussen het Ministerie van Justitie en het Gemeenschapsministerie van Gezin en Welzijnzorg, daar niet alleen de buitenwereld doch zelfs het personeel er niet meer wijs uit geraakt?

Antwoord

Samen met het geachte lid betreur ik dat de bevoegdheidsverdeling inzake de jeugdbescherming nog steeds niet definitief geregeld is.

Ook het advies van de Raad van State, waarop twee en een half jaar werd gewacht, en dat slechts eind

oktober werd bezorgd, levert voor de totaliteit van de problematiek geen duidelijke suggesties op die tot eenheid van beleid kunnen bijdragen.

Een terrein waarover consensus bestaat is dat de sociale bescherming tot de Gemeenschapsbevoegdheid behoort, alhoewel nog niet alle betrokken ambtenaren werden overgeheveld. Over alle andere bevoegdheidsdomeinen wordt in het kader van het Overlegcomité Regering-Executieven onderhandeld en op dit niveau heb ik dan ook constructieve voorstellen geformuleerd om tot een aanvaardbare bevoegdheidsverdeling te komen.

Vraag nr. 78
(zitting 1983-1984)
van 10 september 1984
van mevrouw O. LEFEBER

MILAC en soortgelijke verenigingen — Subsidiebedragen

Op mijn vraag dd. 13 januari 1984 gesteld aan de heer Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu, in verband met toegekende subsidies aan Milac, kreeg ik heden het antwoord dat deze aangelegenheid ingevolge art. 5, Par. 1, II van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, tot de bevoegdheid van de Executieve van de Gemeenschappen behoort.

Ik verwijs derhalve naar een artikel „Milac-Stekene wil dienstplichtigen 1985, tijdig informeren” verschenen in het weekblad „Het Vrije Waasland” nr. 49 van 9 december 1983 en waarin ik las: „ . . . wordt georganiseerd met medewerking van de gemeentelijke militiedienst en gesubsidieerd door het Ministerie van Volksgezondheid . . . “.

Mag ik de Gemeenschapsminister vragen te willen antwoorden op wat volgt.

1. Wat is het bedrag voor 1983 van subsidie toegekend aan Milac-Stekene?
2. Wat zijn de bedragen toegekend aan Milac voor de andere Vlaamse Gemeenten en welke zijn deze; voor de jaren 1980-1981-1982-1983?
3. Wat zijn de subsidiebedragen voorzien (geraamd) voor 1984 ?
4. Op welk artikel van uw budget werden deze subsidies ingeschreven voor de jaren 1980, 1981, 1982 en 1983?
5. Werd aan de andere verenigingen: BDI (Burgerdienst voor de jeugd) UCOV — sociale sector VUB (Universitair centrum voor ontwikkeling van vrede), Solac (Socialistische Informatiedienst voor dienstplichtigen) en VVDM (Vereniging voor Vlaamse dienstplichtige Militairen), eveneens een subsidie toegekend?
6. Zo ja, welk waren de toegekende bedragen per vereniging voor de jaren 1980, 1981, 1982 en 1983 en wat zijn voor deze verenigingen de subsidiebedragen voorzien voor 1984?

Antwoord

Vermits de vragen die het geachte lid stelt, behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Cultuur, heb ik mijn collega deze vraag voor verder gevolg toegestuurd.

Vraag nr. 81
(zitting 1983-1984)
van 12 september 1984
van de heer F. GEYSLINGS

Elektronische videospelen — Inschakeling jeugdbeschermingscomités

Na een pijlsnelle opgang van twee jaar zijn in vele landen in Azië de elektronische videospelen wegens hun slechte invloed verboden. Ook in de westerse wereld rijst tegen deze sex- en geweldverheerlijkte beelden sterk verzet.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vraag.

De wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming voorziet dat de Koning, wanneer het belang van de jeugd zulks vergt, jeugdbeschermingscomités kan oprichten wanneer de gezondheid, de veiligheid of de zedelijkheid van een minderjarige gevaar loopt wegens het milieu waarin hij leeft of wegens zijn bezigheden of wanneer de omstandigheden waarin hij wordt opgevoed door het gedrag van degenen die hem onder hun bewaring hebben, gevaar opleveren.

Is het niet noodzakelijk onmiddellijk, gezien dit gevaar, zulk jeugdbeschermingscomité in te schakelen? Welke maatregelen zal de Minister verder treffen om onze jeugd te beschermen tegen angsten, agressiviteit, depressiviteit en allerhande gedragsstoornissen, te wijten aan deze videogruwels?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

De verspreiding van videospelen en -films met een grote dosis sex en geweld lijkt in opmars, al zijn hierover geen precieze gegevens. In het wetenschappelijk onderzoek zijn de meningen verdeeld over het al dan niet bestaan van een verband tussen het bekijken van video's en het overgaan tot (sexueel) geweld.

Wat wel blijkt is een wijziging in de beeldvorming over sexualiteit. De fantasieën, verlangens, worden gekoppeld aan het toebrengen van geweld aan de partner.

Het is duidelijk dat dit soort evolutie te betreuren is, overigens niet alleen voor kinderen.

1. Een mogelijk wettelijk ingrijpen

- Het Jeugdbeschermingscomité heeft niet de bevoegdheid of het recht om wat deze materie betreft sancties te treffen.
- Wie wel kan optreden is de jeugdrechtbank:

Wet van 8 april 1965 betreffende de Jeugdbescherming — Titel II; Hoofdstuk III; Afdeling II; Art. 36/2° en Art. 37.

Ik citeer:

Art. 36. De jeugdrechtbank neemt kennis:

2° van de vorderingen van het openbaar ministerie, betreffende minderjarigen wier gezondheid, veiligheid of zedelijkheid gevaar loopt hetzij wegens het milieu waarin zij leven hetzij wegens hun bezigheden, of wanneer de omstandigheden waarin zij worden opgevoed, gevaar opleveren door het gedrag van degenen die hen onder hun bewaring hebben;

Art. 37. De jeugdrechtbank kan ten aanzien van minderjarigen die voor haar zijn gebracht, maatregelen van bewaring, behoeding en opvoeding bevelen.

- Verder is er nog de Wet op de Openbare schennis van de Goede Zeden (Strafwetboek — boek II; Titel VII; Hoofdstuk VII), die o.m. de handel in of de verspreiding van afbeeldingen of prenten, die strijdig zijn met de goede zeden verbiedt.

2. Andere maatregelen die kunnen getroffen worden

De Jeugdbeschermingscomité's hoeven echter niet lijdzaam toe te zien op deze betreurenswaardige evolutie.

De emotionele invloed en de eventuele gevolgen op de sexualiteitsbeleving van jongeren, die deze videospelen en -filmen met zich kunnen meebrengen, creëren een bezorgdheid bij de Jeugdbeschermingscomité's.

Deze bezorgdheid kan positief ingevuld worden door enerzijds mee te werken aan een klimaat, waarin de jongeren hun ervaringen met geweld en sex hun agressie en angsten kwijt kunnen en anderzijds door een aanbod van objectieve informatie te voorzien.

Binnen het kader van de algemene preventie is het de taak van de Jeugdbeschermingscomité's hier initiatieven te nemen, in samenwerking met de ouders en de scholen, om een zo groot mogelijk publiek op vrij jonge leeftijd te bereiken, en hen te wapenen tegen een mogelijk negatieve invloed van hogergenoemde spelen.

Een aantal jeugdbeschermingscomité's hebben aandacht voor deze problematiek en zoeken in het kader van de algemene preventie naar de meest efficiënte strategieën om jongeren te bereiken en positieve ontwikkelingsmogelijkheden te bieden.

Ik verwacht ook dat vanuit wetenschappelijke hoek hier een bijdrage wordt geleverd. Ik heb hiervoor trouwens de nodige opdrachten gegeven.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 50
(zitting 1983-1984)
van 31 augustus 1984
van de heer O. VAN OOTEGHEM

wegwerken van deficits van Waalse werken voor huisvesting ten koste van Vlaamse werven — Stand van zaken

Indien de inlichtingen waarover ik beschik juist zijn dan werden in maart 1984 deficits van Waalse werken voor huisvesting aangerekend op Vlaamse werken. Zo zou een deficit voor de werken te Lobbes, Gembloux en Belgrade II, ten bedrage van 87.690 F en 34.660 F voor de aanpassingscoëfficiënt 1983, alsmede 23.247 F voor BTW, in totaal 145.597 F zijn weggewerkt ten koste van Vlaamse werken te Essen.

Mag ik van de geachte Minister vernemen.

1. Of hij kennis heeft van die feiten?
2. Of dit met de werkelijkheid strookt?
3. Op basis van welke bepalingen dit mogelijk is?
4. Wie verantwoordelijk is voor deze operatie?

Antwoord

In verband met zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat voor rekening van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, noch voor rekening van de door haar erkende vennootschappen, noch voor de Nationale Landmaatschappij werken werden uitgevoerd met betrekking tot het „wegwerken van deficits van Waalse werven”.

In acht genomen ons antwoord op deel een en twee, hebben deel 3 en 4 van uw vraag geen onderwerp meer.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 224
(zitting 1983-1984)
van 27 juni 1984
van de heer R. WINDELS

Toekenning van Studietoelagen voor het hoger onderwijs — Kinderen ten laste van een andere natuurlijke Persoon dan hun ouders

Het besluit van 13 juli 1983 van de Vlaamse Executieve regelt de toekenning van studietoelagen voor het hoger onderwijs.

Krachtens artikel 1, § 1-4° van voormeld besluit, kan de aanvraag van de kandidaat slechts aanvaard worden op voorwaarde dat hij ingevolge een rechterlijke uitspraak of van het Jeugdbeschermingscomité ten laste is van een andere natuurlijke persoon dan de ouders of één van de ouders.

Nu zijn mij talrijke gevallen bekend van kinderen die sinds kort na hun geboorte wat opvoeding en kosten van inwonen betreffen, steeds ten laste waren van andere personen, meestal de grootouders en waarvoor deze laatsten steeds een studietoelage en kinderbijslag hebben ontvangen.

Een attest van de rechtbank of jeugdbeschermingscomité hebben die mensen niet en worden zo automatisch uitgesloten van studietoelage, hoewel betrokken studenten volledig ten hunne laste zijn.

Ik meen dat het niet de bedoeling van de wetgever was deze mensen uit te sluiten, doch werkelijke misbruiken tegen te gaan, en zou de Minister dan ook danken mocht hij mij kunnen meedelen wat in dergelijke gevallen dient gedaan om toch voor studietoelage in aanmerking te komen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Het artikel 1, § 1, 4° van het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs, werd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 10 oktober 1984 gewijzigd als volgt:

„4° ingevolge een gerechtelijke uitspraak of een beslissing van het Jeugdbeschermingscomité ten laste zijn van een andere natuurlijke persoon dan de ouders of één van de ouders, of die al minstens vijf jaar ten laste zijn en effectief deel uitmaken van het gezin, en als dusdanig erkend zijn door een ziekenfonds of kinderbijslagfonds of door de Administratie van Financiën.”

Ik meen dat deze wijziging tegemoet komt aan uw bekommernis.

Vraag nr. 291
(zitting 1983-1984)
van 12 september 1984
van mevrouw H. VAN PUYMBROECK

Recyclage grondstoffen — Toelating ophalingen

De jongste tijd zijn zich steeds meer mensen bewust van de vervuiling van ons milieu, en de uitputting van onze grondstoffen. Eén van de middelen om deze kwalen ten minste ten dele te lijf te gaan is het hergebruiken ervan (recyclage).

Heel wat groepen (jeugdbewegingen en vzw's ter bevordering van het hergebruik) organiseren regelmatig ophalingen van grondstoffen die te herwinnen zijn zoals b.v. papier. Deze ophalingen hebben meestal tot doel ofwel het spijzen van de clubkas (jeugdbewegingen) ofwel liggen zuiver ecologische motieven ten grondslag (vzw's).

Onze vraag is nu of voor dergelijke ophalingen een toelating moet worden aangevraagd, en zo ja, wie bevoegd is om toelating te geven of een verbod op te leggen, en welke criteria dienen hierbij gehanteerd te worden?

Antwoord

In antwoord op haar vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Het selectief ophalen van recupereerbare, niet giftige of gevaarlijke afvalstoffen, zoals oud papier en karton, door jeugd- en andere bewegingen ter bevordering van het hergebruik, wordt niet als vergunningsplichtig beschouwd in het kader van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Het selectief opgehaald oud papier en karton komt dan terecht bij de handelaar in oud papier en karton waar het onder meer wordt gesorteerd. Deze beroeps-recupereerbare van oud papier en karton of andere recupereerbare afvalstoffen, zijn wel onderhevig aan de vergunningsplicht in het kader van het decreet van 2 juli 1981.

Evenwel kan de gemeente, in de mate dat de materie in kwestie niet gereguleerd werd door een hogere overheid, zelf reglementaire initiatieven nemen.

Uw specifieke vraag kan dus alleen maar per gemeente en door iedere gemeente afzonderlijk beantwoord worden.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)**K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR****Vraag nr. 48
van 29 november 1984
van de heer E. BALDEWIJNS**

De vorming in de Vlaamse Gemeenschap in het kader van de verlengde leerplicht — Centra voor Voortdurende Vorming van de Middenstand

Met toepassing van art. 2 van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht werd, bij KB van 1 augustus 1984, het „programma van de leertijd”, voorgelegd door de vzw Nederlandstalig Instituut voor de Voortdurende Vorming van de Middenstand, voor het schooljaar 1984-1985 erkend als vorming die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking komt.

Aldus zijn jongeren, geboren in 1969, die de twee eerste leerjaren van het secundair onderwijs met volledig leerplan hebben gevolgd, dit schooljaar verplicht een overeenkomst of verbintenis af te sluiten en zich in te schrijven in één van de 22 Nederlandstalige Centra voor Voortdurende Vorming van de Middenstand, indien zij niet verkiezen verder het onderwijs met volledig leerplan of het experimenteel secundair onderwijs met beperkt leerplan te volgen.

Ik zou het op prijs stellen indien ik van de geachte Gemeenschapsminister kan vernemen op de volgende vragen.

1. Hoeveel jongeren, onderscheiden in meisjes en jongens, en geboren in de hiernavermelde jaren,

waren ingeschreven in elk van genoemde centra op:

- 1 november 1984 : jongeren geboren in 1969;
- 1 november 1983 :
 - a) jongeren geboren in 1969;
 - b) jongeren geboren in 1968;

2. Hoeveel van bedoelde jongeren, geboren in 1969, en ingeschreven op 1 november 1984, effectief het eerste én het tweede leerjaar van het secundair onderwijs met volledig leerplan hebben gevolgd.

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat de door hem gevraagde gegevens verzameld worden en ten spoedigste worden medegedeeld.

**M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN****Vraag nr. 14
van 11 december 1984
van de heer C. MARCHAND**

„Jaar van het Dorp” — Toekenning en uitbetaling van toelagen aan gemeentebesturen

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel aanvragen om toelagen werden door de gemeentebesturen ingediend, in het kader van het „Jaar van het Dorp”?
2. Hoeveel van deze aanvragen kregen in dit verband een eenparig gunstig advies van de daartoe ingestelde regionale „Commissies van Advies” voor de functionele en culturele herwaardering van Dorp en Platteland.
3. Aan hoeveel gemeentebesturen, waarvan de dossiers een eenparig gunstig advies kregen werd een toelage definitief toegezegd en hoeveel toelagen (aantal en bedrag) werden er reeds uitbetaald?
4. Aan hoeveel gemeentebesturen waarvan de dossiers een eenparig gunstig advies kregen werd de toelage geweigerd?
Gelieve mij de namen van deze gemeentebesturen mede te delen.
5. Hoeveel dossiers zijn er thans nog hangende? (aantal en bedrag)
6. Hoeveel kredieten zijn er thans nog beschikbaar voor toelagen?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde diensten heb opgevraagd.

Tot op heden bekwam ik deze nog niet.

Zodra ik over alle gegevens beschik, zal ik een definitief antwoord formuleren.

p. AKKERMANS
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
 LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN**
NATUURBEHOUD

Vraag nr. 36
van 12 december 1984
van de heer L. VAN VELTHOVEN

Achterstand herwaarderingsgebieden — Criteria

De criteria zoals de socio-economische en demografische kenmerken van de bevolking en de kwaliteit van het woningbestand moeten overeenkomstig de richtlijnen van de omzendbrief betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- en dorpsherwaarderingsoperaties, de achterstand aantonen van het voor herwaardering vatbaar gebiedsdeel.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister, voor wat betreft dergelijke door de Vlaamse Executieve erkende herwaarderingsgebieden.

1. Hoeveel doorgaans het gemiddeld percentage bedraagt van de bouwfysisch vervallen woningen en van leegstand?
2. Welke de gemiddelde ouderdom is van de woningen?
3. Welk percentage woningen bewoond werden door bejaarden enerzijds en door huurders anderzijds?

Voorlopig antwoord

Het geachte lid stelt zich vragen omtrent de criteria die de achterstand van het betrokken herwaarderingsgebied moeten aantonen.

Het is u waarschijnlijk bekend dat de Vlaamse Executieve sinds het bestaan van het besluit op de stads- en dorpsherwaardering reeds 69 herwaarderingsgebieden heeft erkend.

Het door u gevraagde cijfermateriaal zal enig administratief onderzoekswerk vragen, zodat het mij pas binnen enkele weken mogelijk wordt u een definitief antwoord te geven.

J. LENSSSENS
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
 MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS**

Vraag nr. 21
van 14 november 1984
van de heer J. DE MOL

Bacteriologisch reinigen van gifbelten — Kosten en resultaten

TNO heeft onlangs in samenwerking met de Rijksuniversiteit Groningen onderzocht hoeveel microbiologische reiniging van vervuilde grond gaat kosten. Het blijkt dat deze nieuwe reinigingstechniek aan-

zienlijk goedkoper is dan het opgraven en verbranden van gifgrond. Volgens het Nederlands onderzoek kost het verbranden van gifgrond 100 tot 250 gulden per ton, microbiologische reiniging daarentegen 20 tot 50 gulden.

Veelal zijn de gifbelten met weinig meer verontreinigd dan eenvoudige oplosmiddelen zoals olie, benzene, toluene en fenol. Ook worden vaak de gechlorreerde varianten van deze stoffen aangetroffen. Deze stoffen zijn bijna zonder uitzondering goed biologisch afbreekbaar. Via boringen en het afpompen van verontreinigd grondwater, in combinatie met een injectiesysteem dat stikstof, fosfor en zuurstof in de grond pompt, worden de geïnjecteerde bacteriestammen sterk geactiveerd en verloopt de afbraak aanzienlijk sneller.

1. Welke methodes worden in Vlaanderen toegepast voor het reinigen van gifgrond?
2. Welk volume gifgrond werd de voorbije vijf jaar in Vlaanderen gereinigd? Om welke verschillende plaatsen ging het?
3. Hoeveel heeft de reiniging van gifgrond in Vlaanderen de voorbije vijf jaar gekost?
4. Wordt in Vlaanderen onderzoek verricht naar bacteriologisch reinigen van grond? Zo ja, welke resultaten werden tot hertoe bereikt? Welke kredieten werden voor dergelijk onderzoek beschikbaar gesteld voor de voorbije vijf jaar en welke kredieten zijn voorzien voor het volgend jaar?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 22
van 14 november 1984
van de heer J. GABRIELS

Land van Saeftinge — Lozing van afvalwater

De waarde van het Land van Saeftinge staat ongetwijfeld vast. Alhoewel het hier een Nederlands gebied betreft, is het toch van belang te weten dat vervuiling mede ontstaat door lozingen aan Belgische zijde.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen.

- welke onderzoeksresultaten er op dit gebied zijn waaruit blijkt dat er ter zake een duidelijke vervuiling optreedt?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Ben definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 23
van 14 november 1984
van de heer J. GABRIELS

Baggerwerken in haven en Westerschelde — Verwijdering van havenslib in open zee

Men heeft vastgesteld dat het havenslib in Rotterdam veel te giftig is om in zee te storten.

Blijkbaar heeft men in België dezelfde intentie om bij baggerwerken in de Westerschelde eveneens het havenslib te verwijderen in open zee.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen :

1. hoeveel slib komt jaarlijks vrij van baggerwerken in de Belgische havens? Welk onderzoek door welke organisatie wordt verricht om te onderzoeken welke vervuilende stoffen in welke mate aanwezig zijn?

Door wie wordt dit onderzoek uitgevoerd en welke resultaten zijn er bekend?

2. Welke oplossing wordt tot op heden gehanteerd met het slib dat vrijkomt uit deze baggerwerken?

Waar wordt het gestort, onder welke voorwaarden en met welke controle?

3. Welk onderzoek werd tot op heden opgezet om te controleren of het inderdaad zinvol is de Westerschelde te verdiepen?

4. Is het de Minister bekend dat er inderdaad zware verontreiniging aanwezig is door zware metalen in de Schelde en in het havenslib?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Ben definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 25
van 19 november 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Illegale stortingen op Remo-stort te Houthalen-Helchteren — Maatregelen

Op 19 april 1984 weigerde de Bestendige Deputatie van Limburg de vergunningsaanvraag voor de exploi-

tatie van een monostortplaats voor vliegassen, ca. 40.000 ton per jaar afkomstig van de kolencentrale te Waterschei en 150.000 ton afkomstig van Tessenderlo-Chemie. Uit LISEC-analyses is gebleken dat zich in deze pyrietassen 61% ijzer, 1% koper, 2,4% zink, 0,1% lood en 0,04% arsenicum bevinden. Over de giftigheid van dit produkt hoeft niet uitgeweid te worden.

Ondanks het weigeringsbesluit worden er dagelijks stortingen uitgevoerd, thans in een deelvak van het industrieel stort Remo en dit op bevel van OVAM. Naar aanleiding hiervan vond er onlangs een vergadering plaats op het gemeentehuis te Houthalen. Na afloop concludeerde OVAM dat er op basis van een éénjaarlijks contract 150.000 ton pyrietassen zal mogen gestort worden. Dit betekent jaarlijks 60 ton arsenicum. Bovendien bevindt zich dit stort boven het Maastrichter Meer, het waterwinningsgebied voor Heusden-Zolder waarop ook de watertoren aldaar is aangesloten.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister uitgebreid antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe is het te verklaren dat OVAM kan storten ondanks het weigeringsbesluit van de Bestendige Deputatie? In hoeverre is dit nog wettelijk? Wordt hier geen afbreuk gedaan aan de autonomie van de Bestendige Deputatie?
2. Welke voorzorgsmaatregelen werden er genomen of gepland om insijpeling van het arsenicum in het grondwater te voorkomen? Levert het storten van arsenicum in zulke massale hoeveelheden op zich geen gevaren op voor de gezondheid van de omwonenden? Welke controle bestaat er ter zake? Wat zijn de gevolgen bij eventuele doorsijpeling?
3. In hoeverre is er rekening mee gehouden dat bedoeld stort gelegen is in de nabijheid van de koolmijn van Zolder en dat mijnverzakkingen in dit gebied schering en inslag zijn? Zijn de voorzorgsmaatregelen toereikend?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.